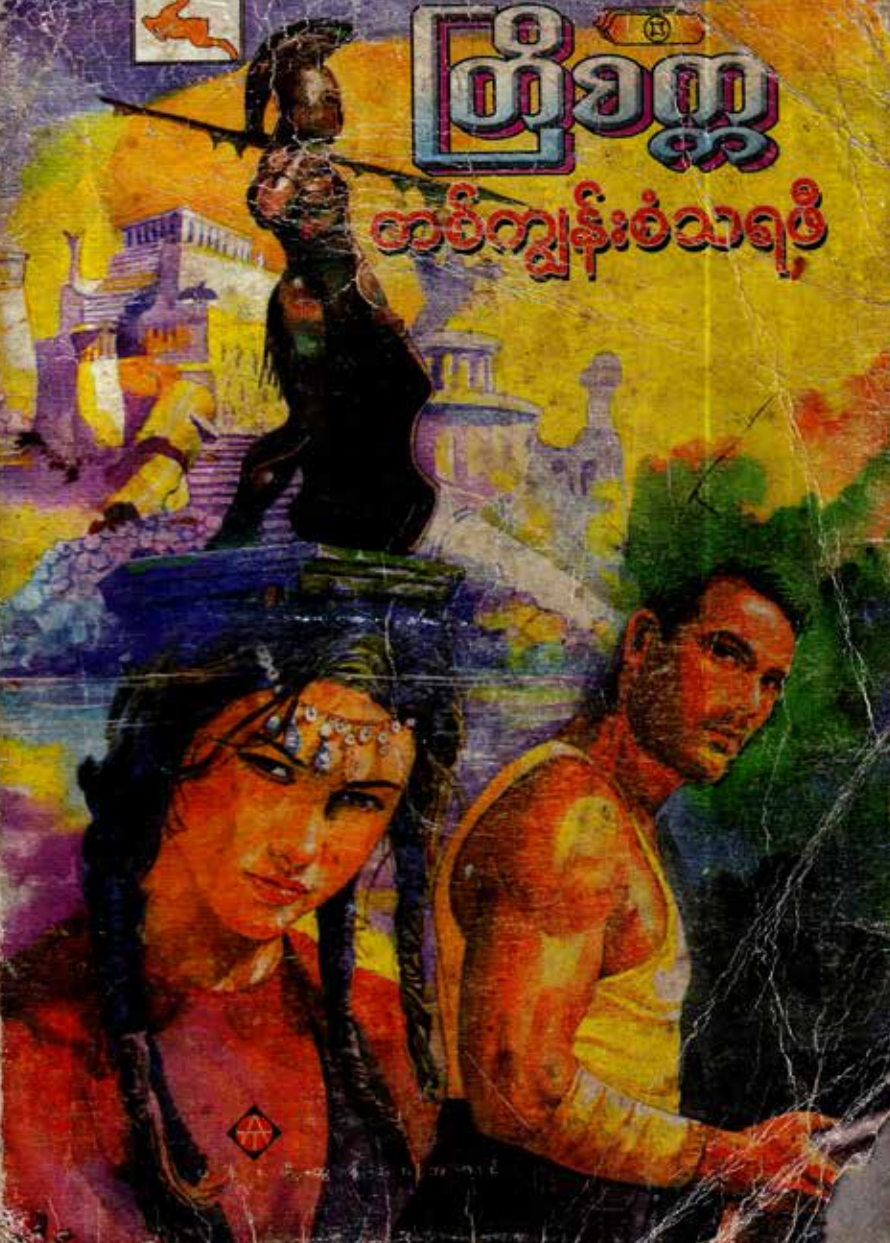

ကြိယာ

တစ်ကျွန်းစံသာရဇီ

ပုံနှိပ်ပုဂ္ဂိုလ်များ

စာမူခွင့်ပြုချက်	-	၅၀၁၁၄၆၀၆၀၉
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်	-	၅၀၁၄၀၆၀၆၁၁
အကြိမ်	-	ပထမအကြိမ်
		၂၀၀၇-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ
အုပ်ရေ	-	၅၀၀
တန်ဖိုး	-	၁၅၀/-
ထုတ်ဝေသူ	-	ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
		ရွှေသမင်စာပေ
		၃၇/၄၄လမ်း၊
		ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
		ရန်ကုန်တိုင်း။
အတွင်း/အဖုံးပုံနှိပ်သူ	-	ဒေါ်ဖြူဖြူညွန့် (မြ-၀၇၈၄၈)
		ပြည်ရန် အောင်ဆက်
		အမှတ် (၂၂၁)၊ အိဒင်လမ်း၊
		ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

ဤဝတ္ထုတွင် ပါဝင်သော အခန်းများ

- အခန်း (၁) ပတ္တမြားထုပ်နှင့် ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်
- အခန်း (၂) မောင်မြတ်သူနှင့် တွေ့ရခြင်း
- အခန်း (၃) ပဟေဠိဆန်သော မောင်မြတ်သူ
- အခန်း (၄) ဦးခေါင်းကျွန်းမှ အန္တရာပယ်များ
- အခန်း (၅) ပွဲဦးထွက် တွေ့ရသောအန္တရာပယ်
- အခန်း (၆) ကျွန်းပေါ်မှ ယစ်ပူဇော်ပွဲ
- အခန်း (၇) တစ်ကျွန်းစံ သရဖီ
- အခန်း (၈) ဝေလနှင့် သူ၏အကြံအစည်
- အခန်း (၉) သရဖီနှင့် တွေ့ရပြီ
- အခန်း (၁၀) ဝေလနှင့် အမုန်းတရား
- အခန်း (၁၁) လျှို့ဝှက်ချက်ကို တွေ့ရခြင်း
- အခန်း (၁၂) အမှောင်ထဲမှ လျှို့ဝှက်ရန်သူ
- အခန်း (၁၃) သရဖီကို ကယ်တင်ရပြီ
- အခန်း (၁၄) မပြီးသေးသော ရန်ကြွေးရန်စ
- အခန်း (၁၅) ဒုစရိုက်သမားတို့၏ နိဂုံး
- အခန်း (၁၆) ဒါဂျီလင်မှ ပွဲဦးထွက်အန္တရာပယ်
- အခန်း (၁၇) ဝေလနှင့် နောက်ဆုံးစိန်ခေါ်ပွဲ
- အခန်း (၁၈) သုသမ္မဏနဒီ လျှို့ဝှက်ချက်
- အခန်း (၁၉) အချစ်ကျွန်းစံ သရဖီ

တ်မှ ပြုလုပ်ခဲ့သော ဆိုးမှု ကောင်းမှုများက
ပစ္စုပ္ပန်မှာ ထင်ဟပ်နေသကဲ့သို့ ...
ပစ္စုပ္ပန်မှာ ပြုလုပ်သော ဆိုးမှု၊ ကောင်းမှု မှန်သ
ပြုကလည်း အနာဂတ်သို့တိုင် လိုက်ပါလာလိမ့်

ကောင်းဆုံး ပြိုင်ဖက်ကို ရွေးချယ်တော့မည် ဆိုပါက
စွဲစွဲသွားသူကို ရွေးချယ်ခြင်းထက် မိမိကိုယ်ကို ရွေး
ချယ်ခြင်းသာ အမှန်ကန်ဆုံးဖြစ်သည်။

ဒဿနလက္ခဏာ

အောင်မြင်ခြင်း။ ရှုံးနိမ့်ခြင်းဟူသည်
ဘဝအရည်အချင်းကို စမ်းသပ်သော မှတ်ကျောက်များသာ
ဖြစ်ပေသည်။

ဆင်းရဲငတ်မွတ်ခြင်းနှင့် ရှုံးနိမ့်ခြင်းသည် . . .
၎င်းတို့အား ကောင်းစွာအသုံးပြုနိုင်ပါက သူ၏
လျှောက်သောလမ်းတွင် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သ
ကြီးမားသော ခွန်အားများ ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။

ဒဿနလက်ဆောင်

မှန်သားပြင်ကဲ့သို့ သစ္စာရှိသော မိတ်ဆွေကို
ရှာလိုပါက မှန်နေက်ဘက်မှ ပြဒါး
ကောင်းမကောင်းကို အရင် လေ့လာသင့်
ပါသည်။

တစ်ကြိမ်တည်းနှင့်အောင်သင်လိုချင်တာကို
မရနိုင်စေကာမူ အကြိမ်ကြိမ်
ကြိုးစားလျှင်တော့ ရနိုင်မည့်နည်းလမ်းကို
တွေ့နိုင်ပါတယ်...။

ဒဿနလက်ဆောင်

ပွင့်လင်းမှုရှိသော သူသည် လောလော
ဆယ်အခက်အခဲတွေ့နိုင်သော်လည်း...
နောက်ပိုင်းတွင် ပြဿနာကင်းစွာ နေရ
— ပေလိမ့်မည်။

မှားယွင်းမှုကို ကြောက်ရွံ့နေစရာမရှိ
ပါ... ထိုမှားယွင်းမှုကို သင်မရသေး
သော ခင်ခန်းစာတစ်ခုခုကို အထပ်
ထပ် လေ့ကျင့်ရသလိုပါသည်။

ဒဿနလက်ဆောင်

သင့်ဆီမှာ အကြောင်းဆုံးမိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် အဆိုးဆုံး မိတ်
ဆွေတစ်ယောက်ရှိပါသည်။ ကိုယ့်မိတ်ကို နိုင်သူသည် အကောင်း
ဆုံးမိတ်ဆွေကို ပေါင်း၍ ကိုယ့်မိတ်ကို မနိုင်သူသည်
အဆိုးဆုံးမိတ် ဆွေကိုသာ ပေါင်းပါလိမ့်မည်။
ထိုမိတ်ဆွေနှစ်ယောက်မှာ သင့်ကိုယ်ထဲမှာရှိသည်
စိတ်ပင်ဖြစ်သည်။

ဒဿနလက်ဆောင်

သင်သည် သင်၏ အစွမ်းအစကို
ပြသည့် အနေနှင့် အများမြင်သာအောင်
ကောင်းကင် ဖြိုင်နှင့် အရပ်ရေပြေသည်
ဆိုလျှင် တစ် အချက်က
ကောင်းကင်ရောက်အောင် အရင်
ကြိုးစားပေးပါမည်။
နှစ်အချက်က သင်ရေးသော အရပ်ကို
ဖုံးအုပ်လာမည့် တိမ်များကို
ဖယ်ပစ်နိုင်စွမ်းရှိရမည်။

သေနလက်ဆောင်

အပြစ်ရှိသူကို ဖွဲ့စည်း အလုပ်စတင်ညွှန် ခိတ်
ထူးအတည်ထဲ ယင်ထိုက်တိုင် အပြစ်ရှိသောအလုပ်
ထို လုပ်ချင်ခြင်းဖြစ်၏။

သနာရှိသော အချစ်ရှိသူ လိုချင်လျှင်ကော
ယင်ထိုက်တိုင် အချစ်ရှိအပြစ် အခမ်းယပ်ခံနိုင်ရန်
အရင်ကြိုကာ ထားသင့်ပါသည်။

အခန်း (၁)

ပဏ္ဍိတ်ထုပ်နှင့် ရောက်လာသည့် ညွှန်ချက်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်တိုက်မှ ဝတ္ထုစာမူခ
ငွေကလေး ဖြိုးဖြိုးမြက်မြက် ရသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အိမ်၌
လည်း တပည့်ကျော် မောင်တိုးအောင် နေ့စဉ် ချက်ပြုတ်
ကျွေးမွေးသော ထမင်းဟင်းများကို စားသောက်ရတာ ငြီးငွေ့
လာသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ဗြိတိန် တရုတ်တန်း
ဘက်သို့ ထမင်းထွက်စားရန် စိတ်ကူးရမိလေသည်။

တကယ်ဆိုမူ မောင်တိုးအောင်သည် ထမင်းဟင်း
ချက်ပြုတ်ရာတွင် လက်ရာ ညံ့ဖျင်းသူ တစ်ယောက်တော့
မဟုတ်ပါချေ။

ကျွန်ုပ်၏ အကြိုက်ကို လွန်စွာသိတတ်ပြီး အစပ်အဟပ် တာညှိအောင် စီမံချက်ပြုတ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

ပြောရလျှင်တော့ သာမန် အချက်အပြတ် အစီအမံ ညံ့ဖျင်းသော မိန်းကလေးများထက်တော့ သာအောင် ချက်ပြုတ် တတ်သူ ဖြစ်၏။

ငါးသလောက် ဆီပြန်ဟင်း ချက်သော နေ့မျိုးတွင် ကြိမ်ဆိုင်ဟင်းချို၊ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်၊ ဒါမှမဟုတ် ချဉ်ပေါင်ခါး ဟင်းချို တစ်ခွက်တော့ မမေ့မလျော့ ချက်ပေးတတ်သည်။

ပုစွန်ချဉ်သုပ်၍ ကြာဆန်ဟင်းခါး ချက်သောနေ့တွင် ငါးပိရည်ကျို ကောင်းကောင်းကို ကျို၍ ငရုတ်သီးစိမ်း၊ နံနံပင်တို့ အုပ်ကာ ငါး၊ ငါးပိချက် တစ်ခွက်တော့ ပါအောင် ချက်ပေးတတ်သည်။

နောက်ဆုံး ချဉ်ပေါင်လက်ကြားဟင်းချက်လျှင် မျှင်ငါးပိ စိမ်းစားနှင့် မျှင်နုလေးများအုပ်ကာ ငရုတ်သီးလှော် ဆားထောင်း တစ်ခွက်တော့ ပါအောင် လိုက်ဖက်အောင် ချက်ပြုတ်ပေး တတ်သူ ဖြစ်၏။

သို့စေကာမူ ...

လူ့သဘာဝအတိုင်း မည်သည့်အရာကိုမှ ကြာတောင့် ကြာရှည် နှစ်သက်လေ့မရှိရာ အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးသော ထမင်း၊ ဟင်းများ ဘယ်လောက်ပင် ကောင်းစေကာမူ တစ်ခါတစ်ရံ အပြင်မှာထွက်၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားသောက် ချင် စိတ်ကလေးများ ဖြစ်ပေါ်တတ်ပေ၏။

ထို့ထက်...

လက်ထဲ၌ ငွေပိုငွေလျှံကလေး ရှိလာလျှင် ဟိုနေရာ သွားချင်သလိုလို၊ ဟိုဟာ စားချင်သလိုလို ဖြစ်လာတတ်ကြ သည်မှာလည်း မေ့တာဖြစ်ပေ၏။

သို့ကြောင့်...

စာအုပ်တိုက်မှ စာမူခငွေကလေး မြီးမြီးမြက်မြက်ရသည် နှင့် အပြင်ထွက်၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားသောက်ရန် စိတ်ကူးပေါ်လာမိခြင်း ဖြစ်၏။

“မောင်တိုးအောင်ရေ... ဒီကနေ ညနေစာတော့ ဘာမှ တကူးတက မစီစဉ်နဲ့တော့ဟေ့၊ ငါ အပြင်သွားပြီး ထမင်းစား မှာကွ၊ အပြန်မှာ မင်းအတွက် ခေါက်ဆွဲတစ်ထုပ်ပါ ဆွဲလာ ခဲ့မယ်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာ”

ထိုသို့ပြောပြီး အစားကောင်း စားရလျှင် မိတ်ဆွေကောင်း များကို သတိရလေ့ရှိသော မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ အခပ်မင် အရင်းနှီးဆုံးလည်းဖြစ်၊ ဘဝတူလည်း ဖြစ်သော ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ရှိရာ ရွှေတောင်ကြား ရပ်ကွက်ထဲသို့ လံချားတစ်စီးငှား၍ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်နေထိုင်သော နေရာမှာ ရွှေခုံတိုင်(ယခု ရွှေဂုံတိုင်) ငါးထပ်ကြီးကုန်းပေါ်၌ ရှိသောကြောင့် ရွှေတောင်ကြားနှင့် ဆိုလျှင် ဝေးလှသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ယခင်ကတော့

ထိုနေရာများကို ရွှေတောင်ကြားဟု မည်သူကမျှ မခေါ်ကြဘဲ
ဘောင်ဒရီလမ်း (ယခု ဓမ္မစေတီလမ်း) ဘက်မှာ ရှိသောကြောင့်
ဘောင်ဒရီလမ်းဘက်၊ ဒါမှမဟုတ် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး
ရှိရာ သိကုံတ္တရကုန်းတော် မြောက်ဘက်တွင် ရှိသောကြောင့်
မြောက်ဘက်ကုန်းတန်းများ ဟူ၍သော်လည်းကောင်း။

အချို့ကလည်း နို့စားခွားမွေးသော ကုလားခြံများသာ
ရှိသောကြောင့် နို့စားခွားခြံ၊ ကုလားခြံများ ဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ်
ကြလေသည်။

ယခင်က ဘောင်ဒရီလမ်းနှင့် ရွှေဂုံတိုင်ဘက်မှာ လမ်း
မကောင်းသောကြောင့် တော်ရုံ လံချားဆွဲသူများက မလိုက်
လိုကြပေ။ ဈေးအနည်းငယ် ပိုပေးမှ မလိုက်ချင် လိုက်ချင်နှင့်
လိုက်ပို့ပေးကြလေသည်။

ယခုလည်း လံချားဆွဲသော ကုလားကို ဈေးပိုပေးပါ
မည်ဟု ပြောဆိုခေါ်လာခဲ့ပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် နေသော
လမ်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ လံချားကုလား ငြိုငြင်မည်
စိုးသောကြောင့် အတွင်းသို့ မဝင်ခိုင်းတော့ဘဲ လမ်းထိပ်မှာ
ပင် ရပ်ခိုင်းကာ ဆင်းလိုက်သည်။

“ဘယ်လောက် ပေးရမလဲ”

“လမ်းနည်းနည်းဝေးတော့ သုံးမတ်ပဲပေးပါ ဆရာ”

ကျွန်ုပ်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အိတ်ထဲမှ တစ်ကျပ်တန်
တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး...

“ပိုတဲ့တစ်မတ် ပြန်မအမ်းနဲ့၊ မင်းပဲ ယူလိုက်တော့”
ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ကုလားက ကျွန်ုပ်အား
ဆလံ အထပ်ထပ် ပေးကာ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒီကနေတော့ ဆာမိတို့
ကံကောင်းပြီးရင်း ကံကောင်းနေတော့တာပဲ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ် ပေးသော
ငွေတစ်ကျပ်ကို အတွင်းအိတ်ထဲသို့ ထည့်ကာ ချိတ်ဖြင့်
ချိတ်လိုက်လေသည်။

“ဘာတွေများ ကံကောင်းနေတာလဲကွ၊ ပြောပါဦး”

“စောစောကပဲ ဒီနားကို လူနှစ်ယောက် လိုက်ပို့ပေး
ရသေးတယ်၊ သူတို့ကလည်း နှစ်ကျပ်ပေးပြီး ပိုတာ ပြန်မယူ
သွားကြဘူး။ ဟိုဘက်နားက ခြံကျယ်ကြီးထဲ သွားကြမယ်လို့
ပြောသံ ကြားလိုက်တာပဲ”

လံချားကုလားက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်ုပ်နား
ပြန်လှည့်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအနီးအနား တစ်ဝိုက်မှာ ခြံကျယ်ကျယ်နှင့် နေသူ
ဆိုလို့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် တစ်ခြံလောက်သာ ရှိသေး
ကြောင့် ဘယ်က ဧည့်သည်တွေပါလိမ့်ဟု စိတ်ဝင်စားကာ
ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာလေသည်။

ခြံဝသို့ ရောက်သောအခါ ခြံစောင့် တစ်ယောက်က
တံခါး လာဖွင့်ပေးသောကြောင့် ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

အိမ်ဝသို့ ရောက်သောအခါ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်နှင့်အတူ မျက်နှာစိမ်းဧည့်သည် နှစ်ယောက် တို့ကိုပါ လှမ်းမြင်ရလေသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ကျွန်ုပ် ဝင်လာတာ မြင်သောအခါ...

“ဟား... ဆရာ ရောက်လာပါလား။ အဆင်သင့် လိုက်လေ...လာ... ဆရာ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ လှမ်းခေါ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က သူ့အနီး သို့ သွား၍ ထိုင်လိုက်သည်။

မျက်နှာစိမ်းဧည့်သည် နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အသက် ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိကြပြီး မျက်နှာချင်း ခပ်ဆင်ဆင် တူကြလေသည်။

ဘန်ကောက်လုံချည် အကောင်းစား တစ်ပတ်နှစ်နှင့် ပိုးသားအင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသော်လည်း နေလောင် ခံရဖန်များသဖြင့် မည်းပြာနေသည့် ၎င်းတို့၏ အသေးအရေ နှင့် အဝတ်အစား အရောင်တို့မှာ ဟခြားစီ ဖြစ်နေလေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် သျှောင်ထုံး ကိုယ်စီ ရှိကြလေသည်။

နဖူး၌ စည်းရဲသည့် ပိုးပဝါကို လည်ပင်းမှာပင် အသီးသီး ပတ်ထားကြသောကြောင့် အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခု ကြောင့် ရေးကြီးသုတ်ပြာ လာခဲ့ကြမှန်း ရိပ်မိလောက်ပေသည်။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက ကျွန်တော်ရဲ့ မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာ အောင်မင်းအောင်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ခရီးသွားဖော် သွားဖက်တွေပေါ့၊ ဆရာ... ဒါက ဦးဘခိုင်နဲ့ ဦးဘဆိုင်းတဲ့”

“၎င်းတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ကို အသိအမှတ်ပြုသည် အနေဖြင့် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြကြလေသည်။

“ကဲ... ဦးတို့လာတဲ့ ကိစ္စကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့ ရပါပြီ”

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ပြောလိုက်သောအခါ ဦးဘခိုင် ဆိုသော လူကြီးက ကျွန်ုပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နောက်...

“ဒီကိုလာခဲ့တာက တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ အကူအညီ တောင်းချင်လို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လို အကူအညီမျိုး လိုချင်လို့ပါလိမ့်”

“ဒီလိုပါ... ကျုပ်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်က ကုန်သည်တွေပါ၊ ပင်လယ်ထဲမှာ ကျွန်းတကာကျွန်း လှည့်ပြီး အရောင်းအဝယ် လုပ်နေကြတဲ့ သူတွေပါ”

“ဘယ်လိုကုန်မျိုးတွေ အရောင်းအဝယ် လုပ်ကြတာလဲ”

“ကုန်ပစ္စည်းကတော့ အစုံပါပဲ၊ အစားအသောက်၊ အဝတ်အထည်၊ အသုံးအဆောင် ဆေးဝါးပစ္စည်းတွေပါမကျန် နောက်ဆုံး ဘိန်းပါမကျန် ယူသွားတယ်၊ ကျုပ်တို့ အကြံက

ဒီပစ္စည်းတွေကို လူသူအရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ ကျွန်းတွေကို သွားရောင်းရင် အမြတ်များများရတယ်၊ ကျုပ်တို့ပြောတဲ့ ဈေး ရတယ်၊ နောက်ပြီး သူတို့ဆီမှာရှိတဲ့ ရွှေတုံး၊ ငွေတုံး၊ ကျောက်သံ ပတ္တမြားတွေက အစ ပုလဲ၊ ငှက်သိုက် စတဲ့ ဇာဖိုးတန် ပစ္စည်းတွေကို အလကားလိုလို ရတယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

“တချို့ကျွန်းမှာရှိတဲ့ ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားတွေဆိုရင် ပြင်ပလောကနဲ့ ဘယ်လောက် အဆက်အသွယ် မရှိသလဲ ဆိုရင် သူတို့ကျွန်းပေါ်က အဖိုးတန် ငွေကျက်မျက်ရတနာ တွေကို တန်ဖိုးရှိမှန်းတောင် မသိကြဘူး”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“နောက်ပိုင်း ရောက်လာတော့ တခြားကုန်သည်တွေက လည်း ကျုပ်တို့သွားတဲ့ နေရာတွေကို ခြေရာခံ လိုက်လာကြ တာနဲ့ အနီးဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ ကျွန်းတွေမှာ အရောင်းအဝယ် မကောင်းတော့တာနဲ့ သူများတွေ မလိုက်နိုင်၊ မရောက်နိုင်တဲ့ နေရာတွေကို ရှာဖွေ သွားလာခဲ့ကြတယ်”

“တယ်လည်း စွန့်စားကြပါလား”

“အဲဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်တော့ ကပ္ပလီပင်လယ် ပြင်ရဲ့ အနောက်တောင် ယွန်းယွန်းမှာရှိတဲ့ လူခေါင်းကျွန်းကို ရောက်သွားကြတယ်”

“လူခေါင်းကျွန်းက ဘယ်နေရာမှာ ရှိတာလဲ”

“လူခေါင်းကျွန်းဆိုတာ နာကွမ်ဒမ်ကျွန်းနဲ့ ဘာရင်ကျွန်း မီးတောင်ရဲ့ ကြားထဲမှာရှိတဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းပဲ၊ အဝေးက ကြည့်ရင် ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှာ လူခေါင်းခွံကြီး မျောနေတာနဲ့ သဏ္ဍာန်တူလို့ လူခေါင်းကျွန်းလို့ ခေါ်လိုက်တာပါပဲ”

ထိုနေရာသို့ အရောက်တွင် ဦးဘခိုင် ပြောပြနေသော စကားများကို ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သာမက ကျွန်ုပ် ပင်လျှင် များစွာ စိတ်ဝင်စားမှု ဖြစ်မိလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ သွားရောက်ခဲ့သော အက်ဒမန်ကျွန်းပေါ်မှ လင်းနီလူသားများ အကြောင်းကိုပါ ပြန်လည် အမှတ်ရမိလေသည်။

[ထိုစွန့်စားခန်းများကို ‘မာယာအသိပ်ကျွန်း’ ဝတ္ထု၌ ရေးသားဖော်ပြခဲ့လေပြီ...။ (စာရေးသူ)]

“အဲဒီကျွန်းက လူသူ အရောက်အပေါက် ဘယ်လောက် နည်းသလဲဆိုရင် ကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ လူရိုင်းတွေဟာ အဝတ် အစား ဝတ်တဲ့ ဓလေ့တောင် သိပ်မရှိကြသေးဘူး”

“ဟင်”

“အဲဒီကျွန်းကို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေး နှစ်လောက်က တစ်ခေါက် ရောက်သွားပြီးတော့ ကျွန်းပေါ်မှာ လူရိုင်းတွေက လွဲပြီး တခြား ဘယ်သူမှ မရှိသေးဘူး၊ ကျုပ်တို့ဆီမှာပါတဲ့ အစား အသောက်နဲ့ အဝတ်ထည်တွေကို ပေးတော့

သူတို့တစ်တွေ သိပ်ပြီးဝမ်းသာကြတယ်။ ကျုပ်တို့ကိုလည်း မိတ်ဆွေတွေလို လက်ခံပြီးတော့ သူတို့ ကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လက်ဆောင်ပြန်ပေးကြတယ်”

“ဘာပစ္စည်းတွေလဲဗျ”

ကျွန်ုပ်က ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ပတ္တမြားတွေပါ”

“အလို... ပတ္တမြားတွေကို လက်ဆောင် ပေးလိုက်တယ်။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ပတ္တမြားတွေက သူတို့ကျွန်းပေါ်မှာ ကောက်မယ့်သူ မရှိတော့ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲတွေလို ပေါ်ချင်တိုင်း ပေါ်နေလေတော့ အဲဒါတွေကို ကောက်ပြီး လာပေးကြတာပါ။ သူတို့ကတော့ ပတ္တမြားမှန်းလည်း သိဟန်မတူ။ ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိမှန်းလည်း သိပုံ မရပါဘူး။ ဝင်းဝင်း ပြောင်ပြောင်တွေ ဆိုတော့ လှလို့ ကောက်ယူပြီး လာပေးကြတာပါ”

ဟု ပြောဆိုကာ ဦးဘခိုင်က မျက်ရိပ်ပြလိုက်ရာ အနားမှာ ထိုင်နေသော ဦးဘခိုင်က ၎င်း၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပိုးပဝါဖြင့် ထုပ်ယူလာသော ပတ္တမြားလုံးအချို့ကို ထုတ်ပြလေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့မှာ ဦးဘခိုင်က စားပွဲပေါ်သို့ ချပြသော ပတ္တမြားလုံးထဲမှ တစ်ယောက်တစ်လုံးစီ ကောက်ယူ ကြည့်ကြလေသည်။

ပတ္တမြားမှာ ဆီးဖြူသီးလုံး အရွယ်ခန့်ရှိပြီး အရည်အသွေး ကောင်းလှသည် လုံးချောများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ကြရသည်။

“ခင်ဗျားတို့တော့ တစ်ခေါက်ဆို ဆိုသလောက် အချို့ကြီး ရခဲ့ကြတာပဲဗျို့”

“မိတ်ဆွေကြီး ပြောသလို တစ်ခေါက်တည်းနဲ့တော့ များများရခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ တကယ်လို့ များများလိုချင်ရင်တော့ စွန့်စားကြရမယ်ဗျ”

“ဘယ်လို စွန့်စားရမှာလဲဗျ... ပြောပါဦး”

“ကျွန်းပေါ်မှာ မီးတောင်ဟောင်း တစ်လုံး ရှိတယ်။ ကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ ပတ္တမြားတွေဟာ အဲဒီ မီးတောင်ပေါက်ကွဲတုန်းက လွင့်စဉ် ကျနေတာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

“အဲဒီတောင်ကုန်းထိပ်ပေါ်မှာ ရဲတိုက်လိုလို အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီရဲတိုက်ကြီးထဲမှာ ကျွန်းပေါ်မှာ ရှိတဲ့ လူ့ရိုင်းတွေ ကိုးကွယ်တဲ့ ဝတ်ရုံဖြူ ခြုံထားတဲ့ လူကြီးတစ်ဦး ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့အထင်တော့ မှော်ဆရာကြီးလိုလို၊ ဘာလိုလိုပါပဲ။ သူနေတဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်က ရဲတိုက်ကြီးမှာတော့ အဲဒီလို ရတနာပစ္စည်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်လို့ သတင်းကြားခဲ့ရတယ်ဗျ”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း နောက်တစ်ခေါက် ပြန်သွားပြီး ယူရုံ ရှိတာပေါ့ဗျာ”

“ကျုပ်တို့လည်း ပထမတော့ အဲသည်လိုပဲ စိတ်ကူး ပိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေကြီး ပြောသလောက် မလွယ်လှဘူးဗျ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ လူခေါင်းကျွန်းမှာရှိတဲ့ ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားတွေက အဲဒီဝတ်ရုံဖြူကြီးကို တန်ခိုးရှိတဲ့ နတ်ဘုရားလိုပဲ ကြောက်ရွံ့ ရှိသေကြတယ်။ သူက သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရင် ရှင်ပဲ။ အဲဒီက ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို ယူဖို့ မဆိုထားနဲ့ တောင်ကုန်းနားကိုတောင် ဘယ်လိုလူမှ ကပ်ခွင့် မရှိဘူး”

ဦးဘခိုင်က စကားပြောရတာ အာခြောက်လာဟန်ဖြင့် စားပွဲပေါ်မှ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ညှပ်ခံထားသော ကော်ဖီ ခွက်ကိုယူပြီး တစ်ကျိုက်တည်းနှင့် အကုန် မော့သောက်ချ လိုက်သည်။

ပြီးမှ ရေခဲခွေးကြမ်းဖြင့် အာလုတ်ကျင်းကာ ထွေးခံ ထဲသို့ ထွေးချလိုက်ပြီး ၎င်းအိတ်ကပ်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်နှင့် ယမ်းမီးခြစ်ကို ထုတ်၍ ဆေးလိပ်ကို မီးညှိပြီး အားရပါးရ ဖွာလိုက်လေသည်။

“အဲဒီတော့...”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စကား ပြန်ဆက်ပေးလိုက် သည်။

“ကျုပ်တို့ညီအစ်ကို အခုလာတာ အဲဒီကိစ္စကို တိုင်ပင် ချင်လို့ပါပဲ”

“ဘယ်လိုများပါလိမ့်”

“ကျုပ်တို့က ဒီကျွန်းကို တစ်ခေါက် ထပ်သွားချင် ပေမယ့် ကျုပ်တို့ချည်းတော့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီကျွန်းကို တစ်ခေါက် သွားမယ်ဆိုရင် လူအင်အား တောင့်ရမယ်။ လက်နက် အင်အား ကောင်းရမယ်။ ကျုပ်တို့တစ်တွေက လက်နက် ရှိရင်တောင် မပစ်တတ်ကြဘူး။ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေက ဒီလိုကိစ္စ တွေကျတော့ ကျွမ်းကျင်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းကို ဘယ်သူက ပြောလိုက် တာလဲ”

“ရန်ကုန်မြို့ဆိုတာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါဗျာ။ ခင်ဗျား တို့လို စွန့်စွန့်စားစား သွားလာနေတာ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိတာမှတ်လို့၊ စုံစမ်းလိုက်ရင် အလွယ်တကူ ရနိုင်ပါတယ်”

ဦးဘခိုင်က ဆေးပြင်းလိပ်ကို တစ်ဖွာ နှစ်ဖွာ ဆက်ဖွာ နေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က၍ ကျွန်ုပ်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်က မသိမသာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကောင်ပြီလေ...ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစား တိုင်ပင်ပြီးရင် အကြောင်းပြန်ပါမယ်။ ဦးဘခိုင်တို့ကို ဘယ်လို ဆက်သွယ် ရမယ် ဆိုတာသာ ပြောထားခဲ့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ... ကျုပ်တို့နဲ့ အတူ လက်တွဲပြီး အလုပ် လုပ်မယ်ဆိုရင် အစစအရာရာ အားလုံးတာဝန်ယူ ပေးပါမယ်၊ ရလာမယ့် အကျိုးအမြတ်ကိုလည်း တစ်ဝက် ခွဲပေးဖို့ ကတိပေးပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဆီက အကြောင်း ပြန်တာကို တစ်ပတ် စောင့်ပါမယ်၊ တကယ်လို့ တစ်ပတ် ပြည့်လို့မှ အကြောင်း မထူးရင်တော့ တခြားအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ ရှာရပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ စားပွဲပေါ်မှာ ချထားသော ပတ္တမြား ထုပ်ကို ပြန်သိမ်းပြီးနောက် ဦးဘခိုင်နှင့် ဦးဘဆိုင်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

အခန်း (၂)

မောင်မြတ်သူနှင့် တွေ့ရခြင်း

ညီညီသည်များ ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်တို့သည် ညနေစာ စားသောက်ရန်အတွက် တရုတ်တန်းဘက်သို့ ၎င်း၏ ကားကလေးနှင့် ထွက်လာခဲ့ ကြသည်။

လတ္တာလမ်းထိပ်၌ ဖွင့်သော တရုတ်ထမင်းဆိုင် အနီး သို့ ရောက်သောအခါ မော်တော်ကားကို သင့်လျော်သော တစ်နေရာ၌ ထားခဲ့ပြီး ထမင်းဆိုင်ဘက်သို့ ထွက်လာကြ လေသည်။

“စဉ်အိုးတန်း အတွင်းဘက်မှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ဆိုင်မှာ သွားစားရရင် မကောင်းဘူးလား မောင်ထင်ကျော်”

“လမ်းဘေးဆိုင်မှာပဲ စားကြတာပေါ့ ဆရာရယ်...၊ အိမ်မှာ မစားချင်လို့ တစ်ခါတလေ အပြင်ထွက်စားကြတာပဲ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားရတာ ပိုမကောင်းဘူးလား”

ထိုသို့ပြောပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လမ်းဘေး၌ ချထားသော ခုံပုလေးများမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မလွဲသာလို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

ဖရေဇာ တစ်ကြောမှာတော့ ညနေစောင်း အချိန်မို့ လူသွားလူလာများ ရှုပ်ထွေးနေသလို တစ်ဖူး၊ တစ်မတ်နှင့် ထမင်းစား၍ ရသော လမ်းဘေး ထမင်းဆိုင်ကလေးများ၌ လည်း လက်လုပ်လက်စား အလုပ်သမားများဖြင့် ရှုပ်ယှက် ခတ်နေလေသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ဘဲကင်၊ ဝက်နံကင်၊ အသည်းကင်၊ ဆယ့်နှစ်မျိုးဟင်းချို၊ အစိမ်းကြော်၊ ချိုခါဉ်ကြော်၊ အခေါက်ကင်၊ ဂဏန်းပေါင်း၊ ပုစွန်ဟင်း စသည်တို့ကို လိုလေသေး မရှိအောင် မှာကြားနေသည်။

တရုတ်ဆိုင်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မှာထားသော ဟင်းအမယ်များ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ရောက်လာသည်မရှိဘဲ ဘဲကင် ရောက်လာလိုက်၊ အခေါက်ကင် ရောက်လာလိုက်၊ အသည်းကင် ရောက်လာလိုက်၊ ဝက်နံကင် ရောက်လာ

လိုက် ရှိလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ လာချပေးသမျှ အစားအသောက် များကို စားသောက်ရင်း စကားပြောကြသည်။

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အခုလို လမ်းဘေးမှာ တစ်ဖူး တစ်မတ်နဲ့ ရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ ထိုင်စားနေကြတာကို အသိ တစ်ယောက်ယောက်ကများ မြင်သွားရင်တော့ သိက္ခာ ကျစရာများ ဖြစ်နေမလား မောင်ထင်ကျော်ရယ်”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ အခု အချိန်က အလုပ်သမားတွေ အိမ်ပြန်ကြမယ့်အချိန်၊ အစား အသောက် စားကြတဲ့ သောက်ကြတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ ဒီအချိန်မှာ သူတို့အတွက် ဘာမှ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အလုပ်ကအပြန် တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းလာကြလို့ အခုနေ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မျက်နှာကို လာကြည့်ကြပါဗျို့လို့ အော်ရင်တောင် ဘယ်သူမှ လာကြည့်အားမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ထိုသို့ ပြောလိုက်မှ ကျွန်ုပ်မှာ အတန်ငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေသည်။

“နောက်ပြီး ဆရာတို့လို စာရေးတဲ့ ဆရာတွေဟာ အိမ်ထဲက စားပွဲပေါ်မှာတင် ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ စရိုက်ကို ရေးလို့ ဘယ်ပီပြင်ပါ့မလဲ၊ အခုလို လက်တွေ့ ဆင်းကြည့် ဘဲ့အခါ ကျတော့မှ ပင်ကိုစရိုက် အစစ်အမှန်တွေကို ဆရာ တွေ့ရတော့မပေါ့၊ ပိုမကောင်းပေဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ... ကောင်းပါတယ်၊ ဒါတွေ အသာထားပြီး နေ့လယ်က အကြောင်းလေး စကားဆက်လိုက် ကြရအောင်၊ နေ့လယ်ကလာတဲ့ ဦးဘခိုင်နဲ့ ဦးဘဆိုင်းတို့ကို မောင်ရင် ဘယ်လို အကဲခတ်မိသလဲ ဆိုတာ ပြောပါဦး”

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က နံရိုးကင် တစ်ခုကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်ကာ ပါးရင်း...

“သူတို့ပြောတဲ့ အကြောင်းအရာတွေဟာ မှန်တာတွေ လည်း ပါတယ်၊ အချို့ ဖုံးကွယ်ထားတာလည်း ရှိလိမ့်ဦးမယ် လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

“ကျုပ်လည်း အဲသည်လိုပဲ အကဲခတ်မိပါတယ်၊ ဒီတော့ မောင်ထင်ကျော် ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ စွန့်စွန့်စားစား ခရီးထွက်ရတာကို ဝါသနာပါတဲ့သူ ဆိုတော့ သူတို့လာပြောတဲ့ အစီအစဉ်ကို သဘောကျပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့အကြောင်းကို အရင် စုံစမ်းကြည့်ပြီးမှ လက်ခံသင့်၊ မခံသင့် စဉ်းစားကြရင် မကောင်းပေဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်... သူတို့ပေးထားတဲ့ အချိန်လည်း အတော်ကလေး ကျန်သေးတာပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်မှာ ဦးဘခိုင်နှင့် ဦးဘဆိုင်းတို့ နှစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် ထမင်းနှင့်

တစ်ပြိုင်နက် အခြား မှာကြားထားသော ဟင်းပွဲများလည်း စုံလင်စွာ ရောက်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် စကားကိုရပ်ကာ မြန်ယွက်စွာ စားသောက်ကြလေသည်။

“အင်း... ကိုယ့်ပါးစပ်ထဲက လျှာကို အပြစ်ပြောရ မလိုပဲ၊ အိမ်မှာလည်း ကိုယ်စားချင်တဲ့ဟာကို လိုလေသေးမရှိ ချက်ပြုတ် စားသောက်လို့ ရနေပါလျက်နဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ အပြင်မှာ အခုလို ထွက်စားရပြန်တော့လည်း စိတ်ကျေနပ် လောက်အောင်ကို ခံတွင်းက မြန်နေပြန်ရောဗျ”

“အဲဒါက လျှာကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရဲ့၊ အာရုံ ကြောင့်ပါ၊ နောက်ပြီး အခုစားနေတဲ့ အရသာတွေကိုလည်း လျှာက အရသာ ဘာမှ မသိပါဘူး”

“အလို...လျှာဆိုတာ ပါးစပ်ထဲမှာ အရသာခံဖို့အတွက် မဟုတ်ပေဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ လူတိုင်းက လျှာဆိုတာ အရသာခံဖို့ ပါးစပ်ထဲမှာ ရှိနေရတာလို့ ထင်နေကြတယ်၊ တကယ်တော့ လျှာက အရသာခံဖို့ ပါးစပ်ထဲမှာ ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စကားလုံး ပီပြင်အောင် လှုပ်ရှားပေးဖို့ သဘာဝက ထည့်ပေး ထားတာပါ၊ ဆရာ လျှာကို ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး စကားပြော ကြည့်ပါလား၊ စကားလုံး ဘယ်ပီပြင်တော့မလဲ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါဖြင့် အရသာ ခံတာ ဘယ်နေရာက ခံတာလဲ”

“အာရုံကြောတွေရှိတဲ့ အာခေါင်က ခံတာပါ။ အစာ ပါးစပ်ထဲရောက်လို့ အာခေါင်နဲ့ ထိတော့မှ အာရုံကြောက တစ်ဆင့် ဦးနှောက်ဆီကို သတင်းပို့မှ ဦးနှောက်က ချိတ်တယ်။ ခါးတယ်၊ စပ်တယ်၊ ငန်တယ်ဆိုပြီး အကြောင်းပြန်ပေး တာပါ။ ဆရာမယုံရင် လျှာကို ပါးစပ်အပြင်ဘက် ထုတ်ထားပြီး အရသာတစ်ခုခု တင်ထားကြည့်ပါလား။ ဘာမှ မသိနိုင်ပါဘူး။ လျှာကို ပါးစပ်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး အာခေါင်နဲ့ ထိတော့မှ အရသာပေါ်တာပါ”

“အင်း...မောင်ထင်ကျော် ပြောမှပဲ ကြားထဲက လျှာက စားစာခံ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိရတော့တယ်”

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်မှာ စကားပြောလိုက်၊ စားလိုက် နှင့် ရှိနေကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ထိုင်နေသော စားပွဲမှာ ဒါလ်ဟိုဖီလမ်း ဘက်မှဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ကပ်လျက် အရှေ့ဘက်စားပွဲ၌ တရုတ် သုံးယောက်တို့သည် ဆူညံစွာ စကားပြောရင်း စားသောက်နေကြလေသည်။

အနောက်ဘက်ရှိ စားပွဲ၌မှ အသက် ၃၀ ဝန်းကျင် အရွယ်ခန့် လူရွယ် တစ်ယောက်သည် ထမင်းတစ်ပွဲနှင့် ဝက်နံကင် တစ်မတ်ဖိုးကိုသာ မှာထားပြီး ဣန္ဒြေရစွာ စားသောက်လျက် ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ စကားပြောရင်း စားသောက်ရင်းမှပင် ထိုလူရွယ်၏ ထူးခြားသော သွင်ပြင်ကို မသိမသာ အကဲ ခတ်မိလေသည်။

ထိုလူရွယ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေ သည့် အကြောင်းများကို မသိမသာ နားစွင့်နေရာမှ ကျွန်ုပ်က လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ခေါင်းငုံ့ကာ ထမင်းစားနေပြန်သည်။

၎င်းဝတ်ထားသော အဝတ်အစားများမှာ ဟောင်းနွမ်း၍ အရောင်အဆင်း မှေးမှိန်နေသော်လည်း အမျိုးအစားမညံ့လှပေ။

ရိုးကုမ္ပဏီတိုက်ထွက် ‘ဘဲလဂုပ်’ သက္ကလပ် အင်္ကျီမှာ ပူလက သံမင်မွေးရောင် ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါမှာ တော့ အရောင်မပေါ်လွင်တော့ဘဲ လည်ကုတ်များမှာ စုတ်ပြီ နေလေပြီ။

ဘောင်းဘီမှာလည်း ဒူးဆစ် တစ်ဝိုက်မှ ပေါက်ပြဲနေ သောကြောင့် အထဲမှ အစားထိုးကာ ဖာထားရဟန် ရှိသည်။ အတွင်းခံ ရှုပ်အင်္ကျီမှာလည်း လျှော်လိုက်၊ မီးပူထိုးကာ ပြန်ဝတ်လိုက် ဖြစ်ဟန် ရှိသည်။ လည်ကုတ်တစ်ဝိုက်မှာ ဖွာလန်ကြဲနေလေပြီ။ ဖိနပ်ကလည်း လမ်းဘေး ဖိနပ်ချုပ်ဆိုင်မှ တစ်ကျပ် တစ်ပြား ပေးလျှင် ရနိုင်သော ဖိနပ်အဟောင်းကို စီးထားလေသည်။

ညဦးပိုင်းအချိန် ရောက်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် လမ်းတတ်မီးတိုင်များမှ မီးပွင့်များ လင်းလက်လာသည်က

တစ်ကြောင်း၊ ထမင်းဆိုင်မှ အောက်လင်းဓာတ်မီး နှစ်လုံးကို တစ်ပြိုင်နက် ထွန်းထားသောကြောင့် တစ်ပေ နှစ်ပေခန့်သာ ကွာဝေးသော ထိုလူရွယ်၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ကောင်းစွာ အကဲခတ် ကြည့်နိုင်လေသည်။

ထိုလူရွယ်သည် သူ့အား ကျွန်ုပ်က မသိမသာ အကဲ ခတ် ကြည့်နေမှန်း ရိပ်မိသောအခါ ခေါင်းမဖော်တော့ဘဲ ထမင်းကိုသာ ငဲ့စားနေလေတော့သည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်က အိတ်ထဲမှ တစ်ဆယ်တန် တစ်ချပ်ကို ထုတ်ပေးလေရာ ဆိုင်ရှင် တရုတ်က ဆယ်တန်ကို မီးရောင်ဖြင့် ထောင်ကာ ဖင်ပြန် ခေါင်းပြန် ကြည့်ပြီး စိတ်ကျေနပ်တော့မှ ပိုက်ဆံထည့်သော အံဆွဲထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး ပိုသောငွေ တစ်ကျပ်တန် ငွေစက္ကူများနှင့် အကြွေစေ့ အချို့ကို ပြန်အမ်းသဖြင့် အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သား ကားရှိရာသို့ လျှောက်လာစဉ် နောက်ဘက်မှ ဆူဆူညံညံအသံ ကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ စောစောက ကျွန်ုပ်တို့ စားပွဲနားမှာ ထမင်း ထိုင်စားနေသည့် လူရွယ်သည် နေရာမှ ထ၊ လာကာ ဆိုင်အလုပ်သမား တရုတ်ကို ပခုံးချင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဟိုက်ဖယ်လိုက်ပြီး လမ်းပေါ်မှာ ကျနေသည့် တစ်စုံတစ်ခုကို ကုန်းကောက်လိုက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်ရှိရာသို့ ခတ်သုတ် သုတ် လျှောက်လာလေသည်။

ကြားလိုက်ရသော အသံမှာ သူက ပခုံးချင်း တိုက်ဖယ် လိုက်သဖြင့် ဘေးသို့ ယိုင်ထွက်သွားသော ဆိုင်အလုပ် သမားက မကျေမနပ်ဖြင့် ရေရွတ် ပြောဆိုနေသံ ဖြစ်သည်။

လူရွယ်က ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ရောက်သောအခါ သူ့ လက်ထဲမှ ကောက်ယူလာသော ပစ္စည်းအား ကျွန်ုပ်အား လှမ်းပေးလေသည်။

“ဒါ... ဆရာကြီးရဲ့ပစ္စည်း ဟုတ်ပါသလားခင်ဗျာ” ကျွန်ုပ်က သူ့လက်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး..

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ်၊ စောစောက ပိုက်ဆံ အကြွေ အမ်းရင်းနဲ့ ထွက်ကျခဲ့တာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ ကျေးဇူးတင် ပါတယ် မောင်ရင်”

ဟု ပြောကာ သူ လှမ်းပေးသော ပိုက်ဆံအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“စောစောက ဆူဆူညံညံအသံ ကြားလိုက်ရတာ ဒီအတွက်ကြောင့်ပဲ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါဇာနည်၊ ဆရာအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ် ထွက် ကျတာကို အနားမှာရှိတဲ့ စားပွဲထိုး တရုတ်က မြင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ခြေထောက်နဲ့ ဖိနှင်းထားပြီး မယောင်မလည် ရပ်နေရင်း ဆရာကြီးတို့ ထွက်သွားတဲ့အထိ စောင့်နေတာပါ”

“ဪ...”

“ကျွန်တော်က ဒါကို မြင်လို့ သူ့ကို ပခုံးချင်း
ဝင်တိုက်ဖယ်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပြန်ကောက်လာတာပါ။
ဒါကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး အော်ဟစ် ပြောဆိုနေတာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါထက် မောင်ရင့် နာမည်
ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“မောင်မြတ်သူလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“အလုပ်ကော ဘယ်ဌာနမှာ လုပ်သလဲ”

ထိုအခါ မောင်မြတ်သူ ဆိုသော လူရွယ်က မျက်နှာ
တစ်ချက်ပျက်သွားပြီး...

“လောလောဆယ်တော့ အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေ
သေးလို့ ဒီလုံး...”

ကျွန်ုပ်က ဆက်မမေးတော့ဘဲ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ
တစ်ဆယ်တန် နှစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူပြီး သူ့ကို ပေးလိုက်ရာ
သူက ယူရမှာ ရှက်ရွံ့ အားနာနေဟန် ရှိလေသည်။

“ယုံသာ ယူပါကွယ်၊ ကျုပ်က စေတနာနဲ့ ပေးတာပါ။
ဒီပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ငွေသုံးရာလောက် ပါပါတယ်၊ ရေအဆုံး
ကုန်းတစ်ဝက် ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်းဆိုရင် ဒီပိုက်ဆံအိတ်
ထဲကပါတာ မောင်ရင့် တစ်ဝက် ရထိုက်တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောသောအခါမှ အနည်းငယ် တုန်ယင်နေသော
လက်ဖြင့် လှမ်းယူပြီး ၎င်းအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်နာမည် အောင်မင်းအောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊
ကျုပ်က ရွှေခုံတိုင် ငါးထပ်ကြီးဘက်မှာ နေပါတယ်၊ အဲဒီဘက်

ရောက်ရင် ဘယ်သူ့ကိုပဲမေးမေး ရပါတယ်၊ ကြိုရင် ဝင်လာ
ခဲ့ဦးပေါ့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ လောလောဆယ် ဒီငွေ နှစ်ဆယ်
ရတာ ထိပေါက်သလိုပါပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်က အဆင်
မပြေသေးတော့ ရှိတဲ့ပိုက်ဆံလေးနဲ့ ထမင်းကိုတောင် ချွေတာပြီး
စားသောက်နေရတယ်၊ ကဲ...ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

မောင်မြတ်သူသည် လတ္တာလမ်းပေါ်သို့ ရောက်သော
အခါ အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက်နှင့် ခေတ္တ ရပ်စကား
ပြောနေပြီးနောက် လံချားတစ်စီးပေါ်သို့တက်ကာ ဒါလဟိုဖီ
လမ်းအတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

သည်တော့မှ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်လည်း ကားဆီသို့
လာကြပြီးနောက် ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။ ဒေါက်တာ မင်းထင်
ကျော်က ကျွန်ုပ်ကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးမည် ဖြစ်သော
ကြောင့် ရွှေခုံတိုင်ဘက်သို့ မောင်းလာခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ မောင်းလာရင်း ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က...

“ကျွန်တော်တို့တော့ ဒီကနေ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ လူတွေနဲ့
ချည်း တွေ့နေရပါလား ဆရာရေ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာကြောင့်လဲ မောင်ထင်ကျော်ရဲ့”

“မနက်ပိုင်းက ရောက်လာတဲ့ ဦးဘခိုင်တို့ကလည်း
တစ်ခုခုကို လျှို့ဝှက်ထားကြတာ သေချာတယ်၊ အခု

တွေ့ရတဲ့ ကိုမြတ်သူ ဆိုတဲ့သူကလည်း သူ့မှာ လျှို့ဝှက်ချက် တွေ ရှိပုံရတယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

“ဘာကြောင့်လဲ မောင်ထင်ကျော်ရဲ့”

“သူက လူသာ ဆင်းရဲနေတဲ့ပုံ ပေါ်တယ်၊ သူ့မျက်လုံး မှာရှိတဲ့ စွမ်းအားတွေကတော့ ဆင်းရဲတဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

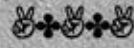
“လူတစ်ယောက်မှာ ဖုံးကွယ်လို့ မရနိုင်တဲ့ အရာ ကတော့ စိတ်ရဲ့ ထွက်ပေါက်ဖြစ်တဲ့ မျက်လုံးပဲ၊ လူက ဟန်ဆောင်နေပေမယ့် မျက်လုံးတွေက ပကတိအတိုင်း ဖော်ပြ နေလေ့ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်ခုခုမဟုတ် တာ လုပ်မိရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လိမ်ညာနေရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်လုံး တွေက ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတတ်တာပေါ့၊ နောက်ပြီး အဲသည်လို လူတွေဟာ ဘယ်သူနဲ့မှ မျက်လုံးချင်း မဆိုင်ဝံ့ကြဘူး”

“မောင်မြတ်သူကို ဘယ်လို မြင်နေလို့လဲ”

“ကျွန်တော်အထင် ပြောရ ရင်တော့ တစ်နေ့နေ့မှာ သူ ကျွန်တော်တို့ဆီကို ရောက်လာလိမ့်ဦးမယ်လို့ ထင်ရတာပဲ”

“စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့ဗျာ”

မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့ စီးလာသော ကားကလေးသည် ရွှေခုံတိုင် ကုန်းဘက်သို့ ချိုးကွေ့လာတော့သည်။

အခန်း (၃)

ပဟေဠိဆန်သော မောင်မြတ်သူ

ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့သည် ကားတစ်စီး ဖြင့် ဦးဘခိုင် ပေးထားခဲ့သည့် လိပ်စာအတိုင်း မေးမြန်း ဖုံးစမ်း၍ လာခဲ့ကြရာ ကြည့်မြင်တိုင် ဗားကရာကွေ့ဘက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုနေရာဘက်၌ ပွဲစားကုန်သည်များနှင့် အလုပ်သမား အချို့သာ နေသောကြောင့် လူနေအိမ်ခြေ သိပ်မရှိလှပေ။ အများအားဖြင့်တော့ ကမ်းနားလမ်း တစ်လျှောက်တွင် သစ်လုံး များ ပုံထားကြသည်သာ များလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လိပ်စာ၌ပါသော လမ်းထိပ်သို့ ရောက်
သော်လည်း လမ်းထိပ်၌ သစ်လုံးကြီးများ ပုံထားသဖြင့်
အတွင်းသို့ ကားဝင်၍ မရသောကြောင့် ကားကို လမ်းထိပ်
တစ်နေရာ၌ ရပ်ထားခဲ့ပြီး နှစ်ယောက်သား ခြေကျင်
ဆင်းလျှောက်ခဲ့ကြလေသည်။

လမ်းထဲမှာလည်း အိမ်များက ကျိုးတိုးကျဲတဲသာ
ရှိလေပြီး လူသွားလူလာ မတွေ့ရသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။
လိပ်စာပေးထားခဲ့သော နေရာမှာ ခြံကျယ်ကြီး တစ်ခြံ
ဖြစ်သည်။

အတွင်းမှာတော့ ရှေးလက်ရာဖြင့် ဆောက်ထားသည့်
နှစ်ဆောင်ပိုင် အိမ်ကြီးတစ်လုံး ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ခြံတံခါးဝ ရောက်တော့ ခြံစောင့်ကုလားက
ကယ်သူနှင့် တွေ့လိုပါသလဲဟု မေးရာ ဦးဘခိုင်၊ ဦးဘဆိုင်
တို့နှင့် တွေ့လိုကြောင်း ပြောပြလိုက်သောအခါ အတန်
ကြာသောအခါ တံခါး လာဖွင့်ပေးသည်။

ထိုနောက်...

အိမ်ကြီးထဲသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ရှေးဟောင်းစားပွဲ၊
ကုလားထိုင်၊ ဗီရိုကြီးများကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ကြတော့ အိမ်ထဲမှ
ဦးဘခိုင်ရော ဦးဘဆိုင်ပါ နှစ်ယောက်စလုံး ထွက်လာကြသည်။

“ကျုပ်တို့ကလည်း မျှော်နေတာ၊ အခုလို ရောက်လာ
ကြတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က...

“ကျွန်တော်တို့ကို ခရီးစဉ်နဲ့ လုပ်ရ ကိုင်ရမယ့် အစီ
အစဉ်လေးတွေကို ပြောပြပေးနိုင်မလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ပြောရမှာပေါ့... ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ အခုလာကြတာ
ကျုပ်တို့နဲ့ လက်တွဲလုပ်ကြဖို့ မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပေးရမယ့် အစီအစဉ်
တွေ သိရတဲ့အခါမှ လက်ခံသင့် လက်ခံရတာပေါ့”

ထိုစကား ကြားသောအခါ ဦးဘခိုင်သည် ဆေးပြင်း
လိပ်ကြီးကို မီးညှိဖွာရင်း အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။
အတန်ကြာမှ...

“ကျုပ် အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါ့မယ်၊ လူခေါင်းကျွန်း
ဆိုတာ ပင်လယ်ထဲမှာ လူသူ အရောက်အပေါက်နည်းတဲ့
နေရာတစ်ခုပါ။ ကျုပ်တို့တစ်တွေတောင် မှန်တိုင်းမိတာကြောင့်
လွင့်စဉ် ထွက်သွားပြီး အမှတ်မထင် ရောက်သွားခဲ့တာပါ”

ဟု ပြောလေသည်။

“ဒါဖြင့် ပထမပြောတုန်းကလို တမင် ရောက်သွားတာ
တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်”

“မဟုတ်ပါဘူး... ကျုပ်တို့ ကျွန်းပေါ်ရောက်ပေးတဲ့ လူရိုင်းတွေနဲ့ သင့်အောင်ပေါင်း၊ လက်ဆောင်တွေ ပေးပြီး တော့ မုန်တိုင်းကျနေတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ အဲဒီကျွန်းမှာပဲ ကပ်နေခဲ့ရတယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ဆီက ပတ္တမြားက သူတို့ပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလိုနေရင်း ကျွန်းမှာရှိတဲ့ မွန်ကာလီ ဆိုတဲ့ လူရိုင်းခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီး သွားတယ်။ မွန်ကာလီ ပြောပြတော့မှ အဲဒီဝတ်ရုံဖြူကြီးနေတဲ့ ရဲတိုက်ကြီးထဲမှာ ပတ္တမြားနဲ့ အခြား ရတနာပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိမှန်း သိရတာ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ရဲတိုက်ကြီးရဲ့ အထဲကို ဝင်ဖို့ မဆိုထားနဲ့ အနားကိုတောင် ဘယ်သူမှ ကပ်ခွင့်မရပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီပတ္တမြားသုံးလုံးက ဘယ်လိုရလာတာလဲ”

“အဲဒီရဲတိုက်ကြီးထဲမှာ အတော်ချော၊ အတော်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်တဲ့”

“ဟင်...”

“ဝတ်ရုံဖြူကြီးက အဲဒီမိန်းကလေးကို ဘယ်က ခေါ်ထား တယ် ဆိုတာတော့ အတိတ် မသိခဲ့ရဘူး၊ တစ်နေ့တော့ ရဲတိုက်ကြီးဆီက ကျေးကျွန်တစ်ယောက်က မွန်ကာလီဆီကို ရောက်လာပြီး အဲဒီပတ္တမြားသုံးလုံး လာပေးသွားတယ်”

“ဘာအတွက် ပေးတာလဲ”

“မိန်းကလေးက သူ့ကို ရဲတိုက်ကြီးထဲက လွတ်အောင် ကယ်ပေးနိုင်ရင် ဒီလိုပတ္တမြားမျိုးတွေ အများကြီး ပေးပါ မယ်လို့ ကမ်းလှမ်းတဲ့ သဘောပါပဲ။ မွန်ကာလီတို့က ပတ္တမြား ဆိုတာကလည်း သူတို့အတွက် ဘာမှတန်ဖိုးမရှိ၊ ဝတ်ရုံဖြူကြီး ကိုလည်း ကြောက်ရလေတော့ ဒီပတ္တမြားသုံးလုံးကို ကျုပ်တို့ကို ပေးပြီး ကယ်နိုင်ရင် ကယ်ပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းတယ်”

သည်တော့မှ ဇာတ်ရည်က လည်လာတော့သည်။

“ဒီကိစ္စက ကျုပ်တို့တစ်တွေနဲ့ချည်းတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ၊ ဒီပြန်ရောက်လို့ ကိုယ်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေ တွေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ပြန်တော့လည်း ဒီလောက် စွန့်စားရတဲ့ အလုပ်ကို ဘယ်သူမှ မလုပ်ဝံ့ကြဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ဆီ လာပြီး အကူအညီ တောင်းတာပါ”

“ဒါနဲ့ စကားမစပ်... အဲဒီရဲတိုက်ကြီးထဲမှာ ဖမ်းထားတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာများ သိခဲ့ရသေးလဲ”

“ကျုပ်တို့တော့ ဘာမှ သိပ်မသိခဲ့ရဘူးဗျ၊ မွန်ကာလီ ပြောပုံအရတော့ အဲဒီမိန်းကလေးကို ဝတ်ရုံဖြူကြီးက တစ်နေရာ က ဖမ်းခေါ်လာတဲ့ပုံ ပေါ်တယ်”

“စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့က ဦးစွာဆိုင်တို့နဲ့ အတူတူ လက်တွဲပြီး အလုပ် လုပ်မယ်ဆိုရင် အကျိုးအမြတ်က ဘယ်လိုရမှာလဲ”

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ ဒီအတွက် စရန်အနေနဲ့ ပဉ္စပြား သုံးလုံးရလာတာပဲ။ အဲဒီပတ္တမြားသုံးလုံးကို ရောင်းချပြီးတော့ ကုန်ကျမယ့် စားရိတ်စက၊ အားလုံး ကျုပ်တို့က ကျခံပါ့မယ်။ ရလာတဲ့ အကျိုးအမြတ်ကတော့ အချိုးကျပဲပေါ့။ ဘယ်နှယ်လဲ”

“သဘောကျပါတယ်... ဒါထက် ဘယ်တော့လောက် ခရီးထွက်မလဲ”

“အသွားအပြန် ဖိုးလေလွတ်အောင် အခု ဆောင်းရာသီ မှာပဲ သွားကြတာပေါ့။ ကျုပ်တို့မှာ စက်လှေနဲ့ စားနပ်ရိက္ခာ တွေ အပြည့်အစုံ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ဘက်က လက်နက်နဲ့ ခေါ်ချင်တဲ့လူ ခေါ်ခဲ့ကြပေါ့။ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ဖို့ အတွက် စရန်သဘောအနေနဲ့ ငွေထုတ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ဪ... ဒါထက် တစ်ခုတော့ မှာလိုက်ဧည့်မယ်။ ဒီအကြောင်း တွေကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိလေ ပိုကောင်းလေပဲဗျို့”

“စိတ်ချပါ”

ထို့နောက်...

ဦးဘဆိုင်က အခန်းထဲဝင်သွားပြီး အိတ်တစ်လုံးကို ယူလာကာ ပေးသည်။ အိတ်မှာ အသေချုပ်ထားသောကြောင့် အတွင်း၌ ငွေစက္ကူများ ရှိဟန် တူလေသည်။

ဦးဘဆိုင်၊ ဦးဘဆိုင်တို့အား နှုတ်ဆက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာသောအခါ လမ်းထိပ်ရှိ သစ်ပုံနံဘေးမှာ ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို သတိပြုမိလေသည်။

ဘောင်းဘီ၊ ကုတ်အင်္ကျီတို့နှင့် သက္ကလပ် ဦးထုပ်ကို ရှေ့သို့ ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားသောကြောင့် မည်သူမည်ဝါ မှန်း မသိရပေ။

သို့ဖြင့် သူက ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်လာသည်ကို မြင်တော့မှ စီးကရက်ကို ငုံ့၍ မီးညှိနေပြန်ရာ မျက်နှာကို မမြင်ရတော့ပေ။

ကားပေါ်ရောက်ပြီး ထိုနေရာမှ မောင်းထွက်လာပြီး အတန်ကြာမှ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က...

“ဆရာ...ဘယ်လိုလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“မောင်ရင်ကရော... လိုက်သွားမှာလား”

“လိုက်ရတော့မှာပေါ့။ စရန်တောင် လက်ခံလာပြီးမှပဲ ကျွန်တော်မေးတာက ဆရာပါ လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လားလို့ မေးတာပါ”

“အင်း...လိုက်ရအခက်၊ မလိုက်ရ အခက်ပဲ”

“လိုက်သာလိုက်ခဲ့ပါ ဆရာရယ်၊ ဆရာလိုက်လာတော့ ကျွန်တော်အတွက်လည်း တိုင်ပင်ဖော်ရတော့ ပိုကောင်းတာ ပေါ့။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အက်ဒမန်ပင်လယ် ဦးကတည်းက ပင်လယ်ခရီး မထွက်ဖြစ်တာ အတော်ကြာပြီ မဟုတ်လား။ အခုလို အဖော်ကောင်းတုန်း လိုက်သွားကြ တာပေါ့”

“လိုက်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ တခြား ဘယ်သူတွေ ခေါ်ခဲ့ဦးမှာလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခရီးသွားဖော် သွားဖက် တွေကိုပါ ခေါ်ရမှာပေါ့။ မကော်ဘင်းဘူးလား။”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်... ရစရာ ရှိတော့လည်း အတူတူရ။ ခံစရာရှိတော့လည်း အတူတူ ခံကြရတာပေါ့။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကျွန်ုပ်ကို ခြံဝ၊ မှာပင် ရပ်ပေးခဲ့ပြီး ကားကို ဆက်လက် မောင်းသွားလေ တော့သည်။ ကျွန်ုပ် အိမ်သို့ပြန်ရောက်ပြီး ရေမိုးချိုး အဝတ် အစား လဲပြီးနောက် ဧည့်ခန်းသို့ဆင်းလာပြီး ထိုင်မယ်ကြံရုံ ရှိသေးသည်။ မောင်တိုးအောင် လာပြောသည်။

“ဆရာ မရှိခင်တုန်းက ဆရာ့ကိုတွေ့ဖို့ဆိုပြီး လူ တစ် ယောက် ရောက်လာသေးတယ်။ ဆရာမရှိသေးဘူး ဆိုတာနဲ့ ပြန်ထွက်သွားတာ အခု ခြံဝမှာ ပြန်ရောက်လာပြီ ဆရာ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က တံခါးဖွင့်ပေးလိုက် ပြော သဖြင့် မောင်တိုးအောင်က ပြန်ထွက်သွားပြီး ခဏကြာတော့ အဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် လူတစ်ယောက်ကို ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်လာလေသည်။

“ဧည့်သည်ဆိုလို့ ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ်။ မောင် မြတ်သူပါလား။ ထိုင်ကွယ့်... ထိုင်...ထိုင်...”

မောင်မြတ်သူက အလွန် ရိုကျိုးသော အမူအရာဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ဦးညွှတ် နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ မောင်မြတ်သူ”

“ကျွန်တော် ဆရာကြီးဆီကိုပဲ လာတာပါပဲ”

“ပြောပါ... ကျုပ် ဘာများ အကူအညီပေးရမလဲ”

“ပြောရမှာလည်း အားနာလှပါတယ်။ ကျွန်တော့် အဖြစ်ကလည်း ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာ သိသလို ရန်ကုန် မြို့မှာကလည်း အသိအကျွမ်း မိတ်ဆွေက မရှိလေတော့...”

ဆက်ပြောရမှာ ခက်နေဟန်ဖြင့် စကားကို ရပ်ပြီး ကြမ်းပြင်ကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ပြောသာပြောပါ မောင်မြတ်သူ... ကျုပ်အနေနဲ့ တတ်နိုင်တဲ့ အကူအညီမျိုးဆိုရင် ဝန်မလေးပါဘူး။ ပေးပါမယ်။ ဘာလဲ... ငွေကြေး အခက်အခဲ ရှိနေလို့လား”

ဟု စကားလမ်းခင်း ပေးလိုက်ရာ မောင်မြတ်သူက...

“ဒီကိုလာတာ တခြားအကြောင်းကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ။ ဆရာ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ သင့်တော်မယ့် အလုပ် ကလေးများရှိရင် အကူအညီ ပေးနိုင်မလားလို့ ဝင်မေးတာပါ”

ထိုသို့ ပြောသောအခါ ကျွန်ုပ်က ဆေးတံအတွင်းသို့ လင်ကွန်း ဆေးဖော်သောက် ဆေးဘူးထဲမှ ဆေးတစ်အိုး ဖြည့်ကာ မီးညှိ၍ ဖွာလိုက်ပြီး အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေ မိလေသည်။

မောင်မြတ်သူကို အကဲခတ်ကြည့်ရသလောက် အခြေ အနေအရ ဆင်းရဲနွမ်းပါးဟန် ရှိနေသော်လည်း ရုပ်ရည်

ရူပကာရ အနေဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ခိုင်
ကောင်းတင်းမှု သော်လည်းကောင်း ညံ့ဖျင်းသူ မဟုတ်ကြောင်း
အတန်အသင့် အကဲခတ်မိလေသည်။

“ဒီလို မောင်မြတ်သူရဲ့...၊ အခုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ
ကျုပ်တို့က ခရီးဝေးတစ်ခု သွားဖို့ စီစဉ်ရမှာမို့ မောင်ရင်
အကူအညီတောင်းခံတဲ့ ကိစ္စအတွက် ဘယ်လိုမှ ပေးနိုင်မှာ
မဟုတ်သေးဘူး။ အခုထွက်မယ့်ခရီးက ဝေးလေတော့ ဘယ်
အချိန် ပြန်ရောက်မယ် ဆိုတာလဲ ခန့်မှန်းလို့ မရနိုင်သေးဘူး”

ထိုစကားကြားသောအခါ မောင်မြတ်သူ၏ ဖျက်နှာ
ပေါ်မှာ လွန်စွာ စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည့် အမူအရာမျိုး
ပေါ်လာလေသည်။

“ခက်တာပဲ ဆရာရယ်၊ အကုသိုလ်ဆိုတာ ဝင်လာဖို့ပြီ
ဆိုရင် အဖော်အပေါင်းနဲ့ လာတတ်တယ်ဆိုတာ တယ်လည်း
မှန်တာပဲ၊ အခုပဲကြည့်လေ... ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်တာ
မှန်သမျှ တစ်ခုမှ အဆင်ပြေတယ် မရှိသေးဘူး”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ မောင်မြတ်သူ၊
တစ်ခု အဆင်မပြေတော့လည်း နောက်တစ်မျိုး စီစဉ်ကြည့်ကြ
သေးတာပေါ့၊ အခု ကျုပ်တို့ သွားမယ့်ခရီးက အန္တရာယ်
လည်းများတယ်၊ ဝေးလည်းဝေးတဲ့ ပင်လယ်ခရီးမျိုးပဲ၊ အဲဒါ
မောင်မြတ်သူ အနေနဲ့ ဒီမှာနေရတာ အဆင်မပြေလို့

လိုက်ချင်သပ ဆိုရင်လည်း ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ခေါ်သွားဖို့
ဝန်မလေးပါဘူး။ လိုက်နိုင် မလိုက်နိုင်သာ စဉ်းစားပါ”

“ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်၊
ငရဲကလူ ပြာပူမကြောက် ဆိုသလို ကျွန်တော့် ဘဝမျိုးက
သန်းခေါင်ထက်လည်း ညဉ့်မနက်တော့ပါဘူး။ ဆရာကသာ
ခေါ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်ခရီးမျိုးကိုပဲသွားသွား ကျွန်တော် လိုက်
နိုင်ပါတယ်”

ဟု အားတက်သရော ပြန်ပြောလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ... မောင်ရင့်ကို တွေ့ တွေ့ချင်းပဲ
ကျုပ်က စိတ်ချ ယုံကြည်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ မောင်ရင်
လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့သွားမယ့်ခရီးမှာ ခေါ်သွားပါ့မယ်၊
တကယ်လို့ အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ ပြန်ရောက်လာတော့
လည်း မောင်ရင့်အတွက် အကျိုးအမြတ် ရသင့်သလောက်
ခုရစေမပေါ့”

“ရပါတယ် ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက်က ဒီလောက်
မလိုပါဘူး၊ အခုလို လိုက်ခွင့်ရတာကိုပဲ ဝမ်းသာနေတာပါ”

“ကိုင်း... ဒီလိုဖြင့် ကျုပ်တို့က အဆင်ပြေရင် ဒီရက်ပိုင်း
အတွင်းမှာ ခရီးထွက်မှာဆိုတော့ မောင်ရင် တကယ်လိုက်မယ်
ဆိုရင် ခွင့်ပန်စရာရှိတဲ့ လူတွေ သွားပန်ခဲ့ပေတော့”

“ကျွန်တော်က တင်ကောင်ကြွက် နေတာဆိုတော့
ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွင့်ပန်စရာမလိုပါဘူး ဆရာရယ်၊ လိုက်မယ်ဆို

ထ,လိုက်ရုံပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် ပစ္စည်းလေးတွေကို သရက်တောကျောင်းတိုက်က ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဆီမှာ အပ်ထား တာ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါလေးတွေ သွားယူပြီး ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ မောင်မြတ်သူ တစ်ယောက် ဝမ်းသာ အားရ အမူအရာဖြင့် ပြန်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၄)

ဂူခေါင်းကျွန်းမှ အန္တရာယ်များ

ပင်လယ်ခရီး ထွက်ကြသောအခါ ဦးဘခိုင်၊ ဦးဘခိုင်တို့ ကတော့ အခြား ထွေထွေထူးထူး လူစုစရာမလိုဘဲ ၎င်းတို့ ဝက်လှေ အလုပ်သမားရှိပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆီထွက်ရာတွင် လိုက်ပါလေ့ရှိကြသည့် စောထီးနှင့် ငမဲအောင် တို့ကိုပါ ခေါ်ခဲ့သောကြောင့် စုစုပေါင်း ငါးယောက် ဖြစ်လေ သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ မောင်မြတ်သူ တစ်ယောက် တိုးလာသည် ကို မြင်သောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က...

“အင်း... သူပါလာတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် အဖော်တစ်ယောက် တိုးတာပေါ့၊ သူကြည့်ရတာ ကျွန်တော် တို့နဲ့ လိုက်ဖို့ တမင်စောင့်နေသလိုပဲ”

ဟု မှတ်ချက် ချလေသည်။

“ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ... ကျုပ်တို့အတွက်တော့ အဖော်တစ်ယောက် တိုးတာပေါ့”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရသည်။

ခရီးထွက်ကြရန်ပြင်တော့ ဦးဘခိုင်တို့က စက်လှေနှင့် စရိတ်အားလုံးကို တာဝန်ယူ စီစဉ်ပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က လိုအပ်သော သေနတ်နှင့် ခဲယမ်းများကို တာဝန်ယူ၍ ရှာဖွေရလေသည်။

ထိုလက်နက်များ ရဖို့အတွက်တော့ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပိတ်ဆွေရင်းချာ တစ်ဦးဖြစ်သူ အင်စပက်တော် ဦးမင်းဟန်က လိုအပ်သော လက်နက်ခဲယမ်းများရအောင် အစစ အရာရာ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးသဖြင့် အဆင်ပြေ ချောမွေ့ခဲ့လေသည်။

သူက မှာလိုက်သေးသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ပင်လယ်ထဲ သွားမယ့်လူတွေ ဆိုတော့ တစ်လက်စတည်း မှာလိုက်ရဦးမယ်”

“ဘာများပါလိမ့် ဦးမင်းဟန်”

“အခြားတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ... အခု မြန်မာပြည်က ဘိန်းချတဲ့ ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းက နယ်ခြားဘက်က လာတဲ့

မှောင်ခို ကုန်သည်တွေနဲ့ ပင်လယ်ထဲမှာ အရောင်းအဝယ် လုပ်နေကြတယ်လို့ သတင်း အခိုင်အမာရထားတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဘက်က လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မမိသေးတော့ ဘာမှ မတတ် နှိင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့များ သွားရင်းလာရင်းနဲ့ သတင်းထူးရင် ကျုပ်တို့ဆီကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အကြောင်း ကြားပေးစမ်းပါဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ”

“နောက်တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်ဗျ”

“ပြောပါဦးဗျ”

“အိန္ဒိယ ပန်ဂျပ်ပြည်နယ်ထဲက မဟာရာဂျာတစ်ဦးရဲ့ သမီးတစ်ယောက် ပျောက်နေတဲ့အကြောင်း အိန္ဒိယက ကျုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံကို လှမ်းပြီး အကူအညီ တောင်းထားတဲ့ ကိစ္စ လည်း ရှိသေးတယ်၊ ဘယ်လို ပျောက်သွားတယ်၊ ဘယ်သူ ခေါ်သွားတယ်ဆိုတာ မသိရပေမယ့် မီးသဘောတစ်စင်းနဲ့ ပင်လယ်ထဲကို ခိုးယူသွားတယ် ဆိုတာလောက်တော့ သတင်း ကြားရတယ်၊ မဟာရာဂျာကြီးက သူ့သမီးကို ပြန်ရှာပေးနိုင်တဲ့ သူကို သူ့သမီး ကိုယ်အလေးချိန်နဲ့ ညီမျှတဲ့ရွှေကို ပေးမယ်လို့ လည်း သူတို့နိုင်ငံကထုတ်တဲ့ သတင်းစာတွေမှာ အတိအလင်း ကြေညာထားသတဲ့ဗျ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

“ဟုတ်ဆို... မဟာရာဂျာကြီးက ရွှေတွင်းတွေ အမြောက်အမြားပိုင်ပြီး ကျိကျိတက်အောင် ချမ်းသာတာ ကိုးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် စိတ်မဝင်စားကြဘူးလား”

“ဒီလောက်များတဲ့ ရွှေတွေရမယ့် ကိစ္စကို စိတ်မဝင် စားဘဲ ရှိပါ့မလားဗျာ”

“ကိုင်း... ဒီတော့ သွားရင်း လာရင်းနဲ့ ဘိန်းဂိုဏ်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကုလားမလေးကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရှာတွေ့ရင် ခင်ဗျားတို့ ဟန်ကျပြီပေါ့”

ဟု မှာလိုက်လေသည်။

ဦးဘခိုင်၊ ဦးဘခိုင်တို့မှာ ပင်လယ်ပြင်အနံ့ သွားရောက် ကြသူများပီပီ ၎င်းတို့ပိုင်ဆိုင်သော စက်လှေကြီးမှာ ကြီးလည်း ကြီး၊ တောင့်တင်း ခိုင်မာမှုလည်း ရှိလေသည်။

စက်မှာလည်း အားကောင်းသော စက်ကြီးနှစ်လုံးအပြင် အရံစက်များလည်း ပါသေးသည်။

ထို့ပြင်... စက်လှေကြီးမှာ ကုန်းပတ်အောက်မှာပင် ကြမ်းပြင် နှစ်ဆင့်ရှိပြီး တစ်ယောက်အိပ်၊ နှစ်ယောက်အိပ် အခန်းများပင် ပါရှိလေသည်။

စက်လှေပေါ်မှာ အများဆုံး တင်ဆောင်လာသည်က တော့ ဆီတိုင်ကီနှင့် သောက်ရေတိုင်ကီများ ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ခရီး သွားလာရာ၌ စက်ဆီက အရေးကြီးသလို သောက်ရေကလည်း အရေးကြီးလှပေသည်။

ဦးဘခိုင်က ကျွန်ုပ်တို့ တစ်တွေကို အလယ်ဆင့်ရှိ အိပ်ခန်းများ ပေးထားရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က တစ်ခန်း၊ စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့ နှစ်ယောက်က တစ်ခန်း နေရာယူကြပြီး မောင်မြတ်သူကတော့ တစ်ယောက် တည်း တစ်ခန်း ယူထားလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့စီးလာသော စက်လှေ၏ အမည်မှာ ‘ပင်လယ် ငမန်း’ ဖြစ်လေသည်။

၁၉၃၈ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၄ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မှ စ.ထွက်ကြသည်။

ရန်ကုန်မြစ်ဝ ရောက်သည်နှင့် နောက်ကျိနေသော ရေကိုသာ တွေ့ရသော်လည်း သန့်ရှင်း လတ်ဆတ်သော လေကိုတော့ တစ်ဝကြီး ရှုကြရသည်။

အားနဲ့ အငွေ့အသက်ပါသည် ပင်လယ်လေကို ရှုရ သည်မှာ အရသာ ရှိသလိုပင်။ ပင်လယ်ဝဘက် ရောက်လာ လေလေ ရန်ကုန်မြစ်ဝက ပိုမိုကျယ်လာလေလေ ဖြစ်၏။

ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှ မွန်းလွဲပိုင်း အချိန်တွင် စတင် ထွက်ခွာလာသော ပင်လယ်ငမန်း စက်လှေသည် ညနေပိုင်း အချိန်လောက်၌ ပင်လယ်ဝသို့ လုံးလုံးရောက်ခဲ့လေပြီ။ ပင်လယ်ပြင်သို့ ရောက်လာသောအခါ စက်လှေဝမ်းထဲမှာ မှေးနေကြသူများပင် ကုန်းပတ်ပေါ် တက်လာကြသည်။ လှိုင်းမရှိသော်လည်း ပင်လယ်ပြင်၌ ပုံမှန်ရှိနေသော လှိုင်းအိ

များကြောင့် အနည်းငယ် လူးနေသော်လည်း အားလုံးမှာ ပင်လယ်ပြင် အတွေ့အကြုံ ရှိသူများပေမို့ မသိသာလှပေ။

မောင်မြတ်သူ တစ်ယောက်ကတော့ အခန်းထဲမှာပင် မှေးနေဟန်ရှိသည်။ ပင်လယ်ပြင်၌ နေဝင်ချိန် ဆည်းခတ် အရောင်များ သမ်းနေပုံမှာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်သဖွယ် လှပနေ၏။

စက်လှေနောက်မှ တစ်အုပ်တစ်မကြီး ဝဲယုံ လိုက်လာ သော ပင်လယ်စင်ရော်အုပ်များမှာ မှောင်လာသောအခါ နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်သွားကြလေသည်။

လှိုင်းများကြားမှာ တစ်ညလုံး မောင်းလာသော စက်လှေ သည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းစ၊ ၌ ထားဝယ်အငူသို့ ရောက်လေသည်။

ထားဝယ်အငူစွန်း 'ရှင်မော်' သို့ ရောက်သောအခါ စက်လှေ၏ ဦးတည်ရာလမ်းကြောင်း ပြောင်းကာ မောင်းလေ တော့သည်။

ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်လာကတည်းက တောင်ဘက် သို့ ဦးတည်မောင်းခဲ့သော စက်လှေသည် ထားဝယ် အငူစွန်း ရှင်မော်သို့ ရောက်သောအခါ အနောက်တောင်ယွန်းယွန်းသို့ ဦးတည်ကာ မောင်းလေတော့သည်။

ရေတက်ဖြစ်စေ၊ ရေကျချိန်ဖြစ်စေ ပင်လယ်ရေစီး ကြောင်းကို ကန့်လန့်ဖြတ် မောင်းရသောကြောင့် သက်သာ သည်။

လှိုင်းကို ပုခက်လွှဲ ဓားလွယ်ခုတ် ဖြတ်ကူးရသဖြင့် လှိုင်းပုတ် သက်သာလေသည်။

ထို့ထက်...

စက်လှေကို တက်မ ကိုင်သူများ၏ ရေကြောင်း၊ လေကြောင်း နားလည်မှု။

လှိုင်းဦး၊ လှိုင်းဖျား ခွဲခြား သိမှုတို့ကြောင့် ထိုမျှ သက်သောင့်သက်သာ သွားနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကမ်းမမြင်၊ လမ်းမမြင် ရေပြင်ကိုသာ မြင်နေရသည့် ပင်လယ်ပြင်ပေါ်မှာ သုံးရက်ကြာမျှ ခုတ်မောင်းခဲ့ကြပြီး လေးရက် မြောက်သောနေ့ နံနက်ပိုင်းအချိန်တွင် ဦးဘခိုင်တို့ ပြောသည့် လူခေါင်းကျွန်းကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။

သို့တိုင်အောင် နောက်ထပ် တစ်နေ့ ခရီးလောက် မောင်းကြရသေး၏။

တစ်နေကုန် မောင်းကြရပြီး ညဦးပိုင်း အချိန်လောက် ရောက်သောအခါမှ ကျွန်း၏ကမ်းခြေသို့ ရောက်ကြလေတော့ သည်။

စက်လှေပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်း၏ကမ်းခြေ တစ်လျှောက်မှာ ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်တုံးများ၊ သောင်ပြန် များနှင့် သစ်တောကြီးများမှလွဲ၍ အခြား ဘာမှမမြင်ရပေ။

နေရာ အတော်များများမှာတော့ သစ်ပင်ရိပ်များကြောင့် အမှောင်ရိပ်များက နေရာယူထားလေသည်။

လ၊ရောင် ရှိသော်လည်း တိမ်ညို တိမ်မည်းအချို့က ဖုံးအုပ်ထားသောကြောင့် လင်းတစ်ခါ မှောင်တစ်လှည့် ဖြစ်နေလေသည်။ လ၊ရောင် ပေါ်လာသောအချိန်တွင် ကျွန်း၏ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် နေရာများအထိ မှန်ပျံ့ လှမ်းမြင်ရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနေ့ညအဖို့ စက်လှေပေါ်မှာပင် အိပ်ကြရသည်။ ညဘက် တိတ်ဆိတ်သော အချိန်တွင် ကမ်းခြေသို့ လာရောက် ရိုက်ခတ်နေသော လှိုင်းပုတ်သံ။ သစ်တောများကို လေတိုးသံ။

ညဉ့်၄နက်နှင့် တောကောင်များ အော်သံလောက်သာ ကြားရပြီး အခြား လူသံ သူသံဟူ၍ ဘာမှမကြားရပေ။

ဦးဘခိုင်တို့ ပြောသလို သည်ကျွန်းပေါ်မှာ လူတွေ ရှိနေသည်ဆိုသော စကားမှာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလားဟု သံသယ ဖြစ်မိလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်ထင်ကျော်... ကျွန်းကြီး တစ်ကျွန်း လုံးကလည်း တိတ်ဆိတ်လှချည်လား။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ လူတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရော ဟုတ်ပါ့မလား။”

“ရှိတော့ ရှိမယ်ထင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် တိတ်ဆိတ်နေတာလဲ မသိဘူး။ တစ်နေရာများ သွားနေကြရောသလား မသိဘူး။”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် တွေးထင်ချက် များကြောင်း နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသောအခါမှ တွေ့ရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး စက်လှေ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာသောအခါ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် ကျောက်တုံးနှင့် သောင်ပြင်ပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ စက်လှေရှိရာသို့ ကြည့်နေကြသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩသွားမိသည်။

ပထမ မြင်လိုက်စက မျောက်တွေများလားဟု ထင်လိုက် ပိသော်လည်း အသေအချာ ကြည့်လိုက်တော့မှ အဝတ်အစား ဆိုလို့ ခါးအောက်ပိုင်း အရှက်လုံရုံကလေးသာ ဝတ်ထားကြ သည့် လွန်စွာ အသားမည်းလှသော လူရိုင်းများ ဖြစ်သည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရတော့သည်။

စုစုပေါင်း တစ်ရာခန့် ရှိမည်ဟု ထင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဦးဘခိုင်တို့က အနီးသို့ ရောက်လာပြီး...

“အဲဒါ ကျွပ်ပြောတဲ့ လူခေါင်းကျွန်းက လူရိုင်းတွေပဲ၊ ကျွပ်တို့ကို လာစောင့်နေကြတာပျံ့ ပါလာတဲ့ လက်ဆောင် ပစ္စည်းတွေယူပြီး ကမ်းပေါ် တက်ကြရအောင်၊ လိုရမယ်ရ သေနတ်ကလေး။ ဘာလေးတော့ ယူလာခဲ့ကြချို့။”

ဟု လာပြောပြီး စက်လှေပေါ်မှ လက်လှော်တစ်စင်းကို ချကာ ကမ်းဘက်သို့ လှော်သွားကြလေသည်။

လူရိုင်းများသည် လှေလာတာ မြင်သောအခါ ဝမ်းသာ အားရ ခုန်ပေါက်နေကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လှေ ကမ်းစပ်သို့ မရောက်ခင်မှာပင် ရေထဲသို့ အလှူအယက် ခုန်ဆင်းလာကြပြီးနောက် လှေကို သောင်ပြင်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်သွားကြလေသည်။

အနီးကပ် တွေ့သောအခါမှ ၎င်းတို့ရုပ်ရည်နှင့် အသွင်အပြင်များမှာ အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသားများ ပုံစံမျိုးဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့ပြောသော စကားမှာလည်း ကုလား စကားသံများ ဖြစ်သောကြောင့် ဟန်အမူ ကြည့်ရုံနှင့် နားလည်နိုင်သော လေသံမျိုး ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့သည် ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ လူကြီးပါ မကျန် အပေါ်အကျီမရှိဘဲ ခါးအောက်ပိုင်းမှာသာ သားရေပြားကဲ့သို့ အချပ်ကလေးများ ပတ်ထားကြလေသည်။ အပျိုအရွယ် မိန်းမများမှာလည်း အပေါ်ပိုင်း ဗလာဟင်းလင်းဖြင့်သာ နေကြသည်။

ကျွန်းပေါ်သို့ လှေရောက်သွားသောအခါ လူအုပ်ထဲမှ အသားမည်းမည်း၊ အရပ် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းနှင့် လည်ပင်း၌ တိရစ္ဆာန်အစွယ်နှင့် ငါးမန်းသွားများကို သီဆွဲထားသော လူမည်းကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

“မိတ်ဆွေကြီးတို့ ရောက်နေမှန်း မသိရဘူး၊ ညက ကျုပ်တို့ တစ်ရွာလုံး ယဇ်ပူဇော်ပွဲကို သွားနေကြရတယ်”

“ယဇ်ပူဇော်ပွဲက ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုးတောင်ကုန်းပေါ်က နတ်ပူဇော်တဲ့ ကျောင်းကြီးမှာ...”

“ဘယ်လို ပူဇော်တာလဲ”

“ရွာထဲက မိန်းမပျိုတွေကို အလှည့်ကျ ပို့ပေးရတာ”

“သူတို့က သတ်ပစ်တာလား”

“မသိဘူး၊ ပို့ပေးလိုက်တဲ့ မိန်းမပျိုတွေကတော့ တစ်ခါမှ ရွာကို ပြန်မလာနိုင်ကြတော့ဘူး”

ဟု ပြောပြကာ ထိုလူကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့ကို ၎င်းနေထိုင်ရာ ကျွန်းပေါ်မှ တဲကြီးအတွင်းသို့ ခေါ်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သွားရာနောက်မှ ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားများက ရှင်လောင်း လှည့်သကဲ့သို့ လိုက်လာကြလေသည်။

လူရိုင်းအကြီးအကဲ၏ တဲကြီးအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆောင်လာသော အစားအသောက်နှင့် အခြားလက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ဝေငှပေးရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းလှသည်။

ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားများသည် ကျွန်ုပ်တို့ ပေးသော အစားအသောက်များထဲမှ ချိုချဉ်လုံး၊ သကြားလုံးများကို ဆော်လည်းကောင်း၊

လက်ဆောင်ပစ္စည်းများထဲမှ ငွေရောင်၊ ဒန်ရောင်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အပေါစား လက်စွပ်၊ လက်ကောက်၊ ဆွဲကြိုး၊ သေည်တို့ကို များစွာ နှစ်သက် သဘောကျကြလေသည်။ ထိုပစ္စည်းများ ရသူများက ချက်ချင်း ဝတ်ဆင်ကြလေသည်။

အဝတ်အထည်များကိုတော့ သိပ်မမက်မောကြသလို
ဝတ်လည်း မဝတ်တတ်ကြပေ။

ဘောင်းဘီတို့ကို ဦးခေါင်းမှာ စွပ်သူက စွပ်ထားကြသည်။
ထိုကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားများ၏ အကြီးအကဲမှာ ဦးဘခိုင်
ပြောသော မွန်ကာလီပင် ဖြစ်၏။

သူက ကျွန်ုပ်တို့ နားလည်နိုင်အောင် ပြောဆိုနိုင်သူ
ဖြစ်ပေသည်။

“ဆရာကြီးတို့ အခုလိုရောက်လာတာ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာ
တာပဲ၊ ကျုပ်တို့ ကျွန်းမှာလည်း အခုတလော ဘယ်လို
မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ဝင်နေတယ် မသိပါဘူး။ လူတွေကလည်း
မကြာခဏ သေတယ်၊ နတ်ဆရာကြီးကလည်း ယစ်ပူဇော်ပွဲ
တွေ မကြာခဏ လုပ်နေတော့ မိန်းမတွေလည်း ကုန်တော့
မယ်”

“ဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ မွန်ကာလီ၊ အဲဒီကိစ္စတွေကို
ဖြေရှင်းဖို့ ဒီမှာ ငါ့စိတ်ဆွေတွေကို ခေါ်လာခဲ့ပြီ၊ ဒါထက်
နေပါဦး... လူတွေက ဘာကြောင့် သေတာလဲ”

“ကျုပ်တို့လည်း ဘာမှမသိပါဘူး၊ စိတ်ဆွေကြီးရယ်၊
နတ်ဆရာကြီးက သူ သဘောမကျရင် မကောင်းဆိုးဝါးတွေ
လွှတ်ပြီး သတ်ခိုင်းတာ နေမှာပါ။ သူ ဒီကျွန်းပေါ် မရောက်ခင်
တုန်းက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

မွန်ကာလီက ညည်းညည်းညူညူ ပြောနေလေသည်။

“ဒါထက် နေပါဦး... သူက ဒီကျွန်းပေါ်ကို ဘယ်လို
ရောက်လာတာလဲ”

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ဝင်မေးလိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကမှ ရောက်လာတာပါ”

“ဒါဖြင့် သူ့နေတဲ့ အဆောက်အအုံကြီးကရော...”

“အဲဒါက အရင်ကတည်းက ရှိတာပါ။ အထဲမှာ
ကျွပ်တို့ ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားတွေ ကိုးကွယ်တဲ့ နတ်ရုပ်ကြီး
ပိူတယ်။ အခု သူ့ရောက်လာမှ သူခွင့်ပြုမှပဲ နတ်ရုပ်ကြီးဆီကို
ဝင်ခွင့်ရတော့တယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့... ကျွန်တော်တို့ ဒီကိစ္စကို ကူညီပြီး
ရှင်းပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာကြီးတို့ရယ်”

ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်တို့သည် စက်လှေပေါ်သို့ ပြန်ဆင်း
အိပ်ကြတော့တဲ့ မွန်ကာလီ စိစဉ်ပေးသော တဲကြီးတစ်လုံး
အတွင်းမှာပင် စု၍ အိပ်ကြလေသည်။

အခန်း (၅)

ပွဲဦးထွက် တွေ့ရသော အန္တရာယ်

ထိုနေ့ညက မွန်ကာလီ စီစဉ်ပေးသော တဲကြီးတစ်လုံး ထဲမှာ အိပ်ကြရသော်လည်း ပြေပြေပြစ်ပြစ်တော့ မရှိလှပေ။ ၎င်းတို့နေထိုင်သော တဲအများစုမှာ ရွံ့စေးကို သစ်စေး တစ်မျိုးဖြင့် ရောနှောနယ်ပြီး အုန်းမှုတ်ခွက်ကို မှောက်ချထား သကဲ့သို့ ပုံစံမျိုးဖြင့် ဆောက်ထားကြခြင်း ဖြစ်၏။

အဝင်ပေါက်မှာ တစ်ပေါက်တည်းသာ ရှိပြီး ညဇာချိန် ရောက်သောအခါ တဲပေါက်ဝ၊ နားမှာ မီးပုံများ ဖိုထားကြ သည်။

သူတို့အတွက် မီးပုံ ရှိနေခြင်းကြောင့် အနွေးတတ် ရစေရန်နှင့် သားရဲ တိရစ္ဆာန်များရန်မှ ကာကွယ်ပြီးသား ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကို ပေးထားသော တဲမှာတော့ အတော်ကြီး သည်။ မွန်ကာလီ ပြောပြချက်အရ ၎င်းတဲမှာ အခြားမှ ဧည့်သည်များလာလျှင် တည်းခိုရန်အတွက် ဆောက်ပေး ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

ဦးဘခိုင် ပြောစဉ်က ထိုကျွန်းမှာ လူသူ အရောက် အပေါက် နည်းသည်ဟု ပြောပြီး ယခုအခါ အခြားဧည့်သည် များလာလျှင် တည်းခိုရန်အတွက် ဆောက်ပေးထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရပြန်တော့ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေ၏။

တဲမှာ အတော် ကျယ်ဝန်းသော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ခင်ပေါက်ကတော့ တစ်ပေါက်တည်းဖြစ်ပြီး အပေါက်ဝ၊ မှာ မီးပုံတစ်ပုံ ဖိုပေးထားသည်။

အပြင်မှ လေတိုက်လိုက်တိုင်း မီးခိုး ပြာငွေ့များက ဂူထဲသို့ လှိုက်ဝင်လာစေကာမူ မီးဖိုမှ မီးအရှိန်ကြောင့် အလင်းရောင်လည်း အတန်အသင့်ရ၊ အပူငွေ့လည်း ရနေ သောကြောင့် နေသာ ထိုင်သာ ရှိနေ၏။

အပေါက်ဝ၊ မှာ မီးပုံရှိသဖြင့် မီးခိုးငွေ့များက အစဉ် မပြတ် ထွက်နေလေရာ မီးခိုးကြောက်သော မှက်၊ ခြင်နှင့် ပိုးလောင်းများ ရန်မှလည်း ကင်းဝေးစေသည်။ ပိုးလောင်း

ဆိုသည်မှာ ပင်လယ်ရေငန် ဒေသများတွင် အုပ်စုလိုက်နေပြီး ဖြုတ်ကောင်လောက်သာ အရွယ်အစား ရှိသည်။

သို့စေကာမူ...

၎င်းတို့ ကိုက်လျှင် ခြင်္သေ့ကိုက်ခံရတာထက် ဆိုးသည်။

အကိုက်ခံရသော နေရာမှာ ချက်ချင်း အဖုအပိမ့်ကြီး များ ထလာပြီးနောက် မခံမရပ်နိုင်အောင် ယားယံလေ၏။

တဲအတွင်းမှာ နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ နေရာယူ၍ အိပ်ကြ ရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က တစ်တွဲ အိပ်ကြ လေသည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်း ရောက်လာသောအခါ ကျွန်း တစ်ကျွန်း လုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။

ကောင်းကင်မှာ လရောင်ရှိသော်လည်း ဆောင်းဝင်ကာစ ရာသီ ဖြစ်သောကြောင့် မြူနင်းများ ကျနေသောကြောင့် အလင်းရောင်က ဝိုးတဝါးမျှသာ ရှိနေသည်။

“ဘယ်လိုလည်း မောင်ထင်ကျော်၊ ဦးဘခိုင် ပြောတဲ့ ပတ္တမြားသုံးလုံး စရန်ပေးပြီး အကယ်ခိုင်းတဲ့ မိန်းကလေး ဆိုတာ အဲဒီ ရဲတိုက်ကြီးထဲမှာ ရှိမယ်ထင်တယ်”

ကျွန်ုပ်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သူပြောတဲ့ အဆောက်အအုံဆိုတာ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ အဲဒီတစ်နေရာမှာပဲ ရှိတာကြောင့် တကယ်လို့ သူပြောတာ ဟုတ်မယ်ဆိုရင် အဲဒီအထဲမှာပဲ ရှိမှာပေါ့ ဆရာရဲ့”

“ဒီလိုဖြင့် အဖိုးတန် ပတ္တမြားတွေလည်း အဲဒီအထဲမှာ အများကြီး ရှိမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်... ရှိနိုင်တယ်၊ အဲသည်လို အဖိုးတန် ဆာနာတွေရှိသလို ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားတွေကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သတ်နေတဲ့ အန္တရာယ်တွေနဲ့ ယစ်ပူဇော်ဖို့ ခေါ်သွားတဲ့ ကျွန်းသူတွေကို နှိပ်စက်နေတဲ့ မရဏစခန်း တစ်ခုလည်း မုချ ရှိပေလိမ့်မယ်”

“ကျွန်းသူလေးတွေကို ယစ်ပူဇော်တယ် ဆိုတာ သတ် ဖင်လိုက်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အဲဒီလို သတ်ပစ်လိုက်တာထက် ဆိုးတဲ့ အဖြစ်အပျက် တွေ ရှိလိမ့်ဦးမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားတွေက နတ်ဆရာကြီး ဆိုပြီး ကြောက်ရွံ့နေကြတာ ဘယ်သူ ဖြစ်မလဲ”

“ဒါကတော့ လောလောဆယ် မသိနိုင်သေးဘူး၊ အဖြေပေါ်အောင်တော့ ဒီလိုပဲ တဖြည်းဖြည်း စုံစမ်းရမှာပဲ”

“အန္တရာယ်တော့ အတော်များမယ် ထင်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ အတွက်က အန္တရာယ်နဲ့ တွေ့တာ ဘာများဆန်းသလဲ ဆရာရယ်၊ ခရီးထွက်တိုင်း ဒီလိုပဲ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုခုနဲ့တော့ အမြဲတွေ့နေရတာပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောဆိုနေကြစဉ် အဝေးဆီမှ တောခွေးအူသံများ ကြားရလေသည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်း ရောက်လာသောအခါ အအေးဓာတ်က ပိုများလာသည်။

မီးပုံမှ မီးအရှိန်ကြောင့်သာ အနည်းငယ် သက်သာရာ ရနေခြင်း ဖြစ်၏။

အားလုံးမှာ စက်လှေထဲ၌ လှိုင်းဒဏ်ကြောင့် ကောင်းစွာ မအိပ်ခဲ့ရသည်မှာ ရက်အတန်ကြာခဲ့ပြီး ယခုကဲ့သို့ ငြိမ်သက် သော နေရာမှာ နွေးထွေးစွာ အိပ်စက်ရသောအခါ အိပ်ရာပေါ် ရောက်သည်နှင့် အသီးသီး အိပ်ပျော်သွားကြလေသည်။

အချိန် မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်မသိပေ။ နားထဲမှာ စူးစူးဝါးဝါး ကြားလိုက်ရသော အသံ တစ်သံကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ပြန်နိုးလာသည်။

သူသည် အိပ်ရာမှ မထ၊ သေးဘဲ နားစွင့်ကြည့်လိုက် သောအခါ စောစောက နားထဲမှာ ကြားလိုက်ရသောအသံမှာ တောခွေးများ အူသံဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

တောခွေးအူသံများမှာ နီးသည်ထက် ပိုနီးလာသည်။

တောခွေးများ အုပ်စုလိုက် ဝင်လာလျှင်လည်း အန္တရာယ် ရှိနိုင်သောကြောင့် ခေါင်းအုံးအောက်မှ သေနတ်ကို ယူပြီး နေရာမှ အသာထ၊သည်။

တဲအပြင်သို့ လှမ်းကြည့်တော့ အလင်းရောင် ပိုးတဝါး ရှိနေသည်။

သို့ကြောင့်...

တဲအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသည်။

အပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ မည်းမည်း သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို သတိပြုမိလိုက်သည်နှင့် သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်လိုက်သည်။

“ဆရာ...”

“ဟင်...”

ခပ်တိုးတိုး ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ထိုနေရာ သို့ လျှောက်သွားသောအခါ အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ထိုင်နေသော မောင်မြတ်သူကို တွေ့ရလေသည်။

“မောင်မြတ်သူပါလား... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

တိုအခါ မောင်မြတ်သူက အသံ မထွက်စေရန် အချက် ပြလိုက်ပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို အမှောင်ရိပ်ထဲ သို့ ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

တောတွင်း တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ လျှင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားနေသည့် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ပထမတော့ တောခွေးတွေ ဖြစ်မည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

သို့သော်...

အသေအချာ ကြည့်တော့မှ မဟုတ်မှန်း သိရလေသည်။

ထိုမည်းမည်း သဏ္ဍာန်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့ တဲတက်သို့ နီးလာလေတော့သည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သေနတ်ကို အဆင်သင့် ပြင်လိုက်သည်။

မလှမ်းမကမ်း နေရာသို့ ရောက်လာသောအခါ ရှေ့သို့ ဆက်တိုးမလာဘဲ အမှောင်ရိပ်မှ ကွယ်ကာ အခြေအနေကို ကြည့်နေဟန် ရှိသည်။

အတန်ကြာတော့မှ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်က ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သေနတ်ဖြင့် ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒိုင်း...”

ချက်ကောင်းကို ထိဟန်မတူသောကြောင့် ထိုမည်းမည်း သဏ္ဍာန်သည် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ကာ တောထဲသို့ ဝင်ပြေးသွားလေတော့သည်။ သေနတ်သံကြောင့် အိပ်နေသူ များ လန့်နိုးပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ စခန်းချတဲ့ဆိုကို လူသတ်ကောင်တွေ ရောက်လာလို့ သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်တာ ချက်ကောင်းကို မထိလိုက်ဘူးဗျ”

ထိုအခိုက်မှာပင် မွန်ကာလီတို့ နေသောဘက်မှ စူးစူး ဝါးဝါးအော်သံများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် လက်နှိပ်မီးနှင့် သေနတ် များကိုယူကာ ထိုအသံကြားရာဘက်သို့ လာခဲ့ကြသည်။

ထိုအသံကြားသော တဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့နေသော တဲနှင့် သိပ်မဝေးလှပေ။

ထိုတဲသို့ ဖောက်သွားသောအခါ အဝ,၌ ဖိုထားသော မီးရောင်ကြောင့် အတွင်းသို့ လှမ်းမြင်နေရသည်။

ကျွန်းသူ မိန်းမတစ်ယောက်က စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ် လျက်ရှိပြီး ယောက်ျား တစ်ယောက်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ စန့်စန့်ကြီး လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

၎င်းမျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်သဖြင့် သည်းခြေ ပျက်လောက်အောင် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်သွားသောကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်ဖြစ်ကာ သေဆုံးသွားဟန် ရှိလေသည်။ မျက်ဖြူ လန့်လျက်ရှိပြီး ပါးစပ်မှလည်း အမြှုပ်များ ထွက်နေလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လက်နှိပ်မီးနှင့် ထိုးကြည့် ကာ ဂူထဲဝင်ရန် ပြင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်က လက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရသည်။

“မဝင်နဲ့ဦး မောင်ထင်ကျော်၊ ဂူထဲမှာ အဆိပ်ငွေ့တွေ ရှိနိုင်သေးတယ်”

ဟု သတိပေးလိုက်တော့မှ တန့်သွားသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဆရာ”

အသံကြားရာသို့ မွန်ကာလီနှင့် ကျွန်းသားအချို့ ရောက် လာကြသည်။

“တစ်ယောက် သေပြန်ပြီ၊ အဲဒီလို တစ်ညတစ်ယောက် သေတာနဲ့ မကြာခင် ကျုပ်တို့ ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားတွေ ကုန်တော့မှာပါပဲဗျာ”

ဟု ညည်းညူ ပြောဆိုနေလေသည်။

“ဒီလောက်လည်း သောက မရောက်ပါနဲ့ မွန်ကာလီ၊ ကျွန်တော်တို့ မပြန်ခင် ဒီအန္တရာယ်တွေကို ရှင်းပေးသွား ပါ့မယ်”

ဟု ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ပြောလိုက်သည်။

“အားကိုးပါရစေ မိတ်ဆွေကြီးရယ်၊ အရင်ကဆိုရင် ကျုပ်တို့ လူခေါင်းကျွန်းမှာ ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်လောက် ရှိတယ်၊ အခု နှစ်ပိုင်းတွေ ရောက်လာမှ ဘယ်လိုဂြိုဟ်ဆိုးတွေ ဝင်လာနေတယ် မပြော တတ်ပါဘူး၊ အခုလို သေတဲ့လူတွေရော၊ ယဇ်ပူဖော်ခံရတာ တွေရောနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ကုန်သွားလိုက်တာ အခု တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ သိပ်မကျန်တော့ပါဘူး၊ ကြာရင် ကျုပ်တောင် လူရာပေါင်း များစွာ အုပ်ချုပ်ရတဲ့ အကြီးအကဲဘဝက လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘဲ အုပ်ချုပ်ရတဲ့ အကြီးအကဲဘဝကို ရောက်ရပါတော့မယ်”

ဟု ညည်းညည်းညူညူ ပြောဆိုနေလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသောအခါ ဂူထဲ၌ အသက် မသေဘဲ ကျန်နေသော မိန်းမကို အပြင်သို့ ထုတ်ကာ

အခြေအနေ ကြည့်သောအခါ သတိ မရနိုင်လောက်အောင် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ် တို့တွင် ပါလာသော ဆေးဝါးများနှင့် ကုသပေးလိုက်မှ အနည်းငယ် ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီး ငြိမ်ကျသွားသည်ကို မြင်သောအခါ မွန်ကာလီက ဝမ်းသာ အားတက်သော လေသံဖြင့်...

“ဆရာကြီးတို့ သူ့ကို ကုလို့ရတယ် ဟုတ်လား၊ အရင်ကဆိုရင် အဲဒီလို ဖြစ်တဲ့လူတိုင်းဟာ ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့မရဘဲ ပင်လယ်ထဲ ခုန်ချ သေသွားကြတာပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

ထို့နောက်...

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်သော နေရာသို့ သွားကြည့်ကြသောအခါ သွေးစက်အချို့ ကျန်ခဲ့ သည်ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ညက မြင်လိုက်ရသည့် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်မှာ မကောင်းဆိုးဝါး မဟုတ်ဘဲ လူ ဒါမှ မဟုတ် သက်ရှိ သတ္တဝါတစ်ကောင် ဖြစ်ရမည်ဟု သိကြရ လေသည်။

အခန်း (၆)

ကျန်းပေါ်မှ ယဇ်ပူဇော်ပွဲ

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် မွန်ကာလီက ပြောသည်။

“နတ်ဆရာကြီးက ပြောတယ်၊ ကျန်းပေါ်မှာ မိတ်ဆွေကြီးတို့ ရောက်နေတာ အတိတ်နိမိတ် မကောင်းဘူးတဲ့၊ မိတ်ဆွေကြီးတို့ကို ဒီအတိုင်း ဆက်ပြီး လက်ခံထားရင် ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးတွေနဲ့ ဆက်တိုက် ကြုံပြီးတော့ ကျန်းမှာ ရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး သေကုန်ကြမယ်လို့ သူ့တပည့် တစ်ယောက်ကို လာပြောခိုင်းတယ်”

ထိုစကား ကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က...

“ဒီလောက်လည်း ကြောက်မနေပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့မှာ လက်နက်တွေလည်း အများကြီးပါတယ်၊ နောက်ပြီး သူတို့ကို နိုင်တဲ့ ဆေးတွေလည်း ပါပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက မှာလိုက် သေးတယ်၊ အန္တရာယ်ဆိုးတွေ မကျရောက်နိုင်အောင်လို့ ယဇ်ပူဇော်ပေးရမယ်တဲ့”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ရှိနေတဲ့ အခိုက်မှာ ဘာမှမဖြစ်အောင် ကာကွယ်ပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဦးဘခိုင်က...

“ဖြစ်ပါ့မလား ဆရာ... တော်ကြာ သူတို့လုပ်နေကျ အစဉ်အလာကို ချိုးဖျက်ရာ ကျနေမလား၊ တော်ကြာ... အန္တရာယ်တွေ ပိုကြီးလာရင် ခက်မယ်”

ဟု စိုးရိမ်သော လေသံဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဖြစ်ပါတယ်... ဒီတစ်ညလောက်တော့ သူတို့ပြော တဲ့အတိုင်း မလုပ်ဘဲ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ကြသေး တာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုကာ မွန်ကာလီတို့အား ခါတိုင်း ပို့နေကျ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် မပို့ခိုင်းဘဲ သတိ ဝီရိယဖြင့် စောင့်ကြည့် ကြရန် တိုင်ပင်ကြလေသည်။

နေဝင်ချိန် ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ စ,တည်းသူနေ
သော တဲပတ်ဝန်းကျင်မှာ သော်လည်းကောင်း...၊

မွန်ကာလီနေသော တဲအနီးမှာသော်လည်းကောင်း...၊

အခြား နေရာများမှာလည်း နှစ်ယောက် တစ်တွဲစီ
လောက် စောင့်ကြလေသည်။

ထိုသို့ စောင့်ရာတွင် သေနတ် ပစ်တတ်သူများက
သေနတ်များယူ၍ သေနတ် မပစ်တတ်သူများက ဓား၊ လှံ၊
ကပ်ပါး စသော လက်နက်များကို ကိုင်ကြသည်။

နေရာအသီးသီးခွဲရန် ပြင်သောအခါ မောင်မြတ်သူက...

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း သေနတ် တစ်လက်လောက်
ပေးပါဆရာ”

ဟု ပြောသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က...

“ခင်ဗျားက သေနတ် ပစ်တတ်သလား”

ဟု မေးလိုက်တော့ မောင်မြတ်သူက ခေါင်းညိတ်
ပြကာ...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်က စစ်တပ်မှာ တာဝန် ထမ်း
ဆောင်ဖူးတော့ သေနတ် ကောင်းကောင်းပစ်တတ်ပါတယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်တစ်လက်နှင့်
ကျည်ဆန်အချို့ကို ပေးလိုက်သည်။

ညဘက်ရောက်သောအခါ ကိုယ်တာဝန်ကျရာ နေရာ
များသို့သွားကာ သတိဖြင့် ဖောင့်ကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စောထီးနှင့် နှစ်ယောက်
တစ်တွဲ စောင့်ကြပြီး ကျွန်ုပ်က ငမဲအောင်နှင့် တစ်နေရာစီ
ခွဲ၍ စောင့်ကြလေသည်။

ညဦးပိုင်း တစ်ချိန်လုံးမှာတော့ မည်သည့် အနှောင့်
အယှက် အန္တရာယ်မှ မတွေ့ကြရပေ။

အတန်ငယ် ညဉ့်နက်လာသောအခါ နှင်းများက အဆုပ်
လိုက် အခဲလိုက် ကျလာရာ အအေးဓာတ်က သိသိသာသာ
များလာလေတော့သည်။

စောင့်နေကြသူများမှာ မိမိတို့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်
ထားကြသော အဝတ်အစားများကိုသာ အားပြုရင်း အအေး
ဒဏ်ကို အန်တုကြရလေသည်။

ထိုသို့ နှင်းများ ကျလာသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ပို၍ ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်လာလေသည်။

မွန်ကာလီ၏ တဲပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဒေါက်တာမင်းထင်
ကျော်နှင့် စောထီးတို့ ရှိနေကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တဲပေါက်ကို လှမ်းမြင်နိုင်သော
အမှောင်ထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ စောင့်နေကြသည်။

သန်းခေါင်ယံ ကျော်သောအခါ ရဲတိုက်ကြီးရှိရာ တောင်
ကုန်းဘက်ဆီမှ တောခွေးအူသံများကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလာ
သည်။

သို့ကြောင့်...

စောင့်နေကြသူများမှာ မိမိတို့လက်နက်များကို အဆင်သင့် ပြင်ကာ သတိဖြင့် စောင့်ကြလေသည်။

ခွေးအူသံများက တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မြူနင်းများ ဝေ့နေသော တောစစ်တစ်နေရာမှ ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားနေသော သဏ္ဍာန်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် စောထီးကို သတိပေးလိုက်ပြီး ထိုသဏ္ဍာန်ကို အာရုံ စိုက်နေကြစဉ်မှာပင် မမျှော်လင့်သော အန္တရာယ်က နောက် တစ်နေရာမှ ပေါ်လာလေတော့သည်။

ထိုကား အခြားမဟုတ်ပေ။

ဦးပေါ်မှ ကျလာသကဲ့သို့ အဝတ်နက်ကြီးကို ခြို့ထားသော မည်းမည်း သတ္တဝါတစ်ကောင်က မွန်ကာလီ၏ တံပေါက်ဝနှင့် မနီးမဝေးသို့ ခုန်ချလာကာ လက်ထဲမှ ကိုင်ထားသော အထုပ်ကို မီးပုံထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သေနတ်ဖြင့် ပစ်ရန် ချိန်လိုက်သောအခါ အလွန်လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် အမှောင်ထဲသို့ဝင်ကာ မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်အမြင့်ပေါ်သို့ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ခုန်တက်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း ဆက်မလိုက်သာတော့ဘဲ တံပေါက်ဝသို့ အလျင်အမြန် လာကာ...

“မွန်ကာလီ... မွန်ကာလီ... တဲထဲမှာ ရှိတဲ့လူတွေ အပြင်ကို မြန်မြန်ထွက်ကြ၊ မြန်မြန်ထွက်ခဲ့ကြ”

ဟု အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်လိုက်သောအခါ မွန်ကာလီတို့ တစ်တွေမှာ ကလေးတွေရော လူကြီးတွေပါ ထွက်လာကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် စောစောက မည်းမည်းသဏ္ဍာန် ပစ်ထည့်သွားသော အထုပ်ကို မီးလောင်နေပြီဖြစ်ရာ ထိုမှ ထွက်လာသော မီးခိုးငွေ့များမှာ သာမန် မီးခိုးအရောင်နှင့် မတူဘဲ အစိမ်းရောင်၊ အညိုရောင်များ ရောယှက် ပျံ့နှံ့ကာ အပြင်မှ ထိုက်နေသည့် လေအရှိန်ဖြင့် ဂူအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြလေတော့သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာ”

မွန်ကာလီက အထိတ်တလန့် မေးလေသည်။

“အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ မိသားစုအားလုံးကို သတ်မယ့် မီးခိုးငွေ့တွေပဲ”

“ဟင်...”

မွန်ကာလီက အထိတ်တလန့် ကြည့်လေသည်။

“အဲဒီမီးခိုးငွေ့တွေကို ရှူမိတဲ့သူဟာ မိနစ်ပိုင်း၊ နာရီပိုင်းအတွင်း သေသွားနိုင်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားတွေကို အဲဒီမီးခိုးငွေ့တွေက သတ်ပစ်နေတာပဲ”

“ဒီမီးခိုးငွေ့တွေ အဆိပ်သင့်အောင် ဘယ်သူက ထားလုပ်နေတာလဲ ဟင်...”

မွန်ကာလီက တုန်လှုပ် ချောက်ချားသော လေသံဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“တရားခံက ဒီကျွန်းပေါ်မှာပဲ ရှိပါလိမ့်မယ်၊ အခု လောလောဆယ်တော့ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ မပြောနိုင် သေးဘူး”

“ကျုပ်တော့ သိပ်ကြောက်လာပြီ၊ နတ်ဆရာကြီးက သူ မကြိုက်တာတွေ လုပ်နေလို့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို လွှတ်ပြီး သတ်ခိုင်းနေတာ ဖြစ်ရမယ်”

ဟု ပြောဆိုနေလေသည်။

ထိုနေ့ညက ဦးဘခိုင်နှင့် ဦးဘဆိုင်တို့ စောင့်သည့် ဘက်မှ ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားနှစ်ဦး အဆိပ်သင့်ပြီး သေဆုံး သွားလေသည်။ ဦးဘခိုင်က...

“ညဉ့်နက်လာတော့ ကျုပ်တို့ စောင့်နေတဲ့ နေရာနဲ့ မနီးမဝေးနေရာကို မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီး တစ်ကောင် ရောက်လာတယ်၊ ကျုပ်တို့က အဲဒီသတ္တဝါကို အာရုံစိုက် နေတုန်း မြွန်းဆို ကောင်းကင်ပေါ်က မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီး တစ်ကောင် ကျလာပြီး ဂူဝမှာ ဘာတွေ လုပ်သွားတယ် မသိလိုက်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့လည်း ထွက်လိုက်ရော မြန်လိုက် တာဗျာ...သစ်ပင်ပေါ်ကို ဝုန်းခနဲ ခုန်တက်သွားပါရောဗျာ... မနက်လင်းမှပဲ ဂူထဲက ကျွန်းသားတွေ သေနေတာ တွေ့ရတော့တာပါပဲ”

ဟု ပြောပြလေသည်။

နံနက်လင်းသောအခါ ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားများက မွန်ကာလီအိမ်ရှေ့သို့ စုရုံးရောက်လာပြီး နတ်ဆရာကြီး ဆြာတဲ့အတိုင်း ယစ်ပူဇော်ရန် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဦးပေးရန်နှင့် နတ်ဆရာကြီးနှင့် ကျွန်းစောင့် နတ်ကြီးက မနှစ်သက်သော ဧည့်သည်များကို ကျွန်းပေါ်မှ အမြန်ဆုံး နှင်ထုတ်ပစ်ရန် အော်ဟစ် ပြောဆိုကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေကြလေသည်။

ထိုအခါ မွန်ကာလီက...

“မင်းတို့ တောင်းဆိုတဲ့ ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေကြီးတွေကို အခု ခုတ်ချင်းနှင်ထုတ်လို့မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒီတော့ မင်းတို့ တောင်းဆို သလို ယစ်ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပဖို့ ငါကိုယ်တိုင် စီစဉ်ပေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်တော့မှ ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားများမှာ ကျေနပ်ပြီး ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

သူတို့ပြန်သွားတော့မှ မွန်ကာလီက...

“အဲဒါသာ ကြည့်ပေတော့ဗျာ၊ ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသား တွေက နတ်ဆရာကြီးကို သိပ်ပြီး ကြောက်ရွံ့ကြတာ၊ သူတို့ရဲ့ဆန္ဒကိုလည်း လုံးလုံးဆန့်ကျင်လို့လည်း မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒီတော့ ညနေစောင်းရင်တော့ ယစ်ပူဇော်ပွဲကိုတော့ လုပ်ပေး သလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

“အခုလောလောဆယ် အခြေအနေအရ လုပ်ပေးလိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါထက် ယစ်ပူဇော်ပွဲကို ကျုပ်တို့ပါ လိုက်ကြည့်လို့ ရမလား မွန်ကာလီ”

“ဟာ... ဒီလိုတော့ မရဘူး၊ နတ်ဆရာကြီးက နတ်ပူဇော်ပွဲကို လူစိမ်းတွေ ပါလာတာကို ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ကျွန်းသူတွေကလည်း လက်ခံကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု အထိတ်တလန့် ပြောလေသည်။

“ကဲ... ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ နတ်ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပမယ့် နေရာနဲ့ အစီအစဉ်တွေကို ပြောပြထား၊ ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်နဲ့ လျှို့ဝှက်ပြီး လာကြည့်မယ်”

“ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ မသိအေး... ဘုရားရှင်ကြံ ပါနော်၊ တကယ်လို့ မိတ်ဆွေကြီးတို့ လာကြည့်တာကို နတ်ဆရာကြီးနဲ့ ညှိရဲ့တပည့် လက်သားတွေကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားတွေကပဲဖြစ်ဖြစ် သိသွားရင် အားလုံး အသတ်ခံကြရလိမ့်မယ်”

ဟု စိုးရိမ်စွာ ပြောသည်။

“စိတ်ချပါ... ဘယ်သူမှ မသိစေရပါဘူး”

ဟု အာမခံတော့မှ မွန်ကာလီက ပြုလုပ်မည့်နေရာနှင့် အစီအစဉ်များကို ပြောပြလေသည်။ မွန်းလွဲချိန် ကျော်သွားကတည်းက ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားများ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြင့် သွားလာ လှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့နေရသည်။

သူတို့သည် ကျွန်းသူများထဲမှ ၁၈ နှစ် အရွယ်ခန့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို ဆေးရည်များ သုတ်လိမ်းပေးခြင်း၊ ပန်းများ ပန်းပေးခြင်း၊ ပန်းကုံးများ ဆွဲပေးခြင်း ပြုလုပ်ကာ နေဝင်ချိန် ရောက်သောအခါ ရဲတိုက်ကြီးရှိရာ တောင်ကုန်းဘက်သို့ ခေါ်သွားကြသည်။

ထိုနေရာသို့ ကျွန်းပေါ်ရှိ လူအားလုံး သွားကြလေသည်။

ထိုအချိန်သည် မှောင်ရီ သမ်းလာသောအချိန် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်၊ ဧေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် စောထီး၊ မေအောင်တို့က လျှို့ဝှက်သော နေရာများမှ ရွေး၍ နောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။

မောင်မြတ်သူက ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဦးဘခိုင်၊ ဦးဘဆိုင်တို့ ညီအစ်ကိုကတော့ ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆင်းပြီး စက်လှေ အခြေအနေကို ကြည့်ဦးမည်ဟု ဆိုကာ ပင်လယ်ကမ်းဆိပ်ဘက်သို့ ဆင်းသွားကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ လေးယောက်သည်သာ အမှောင်ရိပ်ခိုကာ ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားများ နောက်သို့ လိုက်သွားကြသည်။

သူတို့သည် ရဲတိုက်ကြီးရှိရာ တောင်ကုန်းဘက်သို့ ဦးတည်သွားကြပြီး အပေါ်သို့တက်ရန် လှေကားထစ်များ ချီသော နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရပ်လိုက်သည်။

ခါးအတက်ပိုင်း အဝတ် မရှိကြသော မိန်းမများက မြေကွက်လပ်ကြီး တစ်နေရာတွင် စုကာ ခံပင်များကို

ဖားလျားချ၊ လက်များကို ဆန့်တန်းကာ သံပြိုင် အော်ဟစ်လျက် ရှိနေကြသည်။

ယောက်ျားများက ဓား၊ လှံ၊ လေး၊ မြား စသည်များကို ကိုင်ပြီး ခြေထောက်များကို ပြိုင်တူ ဆောင့်နှင်းကြကာ သံပြိုင်အော်နေကြသည်။

သူတို့အော်နေသည့် 'ဟေး...ဟေး...ဟေး' ဟူသော အသံများမှာ တိတ်ဆိတ်နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဖဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိနေသည်။

အပေါ်သို့တက်ရာ လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ တော့ အဝတ်မည်းကြီးများ ခြုံထားကာ လက်နက်များ ကိုင်ထားသည့် အစောင့်များ ရှိလေသည်။

အတန်ကြာတော့ ရဲတိုက်တံခါးပေါက် ပွင့်လာသည်။ တံခါးပေါက်ဝမှ တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်ဖြူကြီး ခြုံထား

ကာ မျက်နှာကို ဖုံးအုပ်ထားသော အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် လူကြီး တစ်ဦး ထွက်လာပြီး ရပ်လိုက်သည်။

လူထွားကြီး ထွက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ယောက်ျား၊ မိန်းမများ၏ အော်သံများ တစ်ပြိုင်နက်တည်းလို တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

စောစောက ငရဲပွက်သံအလား ဆူညံလျက် ရှိသည့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ယခုတော့လည်း အပ်ကျသံပင်ကြားလောက် အောင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

ခဏကြာတော့ လူဖြူကြီးက လှေခါးထစ်များအတိုင်း အောက်ဘက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းလာလေသည်။

သူ ဆင်းလာတာ မြင်သောအခါ မိန်းမများက မြေသို့ ဝပ်ကာ ဆံပင်များကို ဖြန့်ခင်းထားကြသည်။

ယောက်ျားများက လှံများ၊ ဓားများကို မြေသို့ထောက်ကာ ဦးခေါင်းများကို ညွတ်၍ အရှိအသေ ပေးနေကြသည်။

လူဖြူကြီးမှာ အရပ်အမောင်း ခြောက်ပေနီးပါးမြင့်ကာ အောက်သို့ ဆင်းလာပုံမှာ ဣန္ဒြေရလှပေသည်။

အမှောင်ခိုက်လည်းရှိ အဝတ်ဖြူကြီးကိုလည်း ဦးခေါင်းမှာ ခြုံထားသောကြောင့် ၎င်းမျက်နှာကိုတော့ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေ။ သူသည် လှေကားထစ်များအတိုင်း ဆင်းလာပြီး လှေကားထိပ် ကျောက်ပြားပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ရပ်လိုက်သည်။

သူ ရပ်နေသော နေရာမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ပုန်းအောင်းနေသော နေရာနှင့် မဝေးလှသောကြောင့် ကောင်းစွာ လှမ်းမြင်နေရသည်။ လူဖြူကြီးသည် ကျောက်ပြားပေါ်၌ရပ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ဆန့်တန်းကာ...

“အို... မိုးကောင်းကင်ကို စောင့်ရှောက်ကြသော နတ်မင်း အပေါင်းတို့...”

နက္ခတ်တာရာများကို စောင့်ရှောက်ကြသော နတ်ဒေဝတာ အပေါင်းတို့...

ပင်လယ်ပြင်ကို စောင့်ရှောက်ကြသည့် ပင်လယ်စောင့်
နတ်...

ဤကျွန်းကို အုပ်စိုးတော်မူသည့် ကျွန်းစောင့်နတ်မင်း
အပေါင်းတို့...

ဤကျွန်းပေါ်မှာ ရှိကြကုန်သော နဂါး၊ ဂဠုန်၊ ဂမ္ဘန်
ယက္ခ အပေါင်းတို့... ကျွန်ုပ်သည် သင်တို့အား ပူဇော်ပါ၏။

မကြာခင်မှာ မွန်မြတ်သောသွေးဖြင့် ပူဇော်ပါကုန်အံ့၊
ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသား အပေါင်းတို့အား

ဘေးအန္တရာယ် ဆိုးများမှ ဖယ်ရှားပေးကြပါကုန်လော့...”
ဟု စိကာပတ်ကုံး ပြောဆိုနေလေသည်။

သူပြောနေသမျှကို ကျွန်းသား၊ ကျွန်းသူများက ငြိမ်သက်
စွာ နားထောင်နေကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရှိနေသည့်နေရာနှင့် မဝေးလှသောကြောင့်
လည်း ကောင်းစွာ ကြားနေရသည်။

လူဖြူကြီးသည် အခြားရွတ်ဆိုမှုများကို အချိန်အတော်
ကြာအောင် ရွတ်ဆိုနေရာ အမှောင်ရိပ်ကလည်း ပိုများလာ

ချေပြီ။ ထို့နောက်...
လူဖြူကြီးက ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားများဘက်သို့ လှည့်

ကာ...
“မနေ့က ယဇ်ပူဇော်ရမှာ ဘာကြောင့် ပျက်ကွက်ကြ

တာလဲ”

ဟု အသံ သြသြကြီးဖြင့် မေးလိုက်ရာ ကြားရသူများ
မှာ တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။

“ထိုသို့ ပျက်ကွက်မှုကြောင့် ကျွန်းစောင့်နတ်ကြီးက
ဒေါသ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် မကြာခင်မှာ ဘေးဆိုးတွေ
တူးရောက်တော့မယ်”

“ဤပျက်ကွက်မှုအတွက် တောင်းပန်ပါတယ် အရှင်”
မွန်ကာလီ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“နောက် ကျွန်းပေါ်မှာ ကျွန်းစောင့်နတ် မကြိုက်တဲ့
လူစိမ်းတွေ ရောက်နေကြတယ် မဟုတ်လား၊ သူတို့ကို
ကြာရှည် လက်ခံထားရင် ကျွန်းပေါ်မှာ ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးတွေ
အမျိုးမျိုး တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ သူတို့ကို အမြန်ဆုံး မောင်းထုတ်
ပစ်ရမယ်”

“ကောင်း... ကောင်းပါပြီ”
ထိုစကား ကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်

သည် ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် သေနတ်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေ
သောကြောင့် ကျွန်ုပ်က တားထားရသည်။

စောထီးကပါ မကျေမနပ်ဖြင့်...
“ဘာတန်ခိုးရှင်လဲ... အခုနေ သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်ရင်

ကွေးကွေးလေး သေနေတော့မယ်”
ဟု ရေရွတ် ပြောဆိုနေသည်။

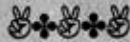

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး။ သူက ကျုပ်တို့ကို ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားတွေနဲ့ လှည့်ပြီး ရန်တိုက်ပေးနေတာ၊ ပြဿနာတွေ ပေါ်လာနိုင်တယ်”

“ခုမှတော့ မီးစင်ကြည့်ကရုံပဲ ရှိတော့တယ်”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် လူဖြူကြီးနံဘေးမှ ပါလာသော လူမည်းနှစ်ယောက်က ယဇ်ပူဇော်ရန် လာပို့သော မိန်းကလေးကို တစ်ယောက် တစ်ဖက်စီ ညှပ်ကာ အပေါ်သို့ ဆွဲခေါ်သွားကြလေရာ အော်ဟစ် ငိုကြွေးသံများကို စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ကြားရလေသည်။

လူဖြူကြီး အပေါ်ပြန်ရောက်သွားပြီး ရဲတိုက်တံခါးပေါက် ပိတ်သွားတော့မှ ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားများလည်း အသီးသီး ပြန်သွားကြလေသည်။

အခန်း (၇)

တစ်ကျွန်းစံ သရဖီ

ရဲတိုက်ကြီးမှာ ယခင်က ကက်သလစ် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းကြီး ဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး သေဆုံးသွားသောအခါ ဝေအတွင်းကာလ ဖြစ်သောကြောင့် နောက်ထပ်ဘုန်းတော်ကြီး ဆောက်မလာဘဲ ရှိနေရာမှ လွန်ခဲ့သောနှစ်က လူဖြူကြီး ဆောက်လာပြီး လာရောက် နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ ဘယ်သူလဲ...

ဘယ်က ရောက်လာသလဲ ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားများက မသိကြပေ။

နောက်ပိုင်းတွင် ထိုလူဖြူကြီးကို မထိမဲ့မြင် ပြုမိက
ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးများနှင့် တွေ့ကာ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး သေဆုံး
သွားကြရာမှ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်လာကာ တန်ခိုးရှင်
တစ်ဦးဟု သတ်မှတ်ကာ ထိုလူဖြူကြီး ပြောသည့်အတိုင်း
လပြည့် လကွယ်နေတိုင်း မိန်းမဖျိုတစ်ယောက်ကို ယဇ်ပူဇော်
ရန်အတွက် ပို့ပေးကြရသည်။

ရဲတိုက်ကြီးထဲမှာ ဘယ်လို ယဇ်ပူဇော်သည်ကိုတော့
မသိကြပေ။

လူဖြူကြီး ရောက်လာပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ယဇ်ပူဇော်ရန်
အတွက် ပို့ပေးရသော မိန်းကလေး အရေအတွက်မှာ
မနည်းလှတော့ပေ။ တစ်ယောက်မှ ပြန်မလာနိုင်ကြပေ။

ယခင်က ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဖြစ်ခဲ့ပြီး ယခုအခါ ရဲတိုက်
ကြီးအသွင် ဆောင်နေပြီဖြစ်သော အဆောက်အအုံကြီး အတွင်း
ဘက်မှာတော့ နှစ်ဆင့်ဖြစ်ပြီး အခန်းပေါင်းများစွာ ရှိလေသည်။

အောက်ဘက် အခန်းကျယ်ကြီးထိပ်မှာ ဆယ်ပေ
ကျော်ကျော်ခန့် မြင့်သော နတ်ရုပ်သဏ္ဍာန် ရုပ်ထုကြီးတစ်ခု
ရှိလေသည်။

ထိုရုပ်ထုကြီးကို ရွှေငွေ ကျောက်သံပတ္တမြား စသည်
တို့ဖြင့် မွမ်းမံ ခြယ်သ၊ထားသည်။

ရုပ်ထုကြီးမှာ ဘီလူးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကြောက်မက်
ဖွယ်ရာ မျက်နှာနှင့် အသွင်အပြင်မျိုး ရှိသည်။

ခြေထောက်က နှစ်ချောင်းသာ ရှိသော်လည်း လက်တံ
များက အများကြီး ရှိသည်။

ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ရောဝဲတစ်ကောင်ကဲ့သို့
များပြားလှသော လက်များထဲတွင် ဓား၊ လှံ၊ ခက်ရင်း၊
ပေါက်ဆိန် စသော လက်နက်မျိုးစုံ ရှိလေသည်။

ရုပ်ထု၏နဖူးပေါ်မှာ ခေါင်းပေါင်းသဖွယ် မြွေတစ်ကောင်
ရစ်ပတ်ထားပြီး ဦးခေါင်းက အပေါ်သို့ ပါးပျဉ်းထောင်
ဆ၊နေသည်။

မြွေ၏ မျက်လုံးများမှာ ပတ္တမြားများကို မြှုပ်နှံထား
သောကြောင့် နီရဲလျက် ရှိနေသည်။

ထိုအရုပ်ကြီးထားသော အခန်းနံရံနှင့် မျက်နှာကြက်
နေရာများမှာ ကျောက်မျက်ရတနာများ ရှိလေသည်။ ထိုရုပ်ထု
ကြီး ရှိရာ နေရာမှာလည်း လူမည်းအစောင့်များရှိပြီး အခြား
အခန်းနေရာများမှာလည်း အနည်းဆုံး အစောင့် တစ်ယောက်
စီတော့ ရှိလေသည်။

လူဖြူကြီးသည် ယဇ်ပူဇော်ရန် ခေါ်ဆောင်လာသော
မိန်းကလေးကို အပေါ်ထပ်ရှိ ၎င်း၏အခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်
သွားကာ တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးကတော့ အခန်း
ထောင့် နေရာမှာ ကြောက်ရွံ့စွာ ထိုင်နေလေသည်။

အခန်းထဲ ရောက်သောအခါ လူဖြူကြီးက ၎င်းကိုယ်
ပေါ်မှ ခြွဲထားသော ဝတ်ရုံကြီးကို ဖယ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ သူသည် အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင် အရွယ်ခန့် ရှိသော ကုလားလူမျိုး တစ်ဦးဖြစ်မှန်း သိရလေသည်။

အသားအရေမှာ မ၊မည်းလှဘဲ မျက်နှာပေါ်မှာ နှုတ်ခမ်း မွေ့၊ မုတ်ဆိတ်မွေးရေးရေးနှင့် ခန့်ညားသည့် ရုပ်ရည်ရှိသူ တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

သူ၏အရပ်မှာ ခြောက်ပေနီးပါးရှိပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကလည်း ကြံ့ခိုင်မှု ရှိလေသည်။

အခန်းထဲမှာ ရေနံဆီသုံး မှန်အိမ်ကို ထွန်းထားသဖြင့် အလင်းရောင်က မှန်ပျဉ် ရှိနေသည်။

ထိုလူသည် အခန်းထောင့်မှာ ကြောက်ရွံ့စွာ ရှိနေ သော မိန်းကလေးရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွား လေသည်။

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရမ္မက်ခိုးများ ထက်နေပြီး ကျားရဲ တစ်ကောင်က အောင်သေ အောင်သား စားသောက်တော့ မည်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသော အချိန်တွင် ရဲတိုက်ကြီး၏ အခန်းတစ်ခန်းထဲမှ ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ် ညည်းညူ သံများ ဖော်ထွက်လာသော်လည်း အတန်ကြာသောအခါ တဖြည်းဖြည်း တိုး၍ ပျောက်ကွယ်လေတော့သည်။

ကျွန်းသူတစ်ယောက်၏ အသွေးအသားဖြင့် ယစ်ပူဇော် ရသည့် အခမ်းအနားက အဆန်းတကြယ်တော့ မရှိလှပါပေ။

ဤသို့ဖြင့်...

နောက်တစ်ပတ် ယစ်ပူဇော်ပွဲရက် နီးလာသောအခါ ထိုမိန်းကလေးအား မြေအောက်ခန်းထဲသို့ ပို့လိုက်လေတော့ သည်။

တစ်နေ့တွင် ထိုလူသည် ဝတ်ရုံဖြူကြီးကို အပေါ်မှ ဝတ်ကာ အခန်းတစ်ခန်း ရှိရာသို့ သွားလေသည်။

အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ လူမည်းအစောင့်က တံခါးဖွင့်ပေးသောအခါ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

အခန်းထဲရှိ ခုတင်ပေါ်မှာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ခိုနေသည်။

ထိုမိန်းကလေးက အခန်းတံခါးဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရ သဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာကို မြင်သောအခါ ကြောက်ရွံ့ ထိတ် သန့်မှုများ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ရှင်... ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မင်းဆီကို ငါလာတာ ခွင့်တောင်းနေစရာ လိုသေးလို့ လား သရဖီရဲ့၊ ငါ အခုလာတာ ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးကိုပဲ ဆပ်ဖွင့်ရဦးမှာပဲ၊ မင်း ငါ့ရဲ့အပေါ်မှာ သဘောထား ပြောင်း ငြိလား”

ထိုလူက သရဖီ ဆိုသော မိန်းကလေးရှိရာ ခုတင်ပေါ်သို့ ခိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်ထိုင်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

“ဝေးပါသေးတယ်... ကျွန်မ သဘောထားကတော့ ရှင့်ရဲ့အပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲဘူး။ နောင်လည်း ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်း ငါ့လက်ထဲ ရောက်နေတာ အခုဆိုရင် တစ်နှစ် ကျော်လာခဲ့ပြီ၊ မင်းရဲ့မေတ္တာကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ လိုချင် လို့ လက်ဖျားနဲ့တောင်မှ မထိဘဲ ဒီအတိုင်း ထားခဲ့တယ်၊ ငါသာ အကြမ်းဖက်ပြီး ယူမယ်ဆိုရင် မင်းဟာ ငါ့ရဲ့မယား ဖြစ်တာ ကြာလှပြီ”

“ကျွန်မအတွက်ကတော့ ဘာမှ မထူးတော့ဘူး။ ရှင့် လက်ခုပ်ထဲက ရေပဲ၊ ရှင် ကြိုက်သလို လုပ်လို့ရတာပဲ။ ရှင် အကြမ်းဖက်ရင်လည်း ကျွန်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုပဲ ရမယ်၊ ကျွန်မရဲ့ မေတ္တာကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ရလိမ့်မယ် မဟုတ် ဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားပါ ဝေလ”

ထိုစကားကြောင့် ဝေလ ဆိုသောလူ၏ မျက်နှာပေါ်မှာ ဒေါသစိတ်ကြောင့် နီရဲတက်လာသည်။

“မင်းက အခုအခြေအနေထိ မဟာရာဂျာသမီး ဆိုတဲ့ ဂုဏ်နဲ့ မောက်မာချင်တုန်းပဲလား။ ဒီနေရာက ဘယ်သူမှ မရောက်နိုင်တဲ့နေရာ၊ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တဲ့ မြန်မာ့ရေပိုင်နက် ထဲမှာရှိတဲ့ နေရာပဲ၊ မင်းကို လိုက်ရှာနေတဲ့လူတွေ ဒီနေရာကို ဘယ်လိုမှ မတွေ့နိုင်ဘူး။ အခု ဒါဂျီလင်မှာ မင်းအဖေက မင်းကို တွေ့အောင်ရှာပေးနိုင်ရင် မင်း ကိုယ်အလေးချိန်နဲ့

ညီမျှတဲ့ ရွှေကို ပေးမယ်လို့ ကြေညာထားတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ်မှာတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချမ်းသာဆုံး စာရင်းဝင် မဟာရာဂျာရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးက ငါ့လက်ထဲ ရောက်နေပြီ၊ ငါပိုင်နေပြီ... မင်းနဲ့ တရားဝင် လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ ဒါဂျီလင်ကို ပြန်သွားပြီး မဟာရာဂျာကြီး ဆီက အမွေတွေ ခွဲယူရမယ်၊ မပိုင်ဘူးလား... ဟား... ဟား...ဟား...ဟား”

ဝေလ၏ ရယ်မောလိုက်သံက အခန်းထဲမှာ ဟိန်းထွက် သွားလေသည်။

ထိုစကားကြောင့် သရဖီ၏ မျက်နှာပေါ်မှာ လွန်စွာ ကော်ဆုပ် ရှုံ့မှန်းသော အမူအရာမျိုး ပေါ်လာပြီး...

“ရှင်က တကယ့်ကို အကြံပက်စက် ယုတ်မာတဲ့ လူယုတ်မာပဲ၊ ဣတ္ထိယ သိုက်သမားပဲ၊ ရှင်ဒီစကားမျိုး ပြော တာတည်းက ကျွန်မအပေါ်မှာ တကယ် မေတ္တာစစ်မျိုးမရှိဘဲ ဗစ္စည်ဗစ္စာတွေ ပိုင်ဆိုင်ချင်လို့ ကြံတယ်ဆိုတာ ဖော်နေတာပဲ”

“အေး...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောကမှာ ချမ်းချမ်းသာသာ နေရဖို့က အဓိကပဲ၊ အခု ငါ ဒီကျွန်းရောက်မှ နိုင်ငံခြားက လာတဲ့ ကုန်သည် သင်္ဘောတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရပြီး ချွေငွေရတနာတွေ အတော်ရနေပြီ၊ မကြာခင်မှာ လူချမ်းသာ တစ်ဦး ဖြစ်တော့မယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်းအဖေ မဟာရာဂျာကြီး တလည်း စိတ်ပြောင်းဘူးပြီး သဘောတူချင် တူမှာပေါ့ကွာ”

“ဝေးပါသေးတယ်... ပါပါက ရှင့်လိုလူမျိုးကို သားမက်
တော်ဖို့ စိတ်ကူးထဲတောင် ထည့်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကို
ရတဲ့နည်းနဲ့ လာကယ်မှာပဲ”

“စိတ်ကူးယဉ် မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဒီကျွန်းပေါ်ကို ဘယ်
သူမှ မရောက်လာနိုင်ပါဘူး”

“ဒါက ရှင့်အထင်ကိုး၊ အခုပဲ ဒီကျွန်းပေါ်ကို မြန်မာ
ပြည်ကလူတွေ ရောက်နေကြပြီ မဟုတ်လား”

“မင်းက ဒီလူတွေကို အားကိုးချင်သေးလို့လား၊ ဒီလူ
တွေဟာ မကြာခင် ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားတွေ လက်ချက်ကြောင့်
ဒီကျွန်းပေါ်က ခွေးပြေး ဝက်ပြေး ပြေးရစေမယ်၊ မင်းသာ
ငါ့ကို ဘယ်တော့ လက်ထပ်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားထားပါ”

“ဝေးသေးတယ်... ရှင့်လိုလူမျိုးကို ဘယ်တော့မှ
လက်မထပ်ဘူး၊ ရှင့်ကို လက်ထပ်မယ့်အစား ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သတ်သေပစ်မယ်”

“မင်းက ရုပ်လှသလောက် အတော် ခေါင်းမာပါလား”

ဟု ပြောကာ စိတ်မရှည်တော့သည့် အလား သရဖီ
ဆိုသော မိန်းကလေး၏ ကိုယ်ကလေးကို ပွေ့ယူလိုက်ကာ
ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို နမ်းရန် ကြိုးစားလေရာ သရဖီက ၎င်း၏
လက်များဖြင့် ကာရင်း အတင်းရုန်းကန်နေသည်။

သို့သော်... ခွန်အား ဗလချင်းက မမျှသဖြင့် သရဖီမှာ
ဝေလ၏ ပြုသမျှ နုရတော့မည့် အခြေအနေသို့ ရောက်လှ

နီးပါး ဖြစ်နေချိန်ဝယ် အခန်းပေါက်ဝ၌ အစောင့်တစ်ယောက်
ရောက်လာလေသည်။

“ပင်လယ်ထဲက အချက်ပြမီး တွေ့ရပါတယ်၊ ကုန်သည်
သင်္ဘောတစ်စင်း ရောက်လာပါတယ် အရှင်”

ဟု ပြောသဖြင့် ဝေလသည် သရဖီကို ခုတင်ပေါ်သို့
ပြန်ချခဲ့ပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ သရဖီသည် ကယ်မည့်သူ ဝေးသော ဘဝ
အတွက် စိတ်အားငယ်မိကာ ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ မျက်နှာအပ်ကာ
နှိုက်ကြီးတင်င် ငိုချလိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၀)

မဝေနှင့် သူ၏ အကြံအစဉ်

ပင်လယ်ထဲမှ မီးဖြင့် အချက်ပြနေသော အလင်းရောင်သည် ညအမှောင်ရိပ် သမ်းလာသောအခါ ပို၍ ထင်ရှားစွာ လှမ်းမြင်ရလေသည်။

ထိုအခါ တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ရဲတိုက်ကြီးဆီမှလည်း မီးရောင်များဖြင့် ပြန်လည် အချက်ပြပေးလေသည်။ ထိုသို့ ပြန်လည် အချက်ပြပေးသောအခါ ပင်လယ်ထဲမှ မီးရောင်သည် တဖြည်းဖြည်း နီးသည်ထက် နီးလာကာ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းအချိန် ရောက်သောအခါ ကျွန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း နေရာ၌ ကျောက်ချ ရပ်နားလေတော့သည်။

အတန်ကြာသောအခါ သင်္ဘောပေါ်မှ လူများလည်း လှေငယ်တစ်စင်းဖြင့် ကမ်းဆီသို့ လာကြလေသည်။

ဝေလီဝေလင်းအချိန် ဖြစ်သောကြောင့် နှင်းများက မကွဲသေးသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝိုးတဝါး အလင်းရောင် ခူသာ ရှိသေးသည်။

လှေငယ်ပေါ်တွင် မျက်နှာဖြူ နှစ်ယောက် ပါလာပြီး လှေလှော်သူ လေးယောက်က အလုပ်သမားများ ဖြစ်သည်။ သူတို့လှေ ကမ်းဆီသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်းပေါ်မှလူများက လှေကို ဒီရေလွတ်ရာ နေရာသို့ ဆွဲယူသွားကြလေသည်။

ထို့နောက်... အင်္ဂလိပ် မျက်နှာဖြူ နှစ်ယောက်က အပေါ်သို့ တက်လာသောအခါ ဝေလက ကျောက်ဆောင် ဆီပ်မှ ရပ်ကာ ဆီးကြိုလေသည်။

ဝေလသည် အင်္ဂလိပ် ဘာသာစကားကို ကောင်းစွာ ပြောနိုင်သူ ဖြစ်သောကြောင့် အင်္ဂလိပ်စကားနှင့်ပင် ပြောဆို နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဝွတ်ဒ်မောနင်း ဝေလ”

“ဝွတ်ဒ်မောနင်းပါ မစ္စတာ”

ထို့နောက်....

အင်္ဂလိပ် မျက်နှာဖြူများကို သူ၏ ရဲတိုက်ကြီးအတွင်း သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး အရက်၊ အစားအသောက်များနှင့် ဆောင်းစွာ ဧည့်ခံလေသည်။

“ပင်လယ်ပြင်မှာ အဖမ်းအဆီးတွေ အများကြီး ရှိနေ တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးကြားသွားခြင်း ဖြစ်တယ်၊ ဒီမှာ ဝေလအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေပါ”

အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူက စက္ကူပုံး တစ်လုံးနှင့် ထည့်ထား သော ပစ္စည်းများကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ကာ ဝေလ ရှေ့သို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... မစ္စတာတို့နဲ့ အခုလို အဆက် အသွယ်ရတာ ကျွန်တော့်အတွက် အများကြီး အကျိုးရှိပါတယ်”

“ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း အခုလို ကျွန်းပေါ်မှာ ဝေလ ရှိနေတာ အများကြီး ကောင်းတယ်၊ လိုတဲ့လူတွေ ရတယ်၊ ပစ္စည်းတွေ ရတယ်၊ အခုတစ်ပတ်ရော နှုနဲ့ ပစ္စည်းတွေ အတော် ရှေးထားပြီလား”

“ရဲ့ထားပါပြီ... ရဲ့ထားပါပြီ၊ လူတွေရော ပစ္စည်းတွေ ရော အတော် ရှေးထားပါတယ်”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ အခုဆိုရင် ကျွန် အရောင်းအဝယ် လုပ်တဲ့နေရာမှာ အသားဖြူ အလုပ်သမား တွေထက် အသားမည်း အလုပ်သမားတွေကို ပိုကြိုက်ကြတယ်၊ ဒီကျွန်းကရတဲ့ အလုပ်သမားတွေက အများကြီး ကောင်းတယ်”

ထို့နောက်...

အင်္ဂလိပ် မျက်နှာဖြူနှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး မြေအောက် ခန်းရှိရာသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

မြေအောက်ခန်းသို့ ဆင်းသောနေရာမှာ နတ်ရုပ်ကြီး နောက်ဘက်မှာ ရှိသည်။

ထိုနေရာမှ အံ့ဖဲတစ်ချပ်ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အောက် သို့ ဆင်းသည့် လှေကားကို တွေ့ရပြီး လူမည်းတစ်ဦးက ရှေ့မှ မီးအိမ်ကို ကိုင်၍ ဆင်းသွားသည်။

နောက်မှ ဝေလတို့က ဆင်းလိုက်ကြသည်။

မြေအောက်လမ်းမှာ အတော်ကျယ်ပြီး ဥမင်လမ်း သဖွယ် ဖောက်ထားလေသည်။ အတန်ငယ် သွားမိသောအခါ အခန်းကျယ်တစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ထိုနေရာ ရောက်သောအခါ လှိုင်းပုတ်သံများ ကြားနေ ရသောကြောင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေနှင့် မဝေးလှကြောင်း သိသာလေသည်။ ထိုအခန်းကျယ်မှထွက်သွားလျှင် ဂူပေါက်ဝ သို့ ရောက်သွားနိုင်ပြီး ထိုအပေါက်ဝတွင် အစောင့် နှစ်ယောက် ရှိလေသည်။

အခန်းကျယ်ကြီး ထဲမှာတော့ သစ်သားစည်ပိုင်း၊ သံစည်ပိုင်းများနှင့် ထင်းရှူး သေတ္တာကြီးများ ရှိလေသည်။

ထိုအခန်းထဲမှာတော့ အပြင်မှဝင်လာသော လေနှင့် အလင်းရောင် အနည်းငယ် ရနေလေသည်။

ဝေလက အခန်းအလယ်သို့ ရောက်သောအခါ ထင်းရှူး သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို ဖွင့်ပြသောအခါ အတွင်း၌ ဘိန်းစိမ်း ထုပ် အမြောက်အမြားကို တွေ့ရလေသည်။

ဘိန်းထုပ်များကို မြင်သောအခါ မျက်နှာဖြူနှစ်ယောက်
မှာ များစွာ ကျေနပ်သွားကြလေသည်။

ထို့နောက်...

ဝေလက တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားပြန်လေသည်။ အခန်း
တစ်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ရပ်လိုက်သည်။ ထိုအခန်းမှာ
သံတိုင်များ စိုက်ထူ ကာရံထားပြီး သံတံခါး တစ်ချပ်ဖြင့်
ပိတ်ထားသည်။

အထဲမှာတော့ ယဇ်ပူဇော်ရန်အတွက် အကြောင်းပြကာ
ဖမ်းခေါ်ထားသော ကျွန်းသူပေါင်း နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိလေသည်။
ကျွန်းသူကလေးများမှာ အစာရေစာကို သင့်ရုံသာ စားရပြီး
အခန်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားတာ ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့်
ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ဝေလတို့အုပ်စုကို မြင်သောအခါ မျက်လုံးပြူးလေး
များဖြင့် သနားစဖွယ် လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

မျက်နှာဖြူ နှစ်ယောက်က ကျွန်းသူကလေးများကို
မြင်သောအခါ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်နှင့် သဘောကျနေကြ
သည်။

ထို့နောက်...

ဝေလက မျက်နှာဖြူ နှစ်ယောက်ကို ဂူလမ်းအတိုင်း
ခေါ်သွားသောအခါ ခဏကြာလျှင် ဂူအပြင်ဘက်သို့ ရောက်
သွားတော့သည်။

ထိုနေရာမှာ ကျောက်ဆောင်များ ကွယ်နေသော
ကြောင့် ပင်လယ်ဘက် လှမ်းကြည့်လျှင် မမြင်နိုင်ပေ။

လူခေါင်းကျွန်း၏ ပါးစပ်ပေါက်နေရာ ဖြစ်သည်။

အတွင်းဘက် ချိုင့်ထဲမှာတော့ မီးသဘောတစ်စင်း
ဆိုက်ကပ်ထားသည်။

ထိုမီးသဘောမှာ ဝေလ စီးလာသော သဘောဖြစ်သည်။
သူတို့တစ်တွေ ဂူအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသောအခါ မလှမ်း
မကမ်း ကျောက်တောင်ကြားမှ ဝပ်၍ အခြေအနေကို
လှမ်းကြည့်နေသော လူသည် တောထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေ
တော့သည်။

ဒါကိုတော့ ဝေလတို့ မမြင်လိုက်ကြပေ။

ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေများကို ပြသ၊ ပြီးသောအခါ
ဝေလက မျက်နှာဖြူ နှစ်ယောက်ကို ရဲတိုက်ကြီးအပေါ်သို့
ပြန်ခေါ်လာလေသည်။

အခန်း (၉)

သရဖီနှင့် တွေ့ရပြီ

နတ်ဆရာကြီး အမည်ခံထားသော ဝေလ၏ တိုက်တွန်းမှုကြောင့် လူရိုင်းများက ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်တို့ကို ကျွန်းပေါ်မှာ မရှိစေလိုပေ။

မွန်ကာလီ ကိုယ်တိုင်ပင် ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားများ၏ ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်သောကြောင့် အခက် တွေ့နေရသည်။ သို့သော်လည်း...

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်တို့က ၎င်းတို့အား အစားအသောက်များ ပေးခြင်း၊ နာမကျန်းဖြစ်လျှင် ဆေးဝါးကုသ

ပေးခြင်း၊ အန္တရာယ်ရှိလျှင် ကာကွယ်ပေးနေသောကြောင့် အကြမ်းဖက်ကာ ချက်ချင်း မောင်းထုတ်ပစ်ရမှာ ဝန်လေးနေကြသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မွန်ကာလီမှ တစ်ဆင့် ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားများနှင့် အပေးအယူ လုပ်ရတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ဒီကျွန်းပေါ်မှာ နောက်ထပ် တစ်ပတ်လောက်ပဲ ဆက်နေခွင့်ပေးပါ။ ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားတွေရဲ့ အန္တရာယ်တွေကို အပြီးရှင်းပေးခဲ့ပါမယ်။

ဒီလိုမှ မရှင်းနိုင်ရင် တစ်ပတ်ပြည့်တာနဲ့ အပြီးပြန်သွားပါမယ်။

ဒီတစ်ပတ် အတွင်းမှာလည်း ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားတွေရဲ့ ကိစ္စတွေကို ဘာတစ်ခုမှ ဝင်ပြီး အနှောင့်အယှက် မလုပ်ပါဘူး။”

ဟု ကတိပေးလိုက်တော့မှ နောက်ထပ် ကျွန်းပေါ်မှာ တစ်ပတ်လောက်အထိ ဆက်နေခွင့် ရသွားလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“အင်း...ကျွန်းပေါ်မှာ ဆက်နေဖို့အတွက် ကတိပေးလိုက်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ပြောတဲ့အတိုင်း မအောင်မြင်ရင်တော့ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ဒီကျွန်းပေါ်က ခွေးပြေး ဝက်ပြေး ဆင်းပြေးရမှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဦးဘခိုင်ကပါ ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်ဆရာ... ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ ကျုပ်တို့

စီစဉ်တဲ့ကိစ္စ အဆင်ပြေနိုင်ပါ့မလား”

ဟု ပင်မေးသည်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ မိန်းကလေးက ဒီရဲတိုက်ကြီးထဲမှာ

ရှိတာရော သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်... ဆရာတို့ကိုပြတဲ့ ပတ္တမြားတွေက

သူ ပေးလိုက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီရဲတိုက်ကြီးထဲမှာ မင်းထားတဲ့

မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရော၊ အဖိုးတန် ပတ္တမြားတွေရော

ရှိတာ သေချာတယ်၊ တကယ်လို့သာ ပတ္တမြားတွေကိုသာ

ရလိုက်လို့ကတော့ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ချမ်းသာပြီ”

ဦးဘခိုင်က စီးပွားရေးသမားပီပီ အကျဉ်းချ ခံနေရ

သော မိန်းကလေးကို ကယ်တင်ဖို့ထက် ပတ္တမြားတွေ ရဖို့

ရန်သာ စိတ်အား ထက်သန်နေဟန် ရှိလေသည်။

“တကယ်လို့သာ ဒီရဲတိုက်ထဲမှာ မိန်းကလေး တစ်

ယောက်ယောက် ရှိတာမှန်ရင်တော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်

ရအောင် ကယ်ရမှာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ရဲတိုက်ကြီးဆီ ရောက်ဖို့ကတော့ မလွယ်

လှဘူး၊ တက်တဲ့လမ်းက တစ်လမ်းတည်း ရှိတယ်၊ အဲဒီလမ်း

မှာလည်း အစောင့်တွေက အများကြီးရှိတယ်၊ ဘယ်လို

ဝင်ကြမလဲ”

“ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ကို ပတ္တမြားသုံးလုံး လာပေးတာ

ဘယ်သူလဲ”

“ဒီကျွန်းသားတွေတော့ မဟုတ်ဘူး၊ လူမည်း တစ်

ယောက်ပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်တော်

တို့ ရောက်နေမှန်းသိရင် ရဲတိုက်ထဲက တစ်ယောက်၊ ယောက်က

အဆက်အသွယ်လုပ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုမှ အဆက်အသွယ်

မရခဲ့ရင်တော့ အကြမ်းနည်း သုံးပြီး မရ ရအောင်ဝင်ရမှာပဲ”

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်မှာ သူ့၏ နဂိုဗီအေတိုင်း

အလုပ်တစ်ခုကို မအောင်မြင်လျှင် နောက်မဆုတ်တတ်သူပီပီ

ရဲတိုက်ကြီးအတွင်းသို့ မရောက် ရောက်အောင် ဝင်ရန်

ဆုံးဖြတ်ထားဟန် ရှိလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ရက်မြောက်သော ညဘက်တွင် အဝတ်

နက် ခြုံထားသော လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး စာတစ်စောင်

လာပေးသည်။ စာရွက်ပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အောက်ပါ

အတိုင်း ရေးထားလေသည်။

“ကျွန်မကို အမြန်ကယ်ပေးပါ”

ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က စာလာပို့သော သူကို

ကြည့်ပြီး ကုလားလူမျိုးတစ်ဦးဟု ထင်သောကြောင့် ကုလား

ဘာသာစကားဖြင့်...

“ဒီစာကို ဘယ်သူ ပေးလိုက်တာလဲ”
ဟု မေးလိုက်သောအခါ ထိုလူက မြန်မာစကားကို အနည်းငယ် ပြောတတ်ဟန်ရှိသဖြင့် မြန်မာဘာသာစကား နှင့်ပင် မပီကလာ ပီကလာ ပြန်ပြောလေသည်။

“သခင်မလေးက ပေးခိုင်းလိုက်တာပါ”
“မင်းတို့ သခင်မလေးက ဘယ်သူလဲ”
“မဟာရာဂျာကြီးရဲ့ သမီးတော်ပါ”
“ဟင်...”

ထိုစကား ကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကျွန်ုပ်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီအတိုင်း မှန်ရင်တော့ ကျုပ်တို့ ခရီးမထွက်ခင်က အင်စပက်တော် ဦးမင်းဟန် ပြောလိုက်တဲ့ ကုလားမလေးများ ဖြစ်နေရောသလား မောင်ထင်ကျော်၊ တကယ်လို့ ဟုတ်ရင် တော့ မရေရအောင် ကယ်ရလိမ့်မယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ ဆရာရဲ့”
“ဦးမင်းဟန် ပြောတဲ့အထဲမှာ ပါတယ်လေ၊ မဟာ ရာဂျာကြီးက သူ့သမီးကို ရှာပေးရင် ကိုယ်အလေးချိန်နဲ့ ညီမျှတဲ့ ရွှေတွေ ပေးမယ်ဆို... မဟုတ်လား”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး စာလာပို့သူ ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ...

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်က သခင်မလေးရဲ့ လူယုံတော်ပါ။ သခင်မလေး ကို သူတို့ခေါ်သွားတော့ သူတို့ မသိအောင် သင်္ဘောသား ယောင် ဆောင်ပြီး လိုက်လာခဲ့တာပါ”

“မင်းတို့သခင်မလေးကို ဘယ်သူက ဖမ်းလာတာလဲ”
“အခု နတ်ဆရာ အယောင်ဆောင်ထားတဲ့ ဝေလက ဖမ်းခေါ်လာတာပါ”

“ကောင်းပြီလေ... ဒီအတိုင်းဆိုရင် မင်းတို့သခင်မလေး ရဲတိုက်ကြီးထဲမှာ ရှိတာ သေချာတယ်ပေါ့”

“သေချာပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ရအောင် ကယ်ပေးပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ရဲတိုက်ကြီးထဲကို ဝင်ဖို့ ဒီရှေ့ဘက် တစ်လမ်းအပြင် အခြား ဝင်နိုင်တဲ့လမ်းတွေ ရှိသေးလား”

“ရှိပါတယ်... နောက်ထပ်ဝင်နိုင်တဲ့ နှစ်လမ်းရှိပါတယ်၊ ကျုပ် ပြောပြပါ့မယ်”

ဟု ပြောကာ ရဲတိုက်ထဲသို့ ဝင်နိုင်သော လမ်းများကို ပြောပြနေစဉ်က ရှေးဆွဲပြလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ... မင်းရဲ့ သခင်မလေးကိုသာ ပြော လိုက်ပါ။ ငါတို့ ကြီးစားပြီး ရောက်အောင် လာခဲ့ပါမယ်လို့”

“ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဆရာ၊ တကယ် လို့ ဆရာတို့လာရင် လပြည့် လကွယ် ယဇ်ပူဇော်ပွဲ ရက်မျိုး ကို ရွေးပြီးလာခဲ့ပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဝေလနဲ့ သူ့တပည့်တွေ

က ယဇ်ပွဲအတွက် တောင်အောက်ကို ရောက်နေကြလို့ အပေါ်မှာ အစောင့် သိပ်မရှိပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ”

ထို့နောက်...

စာလာပို့သော သူက ပြန်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ ဦးဘခိုင်က...

“ကျုပ်တော့ ဆရာတို့ကိုခေါ်လာတာ မှန်ပြီထင်တယ်။ ကျုပ်တို့ချည်းဆိုရင် ရဲတိုက်ထဲ ရောက်အောင်တောင် ဝင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့သာ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း အောင်မြင်ရင်တော့ ဟန်ကျပြီ”

ဟု မစားရ၊ ဝ၊ခမန်း ပြောလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် လပြည့်နေ့ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားများ ယဇ်ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပမည် ဖြစ်ရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ရဲတိုက်ထဲသို့ဝင်ရန် လူရွေး လေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူနှင့်အတူ စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ပါကြသည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မောင်မြတ်သူက...

“ကျွန်တော်ပါ လိုက်ခဲ့ပါရစေ ဆရာ”

ဟု ခွင့်တောင်းလေသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား... အန္တရာယ်များတယ်၊ နောက်ပြီး အသက်လုပြီး တိုက်ရ ခိုက်ရတာတွေ ရှိနိုင်တယ်”

“ရပါတယ်... ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး”

ဟု ပြောသဖြင့် မောင်မြတ်သူပါ ခေါ်၍ လေးယောက် သွားရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။

ညဘက် အသုံးပြုရန်အတွက် သေနတ်၊ ဓား၊ လက်နှိပ်မီး၊ ကပ်ပါး (ရဲတင်းအကြီးစား)၊ ကြိုးခွေ စသည်တို့ကို ယူဆောင်ကြသည်။

အားလုံး အနက်ရောင် အဝတ်များကို ရွေးချယ် ဝတ် ကြလေသည်။ အထူးသဖြင့် ညအမှောင်ထဲမှာ အသုံးပြုရန် ပေါက်ဓားကလေးများကို ယူကြသည်။

မောင်မြတ်သူ ကိုတော့ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ် တစ်လက်နှင့် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ပေးထားလိုက်သည်။

လပြည့်နေ့ ညဦးပိုင်းအချိန် ရောက်သောအခါ မွန်ကာလီ ဦးဆောင်သော ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားများအားလုံး တို့သည် ယဇ်ပူဇော်ရန်အတွက် ရဲတိုက်ကြီးရှိရာသို့ သွားကြ လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်တို့ လေးယောက်လည်း စခန်းမှ ထွက်သွားကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ထံမှာ မြေပုံစာရွက် အကြမ်း တစ်ရွက် ပါလာလေသည်။

သူတို့သည် မြေပုံအညွှန်းအတိုင်း တက်လာကြရာ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဒီတောင် တစ်စိုက်မှာ ကျောက်သံ ပတ္တမြားတွေ မြှုပ်ထားတာ ရှိတယ်လို့ ပြောသွားတယ်၊ အဲဒါတွေကတော့ နောက်မှ လာရှာကြတာပေါ့”

ထိုတောင်ကုန်း၏ အနောက်ဘက် ကိုက်အနည်းငယ် ကွာသော နေရာတွင် ချုံပုပ်အချို့ ရှိလေသည်။

ထိုချုံပုပ်များရှိရာသို့ သွား၍ လက်ဖြင့် ဖယ်ကြည့် သောအခါ မြေမှုန်များ တက်နေသောကြောင့် ဘာမှ မတွေ့ ရပေ။ မြေပုံအညွှန်းအတိုင်းဆိုလျှင် ထိုနေရာတွင် မြေအောက် သို့ ဆင်းသည့် လမ်းတစ်လမ်း ရှိရပေမည်။

မီးရောင်ကို အသုံးပြု၍ လိုက်ကြည့်ပြန်တော့လည်း ထူးခြားမှု မတွေ့ရပေ။

ထိုအခါ စောထီးနှင့် ငမဲအောင်က မြေပြင်အနံ့ နေရာ များကို ကပ်ပါးဖြင့် လိုက်ထုကြည့်လေရာ အစွန်ဆုံး ချုံပုပ် အောက်သို့ ရောက်သောအခါ အောက်မှ မာကြောသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို သွားထိသော အသံမျိုး ကြားရလေသည်။

တဒုတ်ဒုတ်ဖြင့် အသံမြည်နေသော နေရာမှ အပေါ်ယံ မြေလွှာများကို ခြစ်လိုက်သောအခါ လက်ကိုင်ကွင်း ပါသော သံပြားတစ်ချပ်ကို တွေ့ကြရသည်။

ထိုသံပြားမှာ ထုထည် ကောင်းရုံသာမက သံချေးများ ကိုက်နေသဖြင့် တော်တော်နှင့် ဖွင့်မရဘဲ ရှိနေရာ လေးယောက် အားဖြင့် ကြိုးစားဖွင့်တော့မှ ကြွတက်လာသည်။

အဖုံး ပွင့်သွားသောအခါ လက်နှိပ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ရာ အောက်သို့ဆင်းသည့် လှေကားထစ်များနှင့် လိုဏ်ခေါင်းလမ်း တစ်လမ်းကိုပါ တွေ့ရလေသည်။

သူတို့ လေးယောက်သည် ထိုလှေကားထစ်များမှ တစ်ဆင့် အောက်သို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆင်းကြ လေသည်။ အတော်အတန် ဆင်းမိသောအခါ ရေညှိများဖြင့် စိုစွတ်နေသည့် မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။

သူတို့ရှေ့တွင် လိုဏ်ခေါင်းလမ်း တစ်လမ်း ရှိသည်။ လေးဖက်ထောက်၍ တွားသွားမှ ရသော လမ်းကျဉ်းဖြစ်သည်။ လက်နှိပ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်တော့ မီးရောင်တစ်ဆုံး အထိတော့ ဘာမှ မတွေ့ရပေ။

သို့ကြောင့်... ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ရှေ့ဆုံးမှဝင်၍ နောက်မှ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လိုက်ကြလေသည်။

အတန်ကြာအောင် ဝင်သွားသောအခါ လိုဏ်ခေါင်းလမ်း ဆုံးပြီး အခန်းကျယ် တစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။ အခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်နေသည်။

နာခေါင်းထဲမှာ ညှိစိုစို၊ ပုပ်အက်အက် အနံ့မျိုး ချသဖြင့် လက်နှိပ်မီးရောင်ဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်ရာ အခန်းထဲမှာ များစွာသော မြွေများကို တွေ့ကြရသည်။ ထိုအခန်းမှာ ခန္ဓာတွင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေသောကြောင့် အထဲမှာ မြွေလုံး၊ မြွေပြား

မျိုးစုံတို့ကို တွေ့ရသည်။ အရွယ်အစားကတော့ လက်သန်းလုံး
လောက်ကနေ လက်မောင်းလုံး အရွယ်အထိ ရှိကြသည်။

အများအားဖြင့်တော့ အနက်အဝါကြား များလေသည်။

“ဒါ ပင်လယ် ဂျပ်မြွေတွေပဲ၊ အပြီးပြားပြားနဲ့ အကောင်
တွေက အဆိပ်ပြင်းတယ်။

ဟိုဘက်က ရေညှိရောင် အကောင်ကြီးတွေက
ကနကုတ်မြွေတွေပဲ၊ ဒီမြွေတွေက အဆိပ်မရှိဘူး။ ဒီထဲမှာ
တော့ ပင်လယ်ဂျပ်မြွေ အတော်များများ တွေ့ရတယ်။ ဒါ
မြွေတွင်းဖြစ်မယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခပ်တိုးတိုး ရှင်းပြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆရာ”

“ပင်လယ်ဂျပ်မြွေရဲ့ အစွယ်က ဘေးမှာထွက်နေတယ်။
သူက တခြားမြွေတွေလို ပေါက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘေးကို
တွတ်တာ၊ အဆိပ်လည်း ပြင်းတယ်။ ထိရင် ချက်ချင်းအဆိပ်
တက်ပြီး သေနိုင်တယ်။ စောထီး တုတ်တစ်ချောင်းလောက်
ရှာကွာ”

စောထီးက လိုက်ရှာသော်လည်း ကျောက်တုံးများ
ကိုသာ တွေ့ရပြီး တုတ်မရှိပေ။

“ကဲ... ဒီလိုလုပ်၊ ကျောက်တုံးတွေကို ချပြီး နင်းမယ်။
ကျောက်တုံးတွေကို နောက်ကနေ လက်ဆင့်ကမ်းပြီး လိုက်
ပေးကြ”

ဟု ပြောကာ ကျောက်တုံး တစ်တုံး ချလိုက် ရှေ့သို့
တိုးလိုက်နှင့် ကျောက်တုံးများကိုခင်းပြီး လျှောက်သွားကြရာ
အားလုံး တစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားကြသည်။

ထိုဘက်သို့ ရောက်သွားတော့ ဥမင်လမ်းမှာ အနည်း
ငယ် ကျယ်သောကြောင့် လမ်းလျှောက်သွား၍ ရလေသည်။
နောက်ဆုံးတော့ ကျောက်နံရံကြီး ပိတ်နေသော နေရာသို့
ရောက်သွားကြသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ကျောက်နံရံကို အသေ
အချာ လိုက်ကြည့်သောအခါ လေးထောင့်သဏ္ဍာန် အကွက်
တစ်ကွက်ကို တွေ့သောကြောင့် လက်ဖြင့် တွန်းလိုက်ရာ
အနည်းငယ် ဟ၊ ထွက်သွားလေသည်။

ဟ၊ သွားသော အပေါက်မှ အထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်
သောအခါ အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသည်။
အထဲမှာ အလင်းရောင် အနည်းငယ်ရှိသော်လည်း လူရိပ်
လူခြည်တော့ မတွေ့ရပေ။

အတန်ကြာအောင် အခြေအနေ ကြည့်ပြီး စိတ်ချရ
တော့မှ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

နောက်မှ မောင်မြတ်သူ၊ စောဗို၊ ငမဲအောင်တို့
တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဝင်လာကြသည်။

သူတို့ဝင်လာသော အပေါက်မှာ ပန်းချီကားချပ်ကြီး
နောက်ဘက်တွင်ရှိသော အပေါက် ဖြစ်သည်။

အထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာ မင်းထင် ကျော်က...

“က...တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ ဝင်ရှာကြမယ်၊ ပြန်ထွက်တာကတော့ အဆင်ပြေသလိုသာ ထွက်ကြပေ တော့”

ဟု မှာကြားကာ တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ သွားကြ လေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အခြေအနေကို ကြည့် လိုက်တော့ အပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းမှာ မီးလင်းနေပြီး အခန်းပေါက်ဝမှာ အစောင့်တစ်ယောက် ရှိသည်။ သူသည် မှောင်ရိပ်များကို ကွယ်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

အခန်းပေါက်ဝ၌ ရှိသော အစောင့်မှာ ဘိန်းငိုက် နေဟန် ရှိသောကြောင့် အလွယ်တကူပင် အနားကပ်သွားပြီး သေနတ်ဒင်ဖြင့် ထုချလိုက်သောအခါ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ထို့နောက်...

တံခါးကို အသံ မကြားအောင်ဖွင့်ပြီး အထဲသို့ ဝင်သွား လေသည်။

အခန်းထဲ ရောက်တော့ သံတိုင်များ ကာထားသော ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေသည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

သူ့ခြေသံ ကြားသောကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးက အထိတ် တလန့် လှည့်ကြည့်လာသည်။

“ဟင်...ရှင်...ရှင်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မျက်နှာကို ဖုံးကွယ်ထား သော အဝတ်နက်ကို ဖယ်လိုက်ကာ အသံ မထွက်ဖို့ရန် အချက်ပြလိုက်ပြီး အနားသို့ လျှောက်သွားသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို မြင်တော့ အမျိုးသမီးက ပါးစပ်ကလေး အဟောင်းသားဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။ သူမ မျက်နှာပေါ်မှာ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်မှုများကတော့ လျော့ကျသွားသည်။

“မင်း အဖမ်းခံထားရတဲ့ မိန်းကလေးလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်...ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်က မြန်မာပြည်က လာတာပါ၊ မင်းကို ကယ်တင်ဖို့ လာခဲ့တာ ဆိုပါတော့”

“အို... တကယ်ပဲ ရောက်လာပါလား”

ဟု တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုး... လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လ နှစ်လလောက်က ဒီကျွန်းကို မြန်မာပြည်ကလူတွေ လာတယ်ဆိုလို့ ကျွန်မရဲ့ လူယုံတော်ကို ပတ္တမြားသုံးလုံး ပေးခိုင်းပြီးတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်မကိုကယ်ဖို့ အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်တယ်၊ အခု ရှင် ရောက်လာတယ်၊ အံ့ဩစရာပဲ”

“မအံ့သြပါနဲ့၊ မင်းကို တကယ် ကယ်မှာပါ။ မြန်မာ လူမျိုး ဆိုတာ ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်ကြ ပါတယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်... ကျွန်မဘဝတော့ လူယုတ်မာ ရဲ့ လက်ထဲမှာ ရေတိမ်နစ်ရတော့မယ်လို့ ထင်နေတာ၊ အခုတော့ လွတ်ဖို့ မျှော်လင့်ချက် ရှိပြီပေါ့။ ကျွန်မက ဒါရှိလင်မြို့က မဟာရာဂျာကြီးရဲ့သမီး သရဖီပါ”

“ကျွန်တော်က ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ပါ”

“ကျွန်မက မြန်မာပြည်ကို မရောက်ဖူးပေမယ့် ဗမာ လူမျိုးတွေရဲ့ အကြောင်းကိုတော့ သိပြီးသားပါ။ ရှင်နဲ့ တွေ့ရတာ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ”

ဟု ပြောနေရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မီးရောင် ဖြင့် မြင်နေရသော သရဖီ မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်ကြည့် လိုက်သည်။

သူမသည် အိန္ဒိယသွေး ပါသူပီပီ မျက်လုံး မျက်ခုံး ကောင်းကောင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ နှုတ်ခမ်းထူထူဖြင့် လှပ ချောမောသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

အဖြူရောင် ဝတ်ရုံအောက်မှ အချိုးအဆစ် ပြေပြစ် လှသော ကိုယ်ခန္ဓာကိုလည်း သတိပြုမိလိုက်သည်။

အသားအရေမှာလည်း အဖြူရောင်သမ်းကာ အမွှေး အမှင်ကလေးများ အနည်းငယ် ရှိနေသည်။

“ကဲ... ဒီလိုဖြင့် ဘာမှ အားမငယ်နဲ့တော့၊ ကျွန်တော် တို့ ဒီကျွန်းက တစ်ခါတည်း ထွက်လို့ရတာနဲ့ သရဖီကို တစ်ခါတည်း လာခေါ်ပါ့မယ်”

“ဟင်... ကျွန်မကို အခု တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားမှာ ဗဟုတ်ဘူးလားဟင်”

“ဒီကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားတွေအတွက် လုပ်ပေးစရာလေးတွေ ရှိသေးလို့ အခု လောလောဆယ် မပြန်ကြသေးဘူး။ သရဖီကို အခု ခေါ်သွားရင် သူတို့ သိသွား ကြလိမ့်မယ်”

ထိုစကား ကြားသောအခါ သရဖီထံမှ သက်ပြင်းချသံ ခပ်တိုးတိုး ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မအတွက် မျှော်လင့်ချက် ကင်းဝေး နေတဲ့ ဘဝကနေ အခုလို ရှင်ရောက်လာတော့ ဝမ်းသာပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် အပြင်ကိုမရောက်မချင်း ဒီထဲမှာ ဆက်နေ ခုမှာတော့ ကျွန်မအတွက် တကယ့်ကို ငရဲခန်းပါပဲရှင်”

“ဒီလောက်လည်း အားငယ်မနေပါနဲ့၊ အရေးကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာ ရှိတာနဲ့ သရဖီရဲ့ လူယုတ်တော်ကို လွှတ်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရောက်အောင် လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ဒီစကား ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူနဲ့ ရင်ဆိုင်တဲ့အခါမှာတော့ သတိ ဝီရိယ ထားစေချင်တယ်”

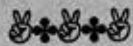
“ဘာကြောင့်လဲ”

“သူက ဆေးဝါးစီရင်တဲ့ အတတ်ပညာနဲ့ လူတွေကို ပြုစားတဲ့ အတတ်ပညာတွေ တတ်တယ်”

“ကောင်းပါပြီ... ကဲ...ကျွန်တော် သွားတော့မယ် သရဖီ”

သရဖီက ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်အား မျက်လုံးရွဲ ကြီးများဖြင့် သနားစဖွယ် မော့ကြည့်နေရာ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က သူမ၏ ဖြူဝင်းသော နဖူးပြင်ကို တစ်ချက် နှမ်း၍ အားပေးလိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့လေ သည်။

သရဖီ မှာတော့ အမှတ်တမဲ့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် နှမ်းသွားသော နဖူးလေးကို လက်ဖြင့် စမ်းရင်း ရင်ထဲမှာ တုန်ယင် လှိုက်မော့စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အခန်း (၁၀)

ဝေပနှင့် ဒါမုန်းတရား

နတ်ဆရာ အမည် ခံထားသည့် ဝေလမှာ ဒါဂျီလင် နယ်သား တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပေ။

သူသည် ဟိမဝန္တာဘက်၌ နေသူဖြစ်ပြီး ယခင်က အိန္ဒိယ ယောဂီဆေးဆရာကြီး တစ်ဦးထံ၌နေကာ ဆေးပညာ များကို သင်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သူသည် လူရည်လူသွေး ပါးနပ်ကာ ဆရာသမား များ၏ အလိုက်အထိုက်ကို လွန်စွာသိရုံမက ရိုကျိုးတတ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် ဆရာများ၏ ချစ်ခင်ခြင်းကို ခံရသူ ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့်လည်း သူ့အား ပညာရပ် အတော်များများကို သင်ကြားပေးလေသည်။

သူသည် အိန္ဒိယ ယောဂီကြီးထံမှ ဂမုန်း အပါအဝင် သစ်ပင်များနှင့် ပတ်သက်သောပညာ၊

တိရစ္ဆာန်များနှင့် ပတ်သက်သောပညာ၊

စိတ်ညှို့ အိပ်မွေ့ချပညာ၊

တတ်ပညာ၊ ဆေးကုသမှု ပညာများကို တတ်မြောက်အောင် လေ့လာ သင်ကြားပြီးသောအခါ ကြီးပွားချမ်းသာမှု ရှာရန် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ကာလကတ္တားမြို့သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်က သူ့လက်ထဲမှာ ငွေကြေးဆိုလို့ အနည်းငယ်မျှသာ ပါလာသော်လည်း တစ်နေ့ကျလျှင် သူသည် လူချမ်းသာ တစ်ဦး ဖြစ်ရမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန် ချထားလေသည်။

ဝေလသည် ငယ်စဉ်အခါက ဆင်းရဲသော ပိဘာများမှ မွေးဖွားခဲ့ပြီး ချို့တဲ့စွာ နေခဲ့ရသဖြင့် တစ်နေ့ကျလျှင် ကြီးပွားချမ်းသာစွာ နေနိုင်ရန် အမြဲကြိုးစားနေသူ ဖြစ်လေသည်။

သူ့အယူအဆ တစ်ရပ်မှာ...

'ငွေလိုချင်သူသည် ငွေရှိသော အရပ်မှာ ရှာမှသာ ရနိုင်မည်' ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်၏။

သူ့အနေနှင့် ဟိမဝန္တာမှာ ဆက်နေပါက တောထဲ တောင်ထဲမှာ ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းနှင့် သက်ဆိုင်သော ပညာရပ်များကိုသာ ရနိုင်ပေမည်။

ငွေတော့ ရနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ဟိမဝန္တာ တောင်ခြေတစ်ဝိုက်မှာ ရှိသည့် ရွာများမှာလည်း ဆင်းရဲလှသောကြောင့် သူလိုချင်သော ငွေများများ မရနိုင်ပေ။

သို့ကြောင့် . . .

ငွေများစွာ ရှာဖွေရနိုင်သည့် ကာလကတ္တားလို မြို့ကြီး ဆီသို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ငွေကို ရအောင် ရှာဖွေသည့် နေရာမှာလည်း ကျွမ်းကျင်သော အတတ်ပညာ တစ်ခုခု ရှိဖို့ရန် လိုသောကြောင့် အိန္ဒိယ ယောဂီကြီးထံမှ အတတ်ပညာများကို ကြိုးစား၍ သင်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူ လာသော ကာလကတ္တားမြို့မှာ ကမ္ဘာ့အရှေ့ပိုင်း ဒေသ၌ အတော်အတန် ကြီးချယ်ခမ်းနားသော မြို့ကြီး တစ်မြို့ဖြစ်၍ ဗြိတိသျှ ဓနသဟာယ နိုင်ငံများအတွင်းရှိ မြို့ကြီးများထဲတွင် ဒုတိယနေရာရှိသော မြို့ကြီး ဖြစ်ပေသည်။

၁၉၁၂-ခုနှစ်အထိ အိန္ဒိယပြည် အစိုးရရုံးတော်စိုက်ရာ မြို့တော် ဖြစ်ခဲ့သည်။

လူဦးရေ သိန်း ၂၀၀ ကျော်ရှိပြီး ရန်ကုန်မြို့ လူဦးရေ၏ သုံးဆခွဲခန့် ရှိလေသည်။

ဝေလသည် လူဦးရေ ထူထပ်သော ကာလကတ္တား မြို့သို့ ရောက်သောအခါ ၎င်းတတ်ကျွမ်းသော ဆေးဝါး

အတတ်ပညာဖြင့် ဆေးကုသခြင်း လုပ်လေရာ အတော်အတန် အခြေအနေ ကောင်းလာလေသည်။

လူဦးရေ ထူထပ်သော်လည်း ခေတ်ပီ ဆေးဝါးနှင့် ဆရာဝန်များ ရှားပါးသောကြောင့် ရောဂါမျိုးစုံတို့ အဖြစ်များ လေရာ ဝေလမှာ လက်မလည်အောင် ကုသပေးရလေသည်။

သို့စေကာမူ...

ငွေကြေး အနေနှင့်ကတော့ ထင်သလောက် မရခဲ့ပေ။ တစ်နေ့သောအခါ ဒါဂျီလင်မြို့ရှိ မဟာရာဂျာကြီး တစ်ဦးထံမှ ခေါ်စာရသဖြင့် ဝေလသည် ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျသူ ပမာ ချက်ချင်း လိုက်သွားလေသည်။

ကာလကတ္တားမြို့မှ ဒါဂျီလင်မြို့သို့ ရောက်အောင် မီးရထားစီး၍ တစ်ညအိပ်ခရီး လာရလေသည်။

ဒါဂျီလင်မြို့မှာ ဟိမဝန္တာတောင်ရိုးကြီး၏ အနောက်နှင့် အနောက်မြောက်ဘက်သို့ ထိုးထွက်နေသော တောင်စွယ် တစ်ခုပေါ်၌ တည်ထားသော တောင်စခန်းမြို့ဖြစ်၍ ယခင်က နွေရာသီတွင် အစိုးရ ရုံးစိုက်ရာရွာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကာလကတ္တားမြို့နှင့် မီးရထားလမ်းပိုင် ၃၆၉ မိုင် ကွာဝေးသောကြောင့် ရန်ကုန်နှင့် မန္တလေးမြို့ ခရီးမျှသာ ဝေးလေသည်။

လမ်းတစ်လျှောက် ဟိမဝန္တာတောင်တန်း ရှုခင်းများ အပြင် သာယာလှပသော ရှုခင်းများစွာတို့ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။

ဟိမဝန္တာ တောင်ရိုးပေါ်ရှိ တောင်ခိုး တောင်ငွေများနှင့် ပြာလဲ့လဲ့ ကောင်းကင်ပြင်ကို နောက်ခံထားကာ တောင်စွယ် တောင်ခါးပန်းများပေါ်၌ မျက်စိတစ်ဆုံး ရှုမျှော်မဆုံးနိုင် ရှိနေကြသည့် လက်ဖက်ခြံကြီးများ၊ ပန်းနှင့် သစ်သီးခြံများမှာ ဒါဂျီလင်မြို့၏ အလှအပများသာ ဖြစ်ပေသည်။

ဒါဂျီလင်မြို့သို့ ရထားဆိုက်သောအခါ မဟာရာဂျာကြီး ဆီမှ မော်တော်ကားဖြင့် ၎င်းအိမ်သို့ လိုက်ပါသွားရလေသည်။

မဟာရာဂျာကြီးမှာ ရွှေတွင်း အမြောက်အမြား ပိုင်ဆိုင် ကာ ကျိုကျိတ်ကအောင် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ ဖြစ်လေသည်။

၎င်း၏ နှမတော်သူ တစ်ဦးမှာ မိန်းမတို့ ဓမ္မတာအတိုင်း သွေးဆုံးမီးယပ် ရောဂါဖြင့် သွေးလေ ချောက်ချားမှုဖြစ်ကာ စုန်းတိုက်ခံရသလိုလို၊ ပယောဂ ပြုစားခံရသလိုလို ဖြစ်နေရာ ဝေလ ရောက်သောအခါ ရောဂါအခြေအနေကို စမ်းသပ် ကြည့်လေသည်။

ထိုအခါ သာမန် မီးယပ်သွေးဆုံးရောဂါ တစ်မျိုးကြောင့် ဖြစ်နေမှန်းသိကာ ဆေးတစ်ခွက်၊ နှစ်ခွက် တိုက်ရုံဖြင့် ပျောက်ကင်း ချမ်းသာမည် မှန်သော်လည်း ပယောဂ အတိုက်ခံရသယောင်၊ စုန်းပြုစား ခံရသယောင် လူနာရှင် များ၏ စိုးရိမ်သောကကို နှိုးဆွ ခြိမ်းခြောက်ပြီး ရက်ရှည်ဆွဲ၍ ကုသပေးရာ နောက်ဆုံးတော့ ပျောက်ကင်း ချမ်းသာမှု ရလေတော့သည်။

မဟာရာဂျာကြီးက ၎င်း၏ ဆေးပညာကို ယုံကြည်လေးစားသဖြင့် မိသားစု သမားတော်အဖြစ် ထားကာ လစာရိက္ခာ ကောင်းစွာပေးရုံမက နေဖို့ရန်အတွက်ပါ ပေးထားလေသည်။

ဝေလသည် မူလကတည်းက ချမ်းသာ ကြွယ်ဝဖို့ရန် အကြံအစည်ရှိသူ ဖြစ်သောကြောင့် ထိုမှာ နေရခိုက်တွင် မဟာရာဂျာကြီးကို အကြောင်းပြု၍ မည်သို့မည်ပုံ ချမ်းသာကြွယ်ဝ, အောင် လုပ်ရမည်ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အကြံအစည် ထုတ်နေတော့သည်။

နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ကြံစည် အားထုတ်နေလေရာ နောက်ဆုံးတော့ မဟာရာဂျာကြီး ပိုင်ဆိုင်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရနိုင်သော သော့ချက်ကို တွေ့သွားတော့သည်။ အခြား မဟုတ်ပေ။

မဟာရာဂျာကြီး၌ သရဖီ ဟု အမည်ရှိသော သမီးချောတစ်ယောက် ရှိလေသည်။

ထိုတစ်ဦးတည်းသော သမီးကိုသာ အပိုင်ရအောင် ကြံစည်နိုင်ပါက မဟာရာဂျာကြီး ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းဥစ္စာတို့မှာ အလိုအလျောက် ရရှိလာမည် ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်လည်း...

သရဖီ ဆိုသော မိန်းကလေးက ဝေလ၏ အကြံကို ရိပ်မိသောကြောင့်လား...

အဆင့်အတန်းချင်း မတူသောကြောင့်လား မပြောတတ်ပေ။ ဝေလနှင့် အရောတဝင် မနေပေ။

နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ကြိုးစားသော်လည်း အရာ မထင်ပေ။ သို့ကြောင့်... အနုနည်းနှင့်တော့ ရဲ့ဟန် မရှိသဖြင့် နောက်တစ်မျိုး ကြံစည်ရပြန်လေသည်။

သူသည် စုဆောင်း ရရှိထားသော ရွှေငွေတို့ဖြင့် ပင်လယ်ပြင်သွား သင်္ဘောတစ်စင်းကို ငှားရမ်းလိုက်သည်။ သင်္ဘောနှင့် လိုက်ပါမည့် လူမည်း အလုပ်သမားများကိုလည်း လစာရိက္ခာ ကောင်းစွာပေးကာ ငှားရမ်းကာ အရံသင့်ထားလေသည်။

အခွင့်သင့်သော တစ်နေ့တွင် မဟာရာဂျာကြီးတို့ စားသောက်သော အစားအစာများထဲတွင် အိပ်မေ့ချသည့် ဆေးများကို ခပ်လိုက်ပြီး တစ်အိမ်လုံး အိပ်မောကျနေချိန် ဝယ် သရဖီကို ခိုး၍ ကြိုတင် စီစဉ်ထားသော သင်္ဘောဖြင့် ပင်လယ်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးခဲ့ရာမှ လူခေါင်းကျွန်းသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူခေါင်းကျွန်းသို့ ရောက်သောအခါ သင်္ဘောကို ဝှက်ထားပြီးနောက် နတ်ဆရာအသွင် ပြောင်းကာ မူလရှိသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး၌ စ,တည်းချ နေထိုင်လေသည်။

သရဖီ ကိုတော့ အခန်းကျယ်တစ်ခုထဲ၌ အကျယ်ချုပ်ဖြင့် ထားလေသည်။

သူနှင့်အတူ ပါလာသော သင်္ဘောသားများကိုတော့...
သူသည် မဟာရာဂျာကြီး၏ သမီးကို ခိုးလာခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်နေ့ အဆင်ပြေ၍ မဟာရာဂျာကြီးဆီသို့
ပြန်ရောက်ပါက စားနပ်ရိက္ခာ ကောင်းစွာဖြင့် အလုပ်ခန့်
မည် ဖြစ်ကြောင်း စည်းရုံး ပြောဆိုထားလေသည်။

သူသည် လူခေါင်းကျွန်းသို့ ရောက်သောအခါ လက်ရှိ
နေသော ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသားများ ကြောက်ရွံ့ ရှိသေလာ
အောင် ၎င်းတတ်ကျွမ်းသော ပညာများဖြင့် နည်းအမျိုးမျိုး
လုပ်ပြရသေးသည်။

၎င်းအား မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေသော ကျွန်းသူ ကျွန်းသား
များ၊ မလေးမစား ပြုလုပ်သော ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများ၊
ရန်မူရန် အားထုတ်လာသော ကျွန်းသူ ကျွန်းသားတို့အား
ဆေးရည်တစ်မျိုးဖြင့် အမြစ်ကိုလောင်းလိုက်လျှင် အသက်
ဝင်လာပြီး နွယ်လက်တံ အနီး၌ရှိသည့် လူနှင့်တိရစ္ဆာန်တို့အား
သတ်ဖြတ်လေ့ရှိသော နွယ်ရှင်များဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊

အငွေ ရှုမိရုံနှင့် မကောင်းဆိုးဝါးများ၏ ခြောက်လှန့်
သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံရသော ဂမုန်းဥများဖြင့်သော် လည်း
ကောင်း။

အကောင်အထည်ကို မမြင်ရဘဲ လာရောက် ခြောက်
လှန့် သတ်ဖြတ်လေ့ရှိသည့် မကောင်းဆိုးဝါးများဖြင့်သော်
လည်းကောင်း။

မီးစုန်းတတ်များဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊
တတ်ပညာများဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊
စိတ်ညှို့ အိပ်မေ့ချ ပညာများဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊
ပညာအမျိုးမျိုး သုံးတော့မှ ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများက
ကြောက်ရွံ့ လေးစားလာကြပြီး ဝေလ၊ အား နတ်ဆရာကြီး
တစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြလေသည်။

သူသည် သရဖီကို ရအောင် ဖမ်းခေါ်လာနိုင်သော်
လည်း လက်ထပ်ရန် ရည်စူးထားသူပို့ အနိုင်ကျင့် အကြမ်း
ဖက်ခြင်းတော့ မလုပ်ပေ။

သူ့လက်ခုပ်ထဲမှ ရေမို့ အချိန်မရွေး သိမ်းပိုက်၍
ရလေရာ နည်းအမျိုးမျိုးသုံး၍ ချောကာတစ်မျိုး၊ ခြောက်ကာ
တစ်မျိုးဖြင့် သူ့အလိုသို့ ပါအောင် စည်းရုံးခဲ့သော်လည်း၊
သရဖီက လုံးဝ လက်မခံဘဲ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်နေလေ
သည်။

အခန်း (၁၁)

ပျိုဂြိုဟ်ချက်ကို တွေ့ရခြင်း

ရဲတိုက်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၊ စောထီး၊ ငမဲအောင်နှင့် မောင်မြတ်သူတို့သည် အချိန်တိုတိုနှင့် အခြေအနေ အတော်များများကို သိနိုင်ရန် အတွက် တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ နေရာခွဲ၍ သွားကြလေသည်။

ဝေလနှင့် သူ့တပည့် လူမည်းအချို့မှာ ယဇ်ပူဇော်ပွဲအတွက် တောင်ခြေသို့ ရောက်နေကြလေရာ ရဲတိုက်အတွင်း၌ အစောင့် သိပ်မကျန်သဖြင့် သူတို့အတွက် လှုပ်ရှားခွင့် များစွာရကြလေသည်။

မောင်မြတ်သူ ရောက်သွားသော အခန်းမှာ ရဲတိုက်ကြီး တောင်ဘက် ကျောက်စွန်းပေါ်၌ တည်ထားသော အခန်းကျယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ သူသည် တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မတွေ့ရပေ။

အခန်းမှာ အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းပြီး ဘေးသုံးဖက်ကို သံတိုင်ကြီးများဖြင့် ကာရံထားသည်။

တစ်ခန်းလုံး မည်သည့်ပစ္စည်းမှ မတွေ့ရဘဲ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

အပြင်ဘက်မှ ဝင်နေသော လေနှင့် အလင်းရောင် အချို့က တိုးဝင်နေရာ အခြေအနေကို ဝိုးတဝါး မြင်နိုင်သည်။

မောင်မြတ်သူသည် အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ အခန်းတံခါးကို ပြန်စေ့ထားလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် အခြေအနေကို ကြည့်ရန် အရှေ့သို့ တိုးဝင် ကြည့်လိုက်သောအခါ မမျှော်လင့်သော ရန်သူများက သူရှိရာသို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

မျက်နှာကြက်ပေါ်မှ တဖုန်းဖုန်းနှင့် ခုန်ဆင်းလာကြသော သတ္တဝါသုံးကောင်က သူ့ကို ဝိုင်းထားလေတော့သည်။

ကြည့်လိုက်တော့ အလုံးအထည် လူအရွယ်အစား လောက်ရှိသည့် မျောက်ဝံနီ သုံးကောင်ပင် ဖြစ်၏။

ပထမတော့ မျောက်ဝံနီ သုံးကောင်တို့က အခန်းထဲ ဝင်လာသူကို ခါတိုင်းကဲ့သို့ အစာ ဝင်ကျွေးသူ အထင်နှင့်

ကြည့်နေကြသော်လည်း နောက် မဟုတ်မှန်း သိတော့မှ မောင်မြတ်သူကို ရန်မူတိုက်ခိုက်ရန် သွားများဖြကာ တဂီးဂီး တဂဲဂဲဖြင့် မာန်ဖီလာကြသည်။

စောစောက အပေါ်ဘက်ရှိ အပေါက်များထဲတွင် ဝင်အိပ်နေကြပြီး အတွင်းသို့ လူဝင်လာတော့မှ တဖြတ်ဖြတ်နှင့် ခုန်ဆင်းလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်မြတ်သူ လက်ထဲမှာ သေနတ် တစ်လက်နှင့် ဓားမြှောင်တစ်လက် ပါလာသော်လည်း သေနတ်ကိုတော့ အသုံးပြု၍ မဖြစ်သေးပေ။

အကယ်၍ ယခုအချိန်မှာ သေနတ်သံ ကြားသွားပါက ရန်သူများ သိသွားပြီး မိမိတို့ အစီအစဉ်များ ပျက်စီးသွား မည်စိုးသဖြင့် ဓားဖြင့်သာ ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

မျောက်ဝံနီတို့၏ အဓိက တိုက်ခိုက်ခြင်းမှာ ပါးစပ်ကိုက် အားပင်ဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့ထက် ခွန်အား ကောင်းသော သတ္တဝါ များကိုတော့ တစ်စစ ဖြစ်အောင် ချိုးဖဲ့ သတ်ဖြတ်နိုင်စွမ်း ရှိကြသည်။

မျောက်ဝံနီ သုံးကောင်က သူ့ကို ပတ်ဝိုင်း၍ တစ်စံစီ ဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်ရန် အနားသို့ ကပ်လာသည်နှင့် မောင်မြတ် သူက လက်ထဲမှဓားကို အသုံးပြုလျက် လျင်မြန် သွက်လက်စွာ တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

တကယ်တော့ မောင်မြတ်သူမှာ ခေသူ မဟုတ်ပေ။ အတိုက်အခိုက် ကျွမ်းကျင်ရုံမက လျင်မြန် သွက် လက်သူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ကိုယ်ခန္ဓာ ကြံ့ခိုင် တောင့်တင်းရုံမက အရေးကြီးလာ သောအခါ ကိုယ်ခံပညာ ကောင်းစွာ အသုံးချနိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ကို သဲကြီးမဲကြီး ဝင်ရောက် တိုက်ရန် ကြိုးစားကြသည့် မျောက်ဝံနီ သုံးကောင်မှာ ၎င်း၏ဓားချက် ထိပြီး ဒဏ်ရာများ အသီးသီး ရကြသောအခါ အနားသို့ သိပ်မကပ်ဝံ့တော့ဘဲ မလှမ်းမကမ်းမှပင် တဂီးဂီး တဂဲဂဲဖြင့် မာန်ဖီနေကြတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အပြင်ဘက်မှ လျှောက်လာသော ခြေသံ အချို့ကို ကြားလိုက်သဖြင့် မောင်မြတ်သူက တံခါး နံဘေးသို့ ပြေးကပ်နေလိုက်သည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် တံခါးချပ်ပွင့်လာပြီး တံခါးပေါက်ဝသို့ ဝေလ ရောက်လာသည်။

သူတို့ ယဇ်ပူဇော်ပွဲမှ ပြန်လာကြချေပြီ။ ဝေလက အခန်းထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည့် မျောက်ဝံနီ သုံးကောင်၏ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး...

“ဒီကောင်တွေ အချိန်အခါ မဟုတ်ဘဲ ဘာကြောင့် ဆူနေကြတာလဲ၊ အစာကျွေးတာ မဝလို့ဖြစ်မယ်၊ ဟေ့... မာမက် သူတို့ကို အစာ ထပ်ကျွေးလိုက်စမ်း”

ဟု ပြောပြီး အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ခဏကြာတော့ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အထုပ် တစ်ထုပ် ကိုင်ထားသော လူမည်းတစ်ဦး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာရာ မောင်မြတ်သူက နောက်မှ သေနတ်ဒင်ဖြင့် ထုချလိုက်ရာ လဲကျသွားလေသည်။

ထိုအခါ အဝတ်အစားများကို ချွတ်ယူပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ထပ်ဝတ်ကာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လိုက်ကာ တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

အခန်းထဲမှာတော့ သတိလစ်နေသော ကုလားကို ဒဏ်ရာများဖြင့် ဒေါသ ထွက်နေကြသော မျောက်ဝံနီ သုံးကောင်တို့က တစ်စီဖြစ်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မည်မှာ သေချာလှပေသည်။

မောင်မြတ်သူသည် ကုလား အဝတ်အစားများကို ဝတ်၍ အမှောင်ရိပ်ဘက်မှ လျှောက်လာစဉ် တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ အမှောင်ရိပ်ထဲမှ လက်တစ်ဖက် ထွက်လာပြီး သူ့ကို ဆွဲသွင်းသွားလေသည်။

“ဟင်... ဆရာ”

“အခြေအနေ ဘာထူးသလဲ”

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က လေသံ ခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟိုဘက် အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ မျောက်ဝံနီသုံးကောင် မွေးထားတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“အဲဒါ သူတို့ အကြံရှိလို့ မွေးထားတာ”

“ဆရာ... ကုလားမလေးကို ရှာလို့ တွေ့ခဲ့သလား”

“အေး... တွေ့တယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီလူကြီး ဖမ်းထားတယ်ဆိုတာ သေချာတာပေါ့”

“သေချာတယ်... အခုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ရအောင် ကယ်ပြီး ဒီကျွန်းက ထွက်ရလိမ့်မယ်၊ လာ... သွားကြစို့”

“ဘယ်လမ်းက သွားမှာလဲ ဆရာ၊ ပထမ ဝင်လာတဲ့ လမ်းက ပြန်ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး... နောက်ထပ်တစ်လမ်း ရှိသေးတယ်”

ဟု ပြောကာ ရုပ်တုကြီးနောက်မှ အပေါက်ကို ဖွင့်၍ အောက်သို့ ဆင်းကြလေသည်။

ဥမင်လမ်းသဖွယ် ဖောက်ထားသော မြေအောက်လမ်း အတိုင်း သွားကြလေရာ အခန်းကျယ် တစ်ခုဆီသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ အပြင်ဘက်မှ လှိုင်းပုတ် သံများကို ကြားရလေသည်။

“ပင်လယ်နဲ့ နီးပြီ ထင်တယ်”

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က အသံ မထွက်စေရန် အချက်ပြလိုက်ပြီး အပေါက်ဝ, ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ထိုနေရာဘက်မှာ အစောင့်ရှိနေမှန်း မောင်မြတ်သူ သိလိုက်ပေပြီ။

ထို့နောက်... အခန်းကျယ် အတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်ကြရာ သစ်သား စည်ပိုင်း၊ သံစည်ပိုင်းနှင့် ထင်းရှူး သေတ္တာကြီးများကို တွေ့ရသည်။

လက်နှိပ်မီးကို ခပ်အုပ်အုပ်အသုံးပြု၍ လိုက်လံ ကြည့်ကြသောအခါ သစ်သားစည်ပိုင်း၊ သံစည်ပိုင်းများထဲမှ သောက်ရေနှင့် ရိက္ခာခြောက်များ သို့လှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာ ထိုသစ်သားစည်ပိုင်းများကို မြင်ဖူးသည်ဟု ထင်မိသည်။

ထင်းရှူး သေတ္တာကြီးများကို လိုက်လံ ဖွင့်ကြည့်သော အခါ အချို့သေတ္တာထဲမှာ ဘိန်းစိမ်းထုပ်များကို တွေ့ရသဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ကျွန်းပေါ်မှာ အမြဲနေသည့် ဝေလမှာ သည်ဘိန်းစိမ်းများကို မည်ကဲ့သို့ ရလေသနည်း။

ထိုသို့ လိုက်လံကြည့်ရှုပြီး သေတ္တာကြီးများကို အဖုံးပြန်အုပ်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေရာသို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့ရာ အခန်းတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည့် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့သြသွားကြသည်။

မီးရောင်ဖြင့် ခပ်အုပ်အုပ် ထိုးကြည့်လိုက်သောအခါ အထဲတွင် တိရစ္ဆာန်များလို ပိတ်လှောင်ထားသည့် ကျွန်းသူကလေးများကို သနားစဖွယ် မြင်ရသည်။

“ဟင်...ဒါတွေက...”

“အဲဒါ ယဇ်ပူဇော်မယ်ဆိုပြီး ဖမ်းထားတဲ့ ကျွန်းသူတွေပဲ၊ တို့လုပ်ရမယ့် အထဲမှာ အဲဒါလည်း ပါတယ်”

ထို့နောက်...

နှစ်ယောက်သား အပေါက်ဝ,ဘက်သို့ တိတ်တဆိတ် လျှောက်လာကြပြီး ပြောင်းတံ တစ်ချောင်းကို တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ရှူနေကြသည့် အစောင့်နှစ်ယောက်ကို မေ့ရုံကလေး ဆော်ထည့်လိုက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အပြင်ရောက်တော့ ကလိုင်ကွေ့ထဲမှာ ထည့်ထားသော မီးသင်္ဘောတစ်စင်းကို တွေ့ရသည်။

“အဲဒါ ကုလားမလေးကို ခိုးပြေးလာတဲ့ သင်္ဘောပဲ”

ကျောက်တောင် ထိပ်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ အချက်ပြ မီးများကို ပိတ်ထားသော သင်္ဘောတစ်စင်းကို လှမ်းမြင်ကြရလေသည်။

ထို့နောက်...

နှစ်ယောက်သား မိမိတို့ စခန်းချရာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၁၂)

အမှောင်ထဲမှ နျှိုဥှက် ရန်သူ

နောက်တစ်နေ့တွင် မွန်ကာလီမှ တစ်ဆင့် ကျွန်းပေါ်မှာ ခေါင်းဆောင်အချို့ကို ခေါ်လိုက်သည်။

သူတို့ ရောက်လာသောအခါ ဒေါက်တာ မင်းထင် ကျော်က...

“ခင်ဗျားတို့ကို ခေါ်ရတာ တခြား မဟုတ်ဘူး။ အခု ကျွန်းပေါ်မှာ ရောက်နေတဲ့လူက ခင်ဗျားတို့ ထင်သလို နတ်ဆရာတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

“သူဟာ အိန္ဒိယ နယ်ဘက်က ထွက်ပြေးလာတဲ့ ဝရမ်းပြေး တစ်ယောက်ပဲ။ သူဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းခေါ်လာပြီး ဒီကျွန်းကို ရောက်လာတာပဲ”

ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများက ရိုးသားသူများ ဖြစ်သော ကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ပြောသမျှကို ယုံရခက်၊ မယုံရခက် ဖြစ်နေကြသည်။

“နောက်ပြီး... ဒီကျွန်းပေါ်က မိန်းကလေးတွေကို ယစ်ပူဇော်မယ် ဆိုပြီး ခေါ်သွားတာ တကယ်ဆိုရင် ဘယ် နတ်ဘုရားကိုမှ ပူဇော်တာ မဟုတ်ဘူး။ အားလုံးကို မြေတိုက် အခန်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားတာကို ကျုပ်တို့ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ”

ထိုစကား ကြားသောအခါ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြသည်။

“သူတို့ကို ဘာကြောင့် ဖမ်းထားတာလဲ၊ ယစ်ပူဇော်ဖို့ အခုလို လှောင်ထားတာလား”

မွန်ကာလီက မေးလိုက်သည်။

“ယစ်ပူဇော်ဖို့ ဖမ်းထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဖက် နိုင်ငံက လာတဲ့ လူတွေကို ရောင်းစားဖို့ ထားတာပါ”

ထိုစကား ကြားသောအခါ ၎င်းတို့ အဖွဲ့သားများကို အပြစ်မြင်နေသော ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများပင် အခြေအနေ တစ်မျိုး ပြောင်းလာကြလေတော့သည်။

“သူတို့ကို ဘယ်မှာထားသလဲ ပြောပါ။ ကျုပ်တို့ အခု ချက်ချင်း သွားခေါ်မယ်”

ဟု ဒေါသ သံဖြင့် ပြောကြလေသည်။

“သူတို့အားလုံးကို ရဲတိုက်ကြီးရဲ့ အောက်ဘက် အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ ရှိပါတယ်။ ကျုပ်တို့ရအောင် ကယ်ပေး ပါ့မယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့”

ထိုအခါ ရန်သူလို သဘောထားသော ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများပင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အပေါ် အားကိုး လိုသော အမူအရာများ ပေါ်လာလေသည်။ အချို့ကလည်း...

“ကျုပ်တို့က နတ်ဆရာကြီးကို ကြောက်တယ်။ သူ မကြိုက်တာ လုပ်ရင် မကောင်းဆိုးဝါးတွေ လွှတ်ပြီး အသတ် ခိုင်းလိမ့်မယ်”

ဟု စိုးရိမ်မကင်းစွာ ပြောလေသည်။

“ဒီအတွက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့၊ အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါး တွေကိုပါ ရအောင် ဖမ်းပေးခဲ့ပါမယ်”

ထိုအခါမှ အားကိုးလိုသော အမူအရာများ ဖြစ်လာ ကြပြီး...

“ဒီလိုဆိုရင် မြန်မြန်ရအောင် ဖမ်းပေးခဲ့ပါ။ ကျုပ်တို့ ကျွန်းသူ ကျွန်းသားတွေကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လာသတ်နေတဲ့ မိစ္ဆာတွေကို ရလို့ကတော့ တစ်စစဖြစ်အောင် သတ်ပြမယ်”

ဟု တစ်ယောက် တစ်မျိုး ဝိုင်းပြောကြရာ တဖြည်း ဖြည်းနှင့် ကိုယ့်ဘက်ပါလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ပြုလုပ်ရမည့် အစီအစဉ်များကို ပြောပြလေ တော့သည်။

ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများ၏ အမူအရာကို ကြည့်ပြီး မွန်ကာလီကပင် အားတက်လာပြီး...

“ကျုပ်တို့ ကျွန်းသူ ကျွန်းသားတွေကို အန္တရာယ်ဆိုး တွေရဲ့ရန်က လွတ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့ရင် မိတ်ဆွေကြီးတို့ကို ကျုပ်တို့ ဘိုးဘွား အစဉ်အဆက်ကတည်းက မြှုပ်နှံသိမ်းထား ခဲ့တဲ့ ပတ္တမြားတွေနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်”

ဟု ကတိပေးလေသည်။

လူရိုင်းများ ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်က...

“မောင်ထင်ကျော် သူတို့ကို ကတိပေးလိုက်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ မကောင်းဆိုးဝါး ကောင်တွေကို ဘယ်လိုရအောင် ဖမ်းပေးမှာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်သည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အက်ဒမန်ကျွန်း ပေါ်မှာ လင်းနီလူသားတွေကို ဖမ်းတဲ့နည်းကိုပဲ ဒီမှာ ပြန်ပြီး အသုံးပြုရမှာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် အန္တရာယ်တော့ များတယ်၊ အတော်ကို သတိ ဝိရိယ ထားကြရလိမ့်မယ်”
ထို့နောက်...

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က မိမိတို့ အဖွဲ့သားများ ရော၊ ကျွန်းသူ ကျွန်းသား အချို့နှင့်ပါ ပူးပေါင်း၍ အစီအစဉ် များကို ပြုလုပ်လေတော့သည်။

ညဘက်ရောက်တော့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အဝေးဆီမှ တောခွေးများ အူသံလောက် သာ ကြားရလေသည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်း ရောက်လာတော့ နင်းများက ကျလာ သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး မှန်မှန်မှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်လာပြီး သစ်ရွက်များပေါ်သို့ နင်းစက်ကျသံ တဖြောက်ဖြောက် ကျသံ များ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထိုနေ့က လကွယ်နေ့ ဖြစ်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး အမှောင်ရိပ်များက ဖုံးလွှမ်းထားလေသည်။ ဒါတိုင်းဆိုလျှင် ယခုလို လပြည့်လကွယ်နေ့မျိုးဆိုလျှင် ယစ် ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပကြပြီး ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများမှာ ဆူညံလျက် ရှိနေကြသော်လည်း ယခုတော့ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက် အောင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေကြသည်။

ရဲတိုက်ပေါ်မှ နတ်ဆရာ အမည်ခံ ဝေလသည် ဒါတိုင်းကဲ့သို့ မဟုတ်သောကြောင့် တအံ့တဩ ဖြစ်ကာ ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲနေပေရောမည်။

သူသည် ကုန်သည်များ ရောက်နေခိုက်တွင် ကျွန်းသူ များများ အလိုရှိသောအခါမှ မပျက်ကွက်စ၊ဖူး ယစ်ပူဇော် ခြင်းကို ပျက်ကွက်ကြလေသည်။

ထိုအတွက် သည်းခံ ခွင့်လွှတ်မည်မဟုတ်ဘဲ သူ၏ သေမင်းတမန်များကို ညတွင်းချင်း လွှတ်မှာ သေချာလေ သည်။ သို့ကြောင့်...

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ တစ်တွေ့မှာ လက်နက် များကို အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီး နေရာ အသီးသီးမှ စောင့်ကြ လေသည်။

အရေးကြီးသော မွန်ကာလီကဲ့သို့ လူရိုင်းအကြီးအကဲ နေသော တဲများနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ဒေါက်တာမင်းထင် ကျော်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့က စောင့်ကြပြီး အခြားနေရာများမှာလည်း သင့်တော်သလို ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့် ကိုယ် စောင့်ဆိုင်းနေကြလေ သည်။

ရာသီဥတုက အေးသည်ထက် အေးလာပြီး ခိုက်ခိုက် တုန်အောင် ချမ်းအေးသော်လည်း အားလုံးမှာ တကယ့် တိုက်ပွဲဝင်ကြမည့် စစ်သားများပမာ စိတ်အား ထက်သန် လျက် ရှိနေသည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်း ရောက်လာတော့ အသံ အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပြီး နှင်းကျသံ သဲ့သဲ့မျှလောက်သာ ကြားနေရသည်။

ထိုအခိုက် တောနက်ထဲမှ အိပ်တန်း တက်နေကြသော တောကြက်နှင့် ငှက်များ အလန်တကြား ထ၊ပျံသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

မွန်ကာလီ၏ တဲရှေ့မှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ မီးပုံ တစ်ပုံ ဖိုထားသောကြောင့် ထိုနားတစ်ဝိုက်ကိုတော့ အတန်အသင့် မြင်နိုင်လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်တွေ့မှာ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် အသက်ရှူရန်ပင် မေ့လျော့နေကြသည်။

နောက်ထပ် အချိန်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ တောနက်ထဲမှ လျှောက်လာသော ခြေသံကို ကြားရလေသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အမှောင်ထဲမှာ တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားလာသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မသဲမကွဲ လှမ်းမြင်ရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ စောင့်နေသော မွန်ကာလီ ကတော့ ၎င်း၏ လှံရှည်ကြီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဟန်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေသောကြောင့် ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က အသံ မထွက်စေရန် သတိပေးလိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့က တောစပ်မှာ လှုပ်ရှားနေသော မည်းမည်း သဏ္ဍာန်ကို အာရုံစိုက်နေစဉ် မွန်ကာလီ တဲအပေါ်ဘက်ရှိ သစ်ပင် သစ်ကိုင်းများ သိမ့်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားပြီး အပေါ်မှ မည်းမည်းသဏ္ဍာန် သတ္တဝါတစ်ကောင် တဲရှေ့သို့ ခုန်ချလာသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်နက်များ ခြုံထားပြီး အပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာတာ ပေါ့ပါးသောကြောင့် 'ဖုတ်' ခနဲသာ အသံကြားလိုက်ရသည်။

၎င်းလက်ထဲမှာ အထုပ် တစ်ထုပ် ကိုင်ထားသည်။ ထိုသတ္တဝါက ၎င်းလက်ထဲမှ အထုပ်ကို တဲဝဲ၊ ဌှိုရှိသော မီးပုံထဲသို့ ပစ်ထည့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်နှင့် ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် လှမ်းထိုးပြီး...

"ဟေး..."

ဟု အော်လိုက်ရာ ထိုသတ္တဝါကြီး လှည့်ကြည့်ပြီး သစ်ပင်ပေါ်သို့ ပြန်ခုန်တက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်နှင့် အသင့်ဆောင်ထားသော ပိုက်ကွန်များက ပြုတ်ကျလာပြီး ထိုသတ္တဝါ အပေါ်သို့ အုပ်ကျသွားလေတော့သည်။

ထိုသတ္တဝါသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ပိုက်ကွန်ဖြင့် အအုပ်ခံလိုက်ရသောကြောင့် ဒေါသ၊ တကြီးဖြင့် အော်ဟစ် ရုန်းကန်လေတော့သည်။

ထိုအခါ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်ရှိ သစ်ပင် သစ်ကိုင်း အချို့ပင် ကျီးပဲ့ ပြတ်ထွက်ကုန်ပြီး ဖုန်လုံးကြီးများ ထ၊လာ တော့သည်။ အတန်ကြာအောင် အော်ဟစ် ရုန်းကန်ပြီး အခြေအနေ မထူးတော့မှ ငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်တို့လည်း ပိုက်ကွန်ထဲမှာ မိနေသော သတ္တဝါ ငြိမ်ကျသွားတော့မှ အသင့် ဆောင်ထား သော မီးတုတ်များကို ထွန်းပြီး ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

မီးရောင်ဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့မှ ပိုက်ကွန်ထဲမှာ မိနေ သော သတ္တဝါမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။

မျောက်ဝံနီကြီး တစ်ကောင်ပင် ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ပိုက်ကွန်ထဲမှာ မိနေသော မျောက်ဝံနီကြီး ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ပေးထားသော အဝတ်နက်ကြီးများမှာ စုတ်ပြီကုန်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မူလဇာတိရုပ် ပေါ်လာချေပြီ။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က မျောက်ဝံနီ လက်ထဲမှ လွတ်ကျနေသည့် အထုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

အဝတ်စ၊ဖြင့် ထုပ်ထားသော ဆေးမှုန့်များပင် ဖြစ်၏။

“အူး...ဂူး...ဂူး...”

မွန်ကာလီက အူ၍ အချက်ပေးလိုက်သောအခါ ခဏ ကြာတော့ အခြားကျွန်းသူ ကျွန်းသားများနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့သားအချို့ ရောက်လာကြသည်။

သည်ညအဖို့တော့ မည်သည့်တဲအတွင်းမှာမှ လူမရှိဘဲ အပေါက်ဝ၊၌ မီးပုံများသာ ဖိုထားသည်ကိုတော့ ရန်သူ များက မသိကြပေ။

ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများက ပိုက်ကွန်ထဲမှာ မိနေသော မျောက်ဝံနီကြီးကို ကြည့်ကာ တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသည်။

“ဒီသတ္တဝါမျိုးက ဒီကျွန်းပေါ်မှာ မရှိပါဘူး။ အခု ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ”

ဟု တအံ့တဩ မေးသောအခါ မောင်မြတ်သူက ဝင်ပြီး ပြောပြသည်။

“ဒီသတ္တဝါတွေက ဝေလ ဆိုတဲ့ နတ်ဆရာ အယောင် ဆောင်ထားတဲ့ လူယုတ်မာ မွေးထားတဲ့ သတ္တဝါတွေပါ။ ဒီသတ္တဝါတွေကို လေ့ကျင့်ပေးပြီးတော့ ကျွန်းသူ ကျွန်းသား တွေကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ သတ်ခိုင်းနေတာပါ။ အခု တစ်ကောင် မိနေပြီ ဆိုတော့ သူ့ဆီမှာ နောက်ထပ်နှစ်ကောင် ကျန်သေး တယ်”

ဟု ပြောပြသည်။

“ဒီမျောက်ဝံနီတွေက ကျုပ်တို့ကို ဘယ်လိုသတ်...လဲ”

ထိုအခါ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က စောစောက ကောက်ယူထားသော အထုပ်ကို ပြသည်။

“ဒီအထုပ်ထဲမှာ လူတွေကို သေစေနိုင်တဲ့ အဆိပ်မှုန့် တွေ ပါ၊ပါတယ်။ ဒီအဆိပ်မှုန့်တွေကို မီးပုံထဲ ထည့်လိုက်လို့

ထွက်လာတဲ့ အခိုးအငွေ့တွေကို ရှူမိတဲ့ လူဟာ မိနစ်ပိုင်း နာရီပိုင်းအတွင်း သေနိုင်ပါတယ်”

“ဟင်...”

ထိုသို့ပြောကာ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ၎င်း လက်ထဲမှ အထုပ်ကို မီးပုံထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သောအခါ ရောင်စုံမီးခိုးငွေ့များက အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက် ထွက် လာကာ ဂူထဲသို့ ဝင်သွားကြလေသည်။

“ဒါ ဂမုန်းပင်က ထွက်တဲ့ အဆိပ်ငွေ့တွေပါ။ ဒီအခိုး အငွေ့တွေကို ရှူမိတဲ့သူဟာ မကောင်းဆိုးဝါး သရဲ သဘက် တွေ အနားရောက်လာပြီး စားတော့ ဝါးတော့မလို ခြောက်လှန့် တာကို ခံရတယ်။ အခြောက်ခံရတဲ့ သူဟာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း နှလုံးသွေးရပ်ပြီး သေပါတယ်။ အခိုးအငွေ့ကို များများရှူမိတဲ့ သူဟာ မြန်မြန်သေပါတယ်။ နည်းနည်းရှူမိတဲ့ လူကတော့ စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီးတော့ ရူးသွားနိုင်ပါတယ်”

“တယ်ကြောက်စရာ ကောင်းပါလား။ ဘယ်လို ဂမုန်းဥ မျိုးလဲ ဆရာ”

“ဒါက ဟိမဝန္တာ ဘက်မှာသာ ရနိုင်လောက်တယ်။ မြန်မာနိုင်ငံ အထက်ပိုင်း သစ်တောတွေမှာလည်း တစ်ခါ တစ်ရံ တွေ့နိုင်တဲ့ ဂမုန်းတစ်မျိုးပါ။ ဂမုန်း ကျွမ်းကျင်တဲ့ သူတွေက လူသတ်ဂမုန်းပင်လို့ ခေါ်တယ်။ ဒီဂမုန်းပင်ကို

အချို့က ကဝေလက်သည်း ဂမုန်းလို့ခေါ်တယ်။ အချို့ကတော့ ကဝေသည်းခြေ ဂမုန်းလို့လည်း ခေါ်ကြပါတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ရှင်းပြနေသည်ကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြသည်။

“ဒီဂမုန်းပင်မျိုးက အပင်၊ အပွင့်၊ အရွက်တွေထက် ဥက ပိုပြီး အစွမ်းထက်ပါတယ်။ အဲဒီ ဂမုန်းဥကို ရေရင် အခြောက်ခံ အမှုန်ကြိတ်ထားပြီး မီးပုံထဲကို ထည့်လိုက်တဲ့အခါ အခိုးအငွေ့တွေ ထွက်လာပါတယ်။ အဲဒီ အခိုးအငွေ့တွေ ဟာ သေမင်း အဆိပ်ငွေ့တွေလိုပဲ အင်မတန် ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်”

“သူက ဒါတွေကို ဘယ်က ရလာတာလဲ”

“ဒီ ဝေလ ဆိုတဲ့လူက အရင်က ဆေးဆရာတစ်ယောက် လို့ သိရတယ်။ သူက ဆေးဆရာ ဆိုတော့ ဂမုန်းပင်တွေရဲ့ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိလေတော့ အသုံးချဖို့ ယူလာတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ နောက်ပြီး သူက ဟိမဝန္တာ ဘက်က လာတဲ့သူဆိုတော့ ဒီဂမုန်းမျိုးတွေကို စုဆောင်း လာတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“အတော် အကြံကြီးတဲ့ လူပဲ”

“ဝေလဟာ ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်တော့ ကဝေလက်သည်း ဂမုန်းဆေးမှုန်တွေကို အသုံးပြုပြီး ကျွန်းသူ ကျွန်းသားတွေကို ရူးအောင်၊ သေအောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလို လုပ်တဲ့အခါ

မှာလည်း သူကိုယ်တိုင် မလုပ်ဘဲ လေ့ကျင့် သင်ကြားပေး ထားတဲ့ မျောက်ဝံနီတွေကို အလုပ်ခိုင်းတာပါ။ ဒါကြောင့် တော်ရုံနဲ့ ဖမ်းမမိနိုင်တာပါ။ အဲဒီလို လုပ်တော့ ကျွန်းသူ ကျွန်းသားတွေက ကြောက်ပြီး ယစ်ပူဇော်တဲ့ မိန်းကလေး တွေကို မြေအောက်ခန်းထဲမှာ စုထားပြီး တစ်ဖက်နိုင်ငံက ခိုးဝင်လာတဲ့ လူတွေကို ရောင်းစားဖို့ ကြံစည်ခဲ့တာပါ။

“ဒီလူယုတ်မာကို အခုသတ်မယ်၊ အခုချက်ချင်း သွား သတ်မယ်”

ဟု ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများက ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲ လာလေတော့သည်။

“သိပ်မလောကြပါနဲ့... လောလောဆယ် သူတို့မှာ လူအံင်အား ရှိတယ်၊ လက်နက်ကောင်းတွေ ရှိနေတော့ ချက်ချင်းသွားတိုက်ရင် အားလုံး သေကုန်ကြလိမ့်မယ်”

“ဒီတော့ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ပြောပါ”

“မြေအောက်မှာ ဖမ်းထားတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ကယ်ဖို့နဲ့ သူတို့ကို ဘယ်လို တိုက်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အသေးစိတ် ပြောပြပါမယ်၊ အခုတော့ ဟန်မပျက် အသာ နေကြပါဦး”

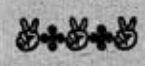
ဟု ပြောလိုက်တော့မှ လုံတပြင်ပြင် စားတပြင်ပြင် ဖြစ်နေသော လူ့ရိုင်းများမှာ အနည်းငယ် ငြိမ်ကျသွားလေ တော့သည်။

ထိုအခါ မွန်ကာလီက...

“တို့ကို ဒုက္ခပေးတဲ့ လူကို ကလဲ့စား မချေရသေးခင် သူ့ရဲ့တပည့်ကိုပဲ အရင်သတ်ပြီး အောင်သေ အောင်သား စားကြတာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လုံကို ဆွဲကာ သွားပြီးနောက် ပိုက်ကွန်ထဲမှာ မိထားသော မျောက်ဝံနီကြီးကို လုံဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးလေရာ အနားမှာ ရှိနေသည့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ပင် တားဆီးချိန် မရလိုက်တော့ပေ။

လုံဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာ အထိုးခံရသော မျောက်ဝံနီ ကြီးမှာ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ရင်းနှင့်ပင် သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲကျကာ ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၁၃)

သရဖီကို ကယ်တင်ရပြီ

ဝေလမှာ ၎င်းစီမံထားသော အခြေအနေများ အခြေအနေ မကောင်းတော့မှန်း ရိပ်မိသောအခါ ထိုနေရာမှ စခန်းသိမ်း၍ အမြန်ဆုံး ထွက်ပြေးရန် ကြိုတင် ပြင်ဆင်နေသလို ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်တို့ဘက်မှလည်း စီစဉ်စရာ ရှိသည်များကို အလျင်အမြန် စီစဉ်ကြလေသည်။

ယခုအခါ ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများကပါ ၎င်းဘို့ဘက် ပါလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ယခင်ကလောက် အခက်အခဲ မရှိတော့ပေ။

မွန်ကာလိက...

“ကျုပ်တို့ကို အမြဲတမ်း ဒုက္ခပေးနေတဲ့ မိစ္ဆာကောင်တွေကို သုတ်သင် ရှင်းလင်းပေးတာ ဆရာကြီးတို့ကို အားလုံးက ကျေးဇူးတင်နေကြတယ်၊ ကျုပ်တို့ ယဇ်ပူဇော်ဖို့ ပေးလိုက်တဲ့ ကလေးတွေကိုပါ ပြန်ရမယ် ဆိုရင်တော့ ဆရာကြီးတို့ကို ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

“ဒီလောက်လည်း မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကလည်း ကြိုကြိုက်တုန်း အကူအညီ ပေးသွားတာပါ”

ထိုစကားကို ဦးဘခိုင်က ဝင်ပြောသော်လည်း ၎င်း၏ အမူအရာမှာ လိုချင်တပ်မက်မှုများ ရှိနေကြောင်း အထင်းသား ပေါ်လွင်နေ၏။

မွန်ကာလိက ဆက်ပြောပြသည်။

“ဒီကျွန်းကနေ တောင်ဘက်ကို တက်သွားရင် ဘာရင်ကျွန်း ဆိုတာရှိတယ်၊ အဲဒီကျွန်းပေါ်မှာ မီးတောင် ရှိတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက အဲဒီကျွန်းက မီးတောင်ပေါက်ကွဲတော့ ဒီကျွန်းက ကျုပ်တို့ အဘိုးအဘွားတွေ သွားကြည့်ကြတဲ့အခါ မီးတောင်ပေါက်ကွဲရာက ချော်ရည်တွေနဲ့ အတူ ပါလာတဲ့ ကျောက်နီခဲ အတော်များများကို တွေ့တာနဲ့ အတော်များများ ကောက်ယူလာခဲ့ကြတယ်”

“ဆက်ပြောပါဦးဗျ”

“သူတို့ကတော့ ဒီကျောက်တွေဟာ အဖိုးတန်တဲ့ ကျောက်တွေမှန်း မသိကြပါဘူး။ အရောင်လှတာနဲ့ ကောက် ယူခဲ့ကြတာပါ။ နောက်ပိုင်းရောက်မှ ဒါတွေက တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပတ္တမြားတွေဖြစ်မှန်း သိကြရတာနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဒီကျွန်းရဲ့ တစ်နေရာမှာ ဝှက်ထားကြတာပါ။ ဆရာကြီးတို့ပြန်ရင် အဲဒီ ကျောက်တွေကို ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်တိုင် တူးပြီး လက်ဆောင် ပေးပါမယ်”

ဟု အားတက်သရော ပြောပြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အနေကတော့ ပတ္တမြားတွေ ရရှိထက် လူယုတ်မာလက်ထဲ ရောက်နေသော သရဖီ ဆိုသော မိန်းကလေးနှင့် ကျွန်းသူကလေးများကို ရအောင် ကယ်ဖို့ ရန်သာ စိတ်စောလျက် ရှိနေတော့သည်။

ယခုအခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ အားလုံးကို ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ဦးဆောင်နေပြီမို့ သူ့အစီအစဉ်အတိုင်း နောက်မှ လိုက်ကြရလေသည်။

သူသည် ပင်လယ်မေန်း စက်လှေထဲမှာ စက်လှေစောင့် အချို့သာထားပြီး အခြားသင်္ဘောသားများကိုပါ ကျွန်းပေါ်သို့ ခေါ်ထားလေသည်။

သေနတ် ပစ်တတ်သူကို သေနတ်ပေးထားပြီး သေနတ် မပစ်တတ်သူများကို ဓား၊ လှံ လက်နက်များ ပေးထားလေ၏။ ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများကတော့ ၎င်းတို့ ကိုင်ဆောင်သော

ဓား၊ လှံ၊ ကပ်ပါး၊ ရဲတင်း၊ လေးမြား လက်နက်များကို အဆင်သင့် ကိုင်ဆောင်ကာ ရဲတိုက်ကြီး အရှေ့ဘက် တစ်ကြောမှ ပတ်ဝိုင်းထားကြသည်။

အချို့က ပေါ်သို့ တွယ်တက်ရန် ကြိုးစားသောအခါ အပေါ်မှ လူမည်းအစောင့်များက သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်သော ကြောင့် မတက်ဝံ့ကြပေ။

ညအမှောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်သို့ ဖုံးအုပ် ထားလေသည်။ ပင်လယ်ပြင်ပေါ်မှာ လှိုင်းကြွက်ခွပ်ကလေး များသာ ရှိနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် လေ၏ ပုတ်ခတ်မှုကြောင့် ဗေဒါဖောင်အုံကြီး တစ်အုံသည် တအိအိနှင့် မျောပါလာ သည်။ ထိုဗေဒါအုံကြီးမှာ ရေလယ်တွင် ကျောက်ချ ရပ်နေ သော မျက်နှာဖြူ ကုန်သည်သင်္ဘောအနီးသို့ တရွေ့ရွေ့နှင့် နီးကပ်လာသည်။

ထိုမည်းမည်း သဏ္ဍာန်ကြီး မျောပါလာသည်ကို မြင်သောအခါ ကုန်းပတ်ပေါ်မှ သေနတ် ကိုင်ထားသော အစောင့်က မီးရောင်ဖြင့် လှမ်းထိုးကြည့်သည်။

အဲဒီအခါမှန်း သိတော့ ပြန်လှည့်သွားသည်။

ထိုဗေဒါအုံကြီးက သင်္ဘောနံဘေး ရောက်တော့ ဗေဒါချိုအောက်မှ လှံခံ့ခံ့ပစ်တတ်တို့၏ ဦးခေါင်းများ ပေါ်လာ လေသည်။ ၎င်းတို့မှာ စော့စီး၊ ငမဲအောင်နှင့် မောင်မြတ်သူတို့ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သည် သဘောနဲ့ဘေး ရောက်သည်နှင့် မျောက်ဝံနီ များကို ဖမ်းစဉ်က အသုံးပြုသော ပိုက်ကွန် အဟောင်းများကို ယူကာ ရေအောက်သို့ ငုပ်သွားကြသည်။

စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့မှာ ပင်လယ်ရေနှင့် မစိမ်း သူများပီပီ ရေအောက်၌ အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေနိုင်ကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။

၎င်းတို့သည် ရေအောက်သို့ ရောက်သောအခါ ယူဆောင် လာသော ပိုက်ကွန်များဖြင့် သဘော၏ တက်မ၊ ဝင်ရိုးနှင့် ပန်ကာနှစ်လက်တို့အား အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ကာ ချည်နှောင် ထားလိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သဘောပေါ်မှ လှေတစ်စင်း ကျလာ သည်။ သဘောပေါ်မှလူများ လှေပေါ်သို့ ဆင်းလာကြသည်။

ထို့နောက်... သဘောပေါ်မှ ကြီးလှေကားကျလာပြီး သေနတ်ကိုင်ထားသော လူလေးယောက် ဆင်းလာသည်။

လှေထဲသို့ ရောက်သောအခါ သေနတ်ကို ဘေးချ၍ လှော်တက်ကို ကိုင်ကာ လှော်ကြလေသည်။

၎င်းတို့သည် ရေနှင့် လှေကို ကောင်းစွာ မကျွမ်းကျင် သောကြောင့် သင့်သလို လှော်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သဘောနှင့် ဝေးလာသောအခါ သူတို့ လှေက ဦးတည်ရာဘက်သို့ မသွားဘဲ မလှမ်းမကမ်းရှိ ကျောက်တောင် များရှိရာဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ကပ်သွားလေသည်။

လှေဝမ်းခိုက်အောက်မှ ကပ်ပါးကောင်များ သဖွယ် ကပ်လိုက်လာသူတို့၏ လက်ချက် ဆိုတာတော့ သူတို့ မရိပ်မိကြချေ။ ရေစီးအားကြောင့်သာ တဖြည်းဖြည်း ကမ်းဘက် သို့ ကပ်လာသည်ဟုသာ ထင်နေလေသည်။

ကျောက်ဆောင် နံဘေးနားသို့ လှေရောက်သွားသော အခါ ရေအောက်မှ မည်းမည်းသဏ္ဍာန် သုံးယောက်က ရေထဲမှ ဘွားခနဲ ပေါ်လာပြီး လှေပေါ်သို့ ချက်ချင်း ရောက် လာတော့သည်။

လှေပေါ်မှ သဘောသား လေးယောက်က နံဘေးနားမှာ ချထားသော သေနတ်များကို ကောက်ယူရန် ပြင်လိုက်သော် လည်း နောက်ကျသွားလေပြီ။

လူသုံးယောက်၏ ဓားချက်များက လည်ပင်းပေါ်သို့ ရောက်လာပြီး ခဏချင်းမှာပင် လေးယောက်စလုံး လူကျ သွားလေတော့သည်။

ထို့နောက်...

စောထီး၊ ငမဲအောင်၊ မောင်မြတ်သူတို့ သုံးယောက် သည် သဘောသားတို့၏ အဝတ်အစားများကို ချွတ်ယူပြီး နောက် အလောင်းများကို ရေထဲ ကန်ချလိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာ ကမ်းစပ်မှ စောင့်နေသည့် ဒေါက်တာမင်း ထင်ကျော်က သူတို့ရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

စောထီးက အခြေအနေ ကောင်းကြောင်း လက်မ ထောင်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ရေခဲနေသော အဝတ်အစားများကို လဲလှယ် ဝတ်ဆင်ပြီး နောက် အပေါ်မှ ဦးထုပ်များကို ဆောင်းပြီး ဂူပေါက်ဝ၊ ရှိရာ ဘက်သို့ လှော်သွားကြသည်။

ဂူပေါက်ဝ တစ်ဝိုက်မှာတော့ လက်နက်ကိုင် အတော် များများ စောင့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူတို့လှေ ဝင်လာတာမြင်တော့ အစောင့် တစ်ယောက် က...

“လှေကို အဲဒီမှာကပ်ထား။ လူတွေ ခေါ်ထုတ်လာခဲ့” ဟု ပြောကာ ဂူထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။

အတော်ကြာတော့ မိန်းကလေးများကို လက်တစ်ဖက်စီ ကြီးနှင့် တွဲချည်ကာ တစ်တန်းကြီး ခေါ်လာသည်။

ကလန်ကဆန် လုပ်သူများကို အစောင့်က ကြီးစ၊ ဖြင့် တရွမ်းရွမ်း ရိုက်လေသည်။

အမှန်တော့ ကျွဲများ၊ နွားများ ခေါ်သလို ဆွဲခေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်...

အားလုံးကို လှေပေါ်သို့ တက်ခိုင်းလေသည်။ လူနှစ်ဆယ်၊ အစိတ်ခန့် ရှိမည်။

“ဒါ...ကုန်ပြီလား”

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က လေသံ ချစ်ချစ် မေးလိုက်သည်။

“အဆောင်ထဲမှာ ရှိတာတော့ အားလုံးကုန်ပြီ”

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်တို့က မိန်းကလေးများ လှေပေါ် ရောက်သောအခါ လှေကို ကမ်းစပ်မှ ခွာထွက်လာသည်။

“ဟေ့...မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ကြ၊ မိုးမလင်းခင် တွေ့ရအောင်”

ကမ်းပေါ်မှ အစောင့်က လှမ်းပြောသည်။

“အေးပါ”

သူတို့သည် လှေကို အတော်ဝေးဝေး နေရာရောက် သောအခါ သင်္ဘောဆီသို့ ဆက်မသွားဘဲ ရေရန်အတိုင်း မြန်မြန်ချကာ တောစပ် တစ်နေရာသို့ ပြန်လှည့်ကပ်လေ သည်။ သူတို့လှေ ကမ်းစပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကမ်းခြေ တော့ထဲမှာ ကျွန်းသူ ကျွန်းသားအချို့ ထွက်လာသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ကြီးများကို ဖြတ်ပေးလိုက်ရာ ကျွန်းသူကလေးများက သူ့ထက်ငါ ကျွန်း ပေါ်သို့ တက်ပြေးကြလေတော့သည်။

ထို့နောက်...

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်တို့က လှေကို ဂူပေါက်ဝသို့ ပြန်လှော်သွားကြသည်။ သူတို့လှေ ထိုနေရာသို့ ပြန်ရောက်တော့ သေနတ်ကိုင်ထားသော အစောင့်က...

“စောစောက မင်းတို့လေ့ ဘယ်ဘက်သွားတာလဲ”
ဟု လှမ်းမေးသည်။

“ရေစီးနဲ့ မျောပါသွားတာပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... လှေပေါ်မှာ ပါသွားတဲ့လူတွေရော”

“သင်ဘောပေါ် ပို့လိုက်ပြီလေ”

“ငါတို့ ဒီက လှမ်းကြည့်နေတာ၊ မင်းတို့လေ့ သင်ဘော ဆီကို သွားတာ မတွေ့ရဘူး”

ဟု ပြောကာ ကမ်းပေါ်မှ တစ်ယောက်က ဓာတ်မီးဖြင့် လှမ်းထိုးကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့... မင်းတို့ သင်ဘောပေါ်ကလူတွေ မဟုတ်ပါလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် တို့က နံဘေးနားမှာ အသင့် ချထားသော သေနတ်များကို ကောက်ယူပြီး လှမ်းပစ်လေသည်။

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း...”

ပစ်ရသည့် ပစ်ကွင်းမှာ မဝေးလှသောကြောင့် မီးထိုး နေသူရော ဘေးမှ သေနတ်ကိုင်ကာ ရစ်နေသူပါ နောက်သို့ လဲကျသွားကြသည်။

ထိုအခါ ဂူထဲမှ သေတ္တာများကို သယ်ယူရန် လုပ်နေသူ တွေပါ အပြင်သို့ ထွက်လာသဖြင့် ထပ်ပစ်ရပြန်သည်။

ရန်သူများ ဘက်မှလည်း အပြန်အလှန် ပြန်ပစ်ကြ သောကြောင့် သေနတ်သံများ ဆူညံနေသလို အလင်းရောင်

များ မရှိတော့သောကြောင့် အမှောင်ထဲမှာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်နေတော့သည်။

“မင်းတို့က ဒီနေရာကနေပြီး ထွက်လာတဲ့ ရန်သူ တွေကို ဆီးသာ ဆော်ပေတော့၊ နောက်ပြီး ဟိုသင်ဘော ဘက်က ကူးလာမယ့် ရန်သူတွေကိုလည်း သတိထားကြ၊ ဒီဘက်က သေနတ်သံ ကြားရင် ဟိုဘက်က တို့လူတွေ ဒီဘက်ကို ရောက်လာကြလိမ့်မယ်၊ အဓိကက ဝေလကို အလွတ်ပေးလို့ မရဘူး”

“စိတ်ချပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် ဂူထဲဝင်ပြီး သရဖီကို ကယ်ဖို့ သွားလိုက် ဦးမယ်”

“သတိထားနော်... ဆရာ”

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ရန်သူများထံမှ ရလိုက် သော သေနတ်များကို ပေးထားခဲ့ပြီး ခြောက်လုံးဖြူး သေနတ် တစ်လက်နှင့် ဓားတစ်လက်ကိုသာ ယူ၍ ဂူထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဂူထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေသောကြောင့် သူ့လူ ကိုယ့်လူ မမြင်ရပေ။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော် အတွက်ကတော့ အခွင့် အရေးတစ်ရပ်ပင်။ အခန်းတစ်ခန်းရှေ့ ရောက်တော့ အထဲမှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထွက်လာသော သတ္တဝါ တစ်ကောင်က သူ့ကိုယ် ပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ ကုတ်ဖဲ့ တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

အမှောင်ထဲမှာမို့ လူ လူချင်းကို ဟန်ဆောင်လာနိုင်
သော်လည်း လူစိမ်း၏ အနံ့ကို မှတ်မိသော အမှောင်ထဲမှာ
မြင်နိုင်သော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ လှည့်စား
၍ မရပေ။

မျောက်ဝံနီမှာ ခွန်အားမလဲကြီးပြီး လျင်မြန် သွက်လက်
သောကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ အတော် ဂရုစိုက်၍
ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ရလေသည်။

အမှန်တော့ သေနတ်နှင့်ပစ်လျှင် ဒီလောက် အချိန်
ကြာမည် မဟုတ်သော်လည်း သည်နေရာတွင် သေနတ်ကို
သုံးပါက အားလုံး သိသွားမည်စိုးသောကြောင့် တားကိုထုတ်ပြီး
တိုက်ခိုက်ရသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ခြေချော်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားစဉ်
မျောက်ဝံနီကြီးက တခွိုးခွိုးနှင့် အော်ကာ အပေါ်မှ ခုန်ဝင်လာ
သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ပြီး
ခုန်ဝင်လာသော မျောက်ဝံနီ၏ ရင်ဝကို ဓားဖြင့် ထိုးသွင်း
လိုက်သည်။ အရှိန်တန်သွားသောအခါ နောက်ထပ် နှစ်ချက်
သုံးချက် ထပ်ထိုးလိုက်တော့မှ နောက်သို့ လန်ကျသွားလေ
တော့သည်။ ထိုအခါမှ ရှေ့သို့ ဆက်လာခဲ့သည်။

ရုပ်ထုကြီးနောက်သို့ ရောက်သွားပြီး အခြေအနေ
ကြည့်လိုက်သောအခါ အရှေ့ဘက်မှ စောင့်နေကြသော

ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများ အပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း တက်လာ
ဟန် ရှိလေသည်။

အထဲမှာရှိသည့် လူမည်း အစောင့်များက နောက်သို့
ပြန်လှည့်ပြေးရန် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုအခွင့်အရေးကို ယူကာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်
က အပေါ်ဆင့်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။

သရဖီကို ထားသော အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ
အတွင်းမှ ဆူဆူညံညံ အသံများ ကြားသဖြင့် သေနတ်ကို
အဆင်သင့်ပြင်၍ တံခါးကို ခြေဖြင့် ကန်ဖွင့်လိုက်သည်။

အထဲမှာတော့ ဝေလက သရဖီကို အတင်းပွေ့ခေါ်
ထုတ်ရန် ကြိုးစားနေသလို သရဖီ ကလည်း ခွန်အားရှိသမျှ
ရုန်းကန်နေလေသည်။

“သူ့ကိုလွှတ်ပြီး လက်မြှောက်ထားလိုက်စမ်း ဝေလ”

သူ့အသံ ကြားတော့ ဝေလက သရဖီကို ခုတင်ပေါ်
ပြန်ပစ်ချလိုက်ပြီး သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

ဝေလမှာ အရပ်အမောင်း သူ့ထက် ဦးခေါင်းတစ်လုံးစာ
ပိုမြင့်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ကြီးမား တုတ်ခိုင်သူ ဖြစ်သည်။
ဝေလ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးများဖြင့် ရွှဲနေပြီး မျက်နှာမှာ
ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ခက်ထန်နေသည်။

“ငါ့ရဲ့အလုပ်တွေ၊ အကြံအစည်တွေကို ပျက်စီးအောင်
လုပ်တာ မင်းလား...”

ဟု အသံထွက်ပြီးဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းရဲ့ ယုတ်မာ ပက်စက်တဲ့ အကြံ အစည်တွေကို အဆုံးသတ်ဖို့ လာတဲ့လူပဲ ဝေလ”

“ဒီလိုဆိုလည်း မင်းရဲ့ ဘဝကို အခုပဲ အဆုံးသတ် ပေးရမှာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောကာ ဝေလက ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

“ရှေ့မတိုးနဲ့ ဝေလ၊ ငါပစ်လိုက်မယ်”

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က လက်ကို အပေါ်မြှောက် လိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား... ဝေလ ဆိုတဲ့လူကို ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့ ဖမ်းလို့ ရမယ်ထင်သလား၊ မင်းသေနတ် အစွမ်း ဘယ်လောက်ရှိမလဲ၊ သိချင်ရင် ပစ်ကြည့်လိုက်လေ”

ဟု ပြောကာ ရှေ့ဆက် တိုးလာသောကြောင့် ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က သေနတ်မောင်းကို ဖြတ်ချလိုက်သည်။

“ချောက်...ချောက်...ချောက်”

သေဝ, နတ်က ကျည်ဆန် ကုန်နေသည့်အလား ပစ်မရ တော့ပေ။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝေလက မျောက်ဝဲကြီး တစ်ကောင် အလား သူတို့ယ်ပေါ်သို့ ခုန်ဝင်လာသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်ကလည်း ကိုယ်ခံပညာ ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်းသူမို့ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လေသည်။

သို့သော်လည်း ဝေလမှာ ခန္ဓာကိုယ် ကြီးမား ကြံ့ခိုင် သူမို့ သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုများမှာ အရာမထင်သလို ဖြစ်နေသည်။

ကြာတော့ သူ့ဘက်မှ အရေးနိမ့်သလို ဖြစ်လာသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ဝေလက ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော် ကိုယ်ပေါ်သို့ သူ၏ ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဖြင့် ဖိကာ ချုပ်ထားလေသည်။

အမျိုးမျိုး ရုန်းသော်လည်း မလွတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ သည်။ ထို့နောက်...

ဝေလက ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော် လည်ပင်းကို ညှစ်သတ်ရန် ကြိုးစားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မိမိစားကို လိုက်လံရှာဖွေ နေသည်။ ယခု အခြေအနေမျိုးတွင် လွတ်မြောက်နိုင်ရန် အရေးမှာ စားတစ်လက်ကို ရဖို့ရန်မှာ သေရေး ရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးလှပေသည်။

ထိုအခြေအနေတွင် သရဖီက မီးထွန်းသော ကြေးခွက် ကြီးကို မယူလာပြီး ဝေလ၏ ဦးခေါင်းကို နောက်ဘက်မှ ရိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။

“ခွမ်း...”

ထိုအခါမှ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်၏ လည်ပင်းကို ညှစ်ထားသော လက်များမှာ တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျသွားပြီး ဘေးသို့ တအိအိဖြင့် လဲကျသွားလေသည်။

ဝေလ လဲသွားသောအခါ သရဖီက လာထူပေးသဖြင့်
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က နေရာမှထကာ လွတ်ကျနေ
သော သေနတ်ကို ကောက်ယူပြီးနောက် သရဖီလက်ကို
ဆွဲ၍ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

အပြင်ဘက်မှာတော့ တိုက်ပွဲများက ဆက်လက်
ဖြစ်ပွားနေဆဲ...။

အခန်း (၁၄)

မပြီးသေးသော ရုန်ကြေးရန်စ

အပြင်ဘက်မှာ တိုက်ပွဲ အခြေအနေက ပြင်းထန်နေ
ဆဲပင်။ ရဲတိုက်ကြီးအပေါ်မှ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်အား
လျော့သွားသောအခါ မွန်ကာလီ ဦးဆောင်သော လူရိုင်းများက
အရှေ့ဘက်လမ်းတိုင်း အပေါ်သို့ တက်လာနေကြပြီ။

နောက်မှ ပင်လယ်ဘက်သို့ ထွက်သော အပေါက်
မှာလည်း မောင်မြတ်သူတို့ တစ်တွေက ကျောက်ဆောင်
အကွယ်များမှ နေရာယူကာ ထွက်လာသမျှ ပစ်ခတ်လေရာ
ဝေလ၏ ကျေးကျွန်များမှာ အထိနာလေတော့သည်။

ထိုအခြေအနေကို မြင်သောအခါ ရေလယ်မှာ ရပ်ထားသော ကုန်သည်သင်္ဘောမှ လှေတစ်စင်းချကာ လက်နက်ကိုင်ထားသော လူအချို့ ကမ်းဘက်သို့ ကူးလာကြသည်။

သို့သော်လည်း... ရေလယ်လောက် ရောက်သောအခါ ရေထဲမှ လူအချို့ သွားခနဲပေါ်လာပြီး လှေကို ဆွဲမှောက်လိုက်ရာ လှေမှောက်သွားလေတော့သည်။

သေနတ်သမားများ ရေထဲသို့ ရောက်လာသောအခါ ဘယ်လိုမှ လုပ်မရဘဲ ယက်ကန် ယက်ကန်ဖြင့် အသက်လု၍ ကူးခတ်နေကြစဉ် ရေအောက်မှ တက်လာသော မည်းမည်း သဏ္ဍာန်များ၏ လက်ချက်ကြောင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သေဆုံးကုန်ကြလေသည်။

ရေအောက်၌ ဖျံတစ်ကောင်လို သွားလာ လှုပ်ရှားနိုင်သော ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများ လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးကုန်စဉ် သင်္ဘောပေါ်မှ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို လှမ်းမြင်ရသောကြောင့် အ ဝါမှ သေနတ်များဖြင့် လှမ်းပစ်ကြသည်။

ထိုအခါ လူရိုင်းများက ရေအောက်သို့ ငုပ်ပြေးသွားကာ ရပ်ထားသော သင်္ဘောရှိရာသို့ ရေငုပ်သွားကြလေသည်။

သင်္ဘောနံဘေး ရောက်သောအခါ အသာကပ်၍ အဆိပ်လူးမြားတံ ထည့်ထားသော မှုတ်ပြောင်းဖြင့် အောက်မှ မှုတ်လေရာ မြားထိသူများမှာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရေထဲသို့ ပြုတ်ကျလာတော့သည်။

နောက်ဆုံး အခြေအနေ မကောင်းမှန်း ရိပ်မိကြသော အခါ ကျောက်ဆူးကို နုတ်တင်၍ သင်္ဘော မောင်းပြေးရန် ကြံစည်ကြတော့သည်။

ကျောက်ဆူး တင်ပြီးနောက် စက်နှိုးကာ သင်္ဘောကို မောင်းထွက်ရာ ရှေ့သို့ မသွားဘဲ ချာလည်လည်နေရုံမက တက်မကလည်း ပြောင့်အောင် ကိုင်မရတော့ပေ။ သင်္ဘောရှေ့မတက်ဘဲ ရပ်နေသောအခါ စက်ကို ရှေ့ရော နောက်ပါ အမျိုးမျိုး မောင်းနှင် ကြည့်သော်လည်း စက်သံ လည်နေပြီး ပန်ကာက မလည်ပေ။ စက်လည်ပါလျက်နှင့် ပန်ကာရွက် မလည်မှန်း သိသောအခါ အသက်ရှူဘူးနှင့် ခေါင်းစွပ်စွပ်ထားသော သင်္ဘောသားနှစ်ယောက် အောက်သို့ ဆင်းလာကြသည်။

သူတို့တွင် ပန်ကာဒလက်မှာ ပတ်နေသော အမှိုက်များကို ဖြုတ်ရန် တားဖျား ပါလာကြသည်။

ရေအောက် ရောက်လာသောအခါ ရေထဲမှာ စောင့်နေကြသည့် လူရိုင်းများက တိုက်ခိုက်ကြရာ ၎င်းတို့ကလည်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

၎င်းတို့မှာ အသက်ရှူဘူးများနှင့် ရေအောက်ကြည့်မှန်များ ပါလာသောကြောင့် အနည်းငယ် တစ်ပန်းသာဟန် ရှိပြီး လူရိုင်းအချို့ကို သုတ်သင်နိုင်သော်လည်း ကြာလာသော

အခါ အများနှင့်ပို့ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ အသက် ဆုံးရှုံးကြ ရလေသည်။

ထိုနှစ်ယောက် ပြန်တက်မလာသောအခါ နောက်ထပ် ဆင်းမလာဝံ့တော့ပေ။

သင်္ဘောမှာ ရေလယ်၌ ချာလည် လည်နေတော့သည်။

အချိန်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရုဏ်တက်အချိန် သို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အလင်းရောင်က ဝိုးတဝါး ဖြာဆင်းလာသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဂူဝ, ပိုင်းမှ ပြန်လှန် ပစ်ခတ်နေသော သေနတ်သံများ တစ်စတစ်စ ကျသွားပြီးနောက် ကျောက် ဆောင်ကွယ်များကြားမှ မီးသင်္ဘော စက်နှိုးသံ ပေါ်လာ လေတော့သည်။

မောင်မြတ်သူတို့က ထိုအသံကြားရာဘက်သို့ သွားရန် ပြင်သော်လည်း ကျောက်ဆောင် အကွယ်များကြားမှ သေနတ် သမားအချို့က လှမ်းပစ်နေသောကြောင့် ဘယ်လိုမှ မသွား သာပေ။ ခဏကြာတော့ ကျောက်ဆောင်များနောက်မှ မီးခိုးလုံး ကြီးများ တက်လာပြီး မီးသင်္ဘောတစ်စင်း နောက်ဆုတ် ထွက်လာသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်တို့ တစ်တွေက ကုန်သည် သင်္ဘောကိုသာ ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် ကြိုးစားနေကြပြီး ဝေလ ဝှက်ထားသည့် သင်္ဘောကိုတော့ မေ့လျော့နေကြသည်။

ဒါကပင် ရန်သူကို အခွင့်အရေး ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

မီးသင်္ဘောက တဖြည်းဖြည်းနှင့် အပြင်သို့ ထွက်လာပြီး နောက် မောင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

ဂူဝ, ဘက်မှ သေနတ်သံများလည်း စဲသွားချေပြီ။

ထိုအခါမှ မောင်မြတ်သူတို့ တစ်တွေက အထဲသို့ ဝင်ကြည့်ကြသောအခါ အထဲမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ပေ။

သေနတ်ထိမှန်ပြီး ဒဏ်ရာရနေသူ၊ သေဆုံးနေသူ အချို့ကတော့ နေရာအနှံ့မှာ တွေ့နေရသည်။

ဂူထဲသို့ ဝင်ကြည့်တော့ ဘိန်းထည့်ထားသော သေတ္တာ ကြီးများကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဂူအတွင်းပိုင်း ဘက်မှ မည်းမည်း သဏ္ဍာန် တစ်ကောင် ထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် သေနတ်များဖြင့် ချိန်ထားလိုက်ကြသည်။

ထွက်လာသည်က မျောက်ဝံနီ တစ်ကောင်ပင်။

စောထီးက သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ရန် ပြင်သောအခါ မောင်မြတ်သူက...

“မပစ်ပါနဲ့တော့၊ သူ့သခင်လည်း မရှိတော့ သူလည်း ဘာမှ လုပ်တော့မယ် မထင်ပါဘူး၊ သတ္တဝါကတော့ ဘာမှ

သိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူရိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ရရှာတာပါ။ သူ့သဘာဝအတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါစေတော့”

ဟု ပြောလိုက်မှ သေနတ် ပြန်ချထားလိုက်သည်။

မျောက်ဝံနီက သူတို့ကို ရန်မူလိုခြင်း မရှိဘဲ မျက်လုံးကလေး ပေကလပ် ပေကလပ်ဖြင့် ကြည့်ပြီး ဂူအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရဲတိုက်ကြီး အရှေ့ဘက်မှ သေနတ်သံများ စဲသွားသောအခါ ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများက ညာသံပေးကာ အပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။ ထိုလူအုပ်နှင့်အတူ ဦးဘခိုင်၊ ဦးဘဆိုင်နှင့် သင်္ဘောသားအချို့ ပါလာကြသည်။

ရဲတိုက်ကြီးအပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အခန်းထဲမှာ ရှိသော အဖိုးတန် ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေ ယူငင်ကြလေသည်။ လူရိုင်းများကတော့ အခြားဘာပစ္စည်းကိုမှ မမက်မောကြဘဲ ရုပ်ထုကြီးရှိရာသို့ သွားကာ အရိုအသေ ပြုကြလေသည်။

ဦးဘခိုင်တို့ ရုပ်ထုကြီးရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ ရုပ်ထုကြီးပေါ်မှာ တပ်ဆင်ထားသော အဖိုးတန် ပစ္စည်းများကို တွေ့မြင်ရသောအခါ မက်မောစွာ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

သို့သော်...

ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများ ရှိနေသောကြောင့် ယူဖို့ရန် အခွင့် မသာကြသောကြောင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အခန်းထောင့် တစ်နေရာ၌ သွားရောက် တိုင်ပင်ကြလေသည်။

“ဘယ်လို လုပ်မလဲ ဘဆိုင်”

“သူတို့ ရှိနေသေးတာ လောလောဆယ်တော့ ဘယ်လိုမှ ဖြတ်ယူလို့ရမှာ မဟုတ်သေးဘူး”

“အဲဒီရုပ်ထုကြီးမှာ တပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေသာ ရလိုက်ရင်တော့ တို့ညီအစ်ကို အခုလို ပင်လယ်ထဲမှာ စွန့်စွန့်စားစား သွားလာနေစရာ မလိုဘဲ အေးအေးနေလို့ရပြီ”

“လူရိုင်းတွေဟာ ဟိုလူတွေကို သူတို့ မြှုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ လက်ဆောင်ပေးမယ်လို့ ပြောထားသေးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီကလည်း ကျုပ်တို့ ရဦးမှာ မဟုတ်လား”

“အေး... ရတာလည်း ရတာပေါ့။ အခြေအနေ ပေးတာနဲ့ မင်း အဲဒီရုပ်ထုကြီးက ပစ္စည်းတွေကို ဖြတ်ယူဖို့ ကြံစည်ပေတော့ ဘဆိုင်”

“စိတ်ချပါ”

ဦးဘခိုင်က ဦးဘဆိုင်ကို တာဝန်ပေးကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။ ဦးဘဆိုင်က ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်မှာပင် မယောင်မလည်နှင့် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

လူရိုင်းများသည် ရုပ်ထုကြီးအား အရိုအသေ ပေးကြပြီး နောက် အောက်သို့ ပြန်ဆင်းသွားကြရာ အပေါ်၌ ဦးဘဆိုင် တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အပြင်ဘက်၌ အလင်းရောင်များ တက်စ၊ ပြုလာသော်လည်း ရဲတိုက်ကြီးထဲမှာ မှောင်နေဆဲပင်။

အမှောင်ရိပ် တစ်နေရာမှ ကပ်ကာ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေသော ဦးဘဆိုင်မှာ လူရှင်းသွားသည်နှင့် ရုပ်ထုကြီးအနီးသို့ ကပ်သွားလေသည်။

ရုပ်ထုကြီးအနီးသို့ ရောက်ပြီး မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျောထဲမှာ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်...

ရုပ်ထုကြီး၏ မျက်လုံးများက အသက် ဝင်နေသကဲ့သို့ ရှိကာ သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်ဟု ထင်လိုက်မိသောကြောင့်ပင်။

ဦးဘဆိုင်သည် စိတ်ထဲမှ ကြောက်ရွံ့ သွားသော်လည်း မိမိစိတ်ကို အားပြန်တင်းလိုက်ရသည်။

“ဟယ်...ငါ့စိတ်က ထင်လို့ ဖြစ်မှာပါ။ ဒီအရုပ်ကြီးကတော့ ငါ့ကို ဘာမှ မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ ငါ လုပ်စရာရှိတာ အမြန်လုပ်မှ”

ဟု စိတ်ကို တင်းကာ ရုပ်ထုကြီး ရှေ့သို့သွားကာ ရင်ဘတ်တစ်နေရာတွင် ကပ်ထားသော ပတ္တမြားတစ်လုံးကို ဓားဖြင့် ထိုးခွာလေတော့သည်။

သူ လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း ရုပ်ထုကြီးက တသိမ့်သိမ့် လှုပ်နေသလို များလှသော လက်ချောင်းများကလည်း အသက် ဝင်လာသလို လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေကြသည်။

ဦးဘဆိုင်မှာ နောက်ထပ် လူများ ရောက်မလာခင် ကပျာကယာ ပြုလုပ်ရသောကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေသည်။

ရုပ်ထုကြီး၏ ရင်ဘတ်၌ ကပ်ထားသော ပတ္တမြားလုံး မှာလည်း ခိုင်ခံ့သောကြောင့် တော်တော်နှင့် ဖြတ်မရအောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ဓားဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ထိုးကော် ထုတ်လိုက်တော့မှ ပတ္တမြားက ကျွတ်ထွက်လာကာ အနီရောင် အရည်များ စိမ့်ကျလာသည်။

ဦးဘဆိုင်က ထွက်ကျသွားသော ပတ္တမြားကို ကောက်ယူရန် လက်လှမ်းလိုက်သည်နှင့် လက်က တစ်စုံတစ်ခုကို တိုက်မိသွားလေရာ ရုပ်ထုကြီး၏ ရဲတင်း ကိုင်ထားသော လက်တစ်ဖက်က အောက်သို့ ပြုတ်ကျလာတော့သည်။

ထိုအခါ အသွား ထက်လှသော ရဲတင်းက ဦးဘဆိုင် ဦးခေါင်းကို ခုတ်ချလိုက်လေတော့သည်။

“ဒုတ်...”

“အား...”

ဦးဘဆိုင် ရောက်လာသောအခါ ဦးဘဆိုင်မှာ ရုပ်ထုကြီး ခြေရင်း၌ သွေးအိုင်ထဲတွင် ခွေခွေလေး အသက်ပျောက်နေ ချေပြီ။

ဦးဘခိုင်မှာ ညီအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသော်လည်း မတတ်နိုင်တော့ပေ။

ဦးဘဆိုင် လက်နားတွင် ကျနေသော ပတ္တမြားကြီးကို ကောက်ယူပြီးနောက် အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ရဲတိုက်ကြီး အောက်ခြေသို့ ရောက်သောအခါ အတော် များများ ရောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုအထဲတွင် ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်နှင့် သရဖီတို့ ကိုပါ တွေ့မြင်ရသည်။

လူစုံသောအခါ လူရိုင်းတို့ ခေါင်းဆောင် မွန်ကာလီ အပါအဝင် ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများက ဒေါက်တာမင်းထင် ကျော်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့အား မြေသို့ဝပ်ကာ အရိုအသေပေးကြ လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တစ်တွေမှာလည်း သူတို့လေ့နှင့် သူတို့ ဖြစ်သောကြောင့် မတားသာသော်လည်း မနေတတ် မထိုင် တတ် ဖြစ်နေကြသည်။ အတန်ကြာအောင် အရိုအသေပြုပြီး တော့မှ မွန်ကာလီက ပြောသည်။

“ကျွန်းသူ ကျွန်းသားတွေက ဆရာကြီးတို့ကို ကျေးဇူး တင်နေကြပါတယ်။ ဆရာကြီးတို့သာ အခုလို မကယ်ပေးရင် ဒီလူယုတ်မာ နှိပ်စက်လို့ တစ်ကျွန်းလုံးကုန်မှာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်းသူ ကျွန်းသားတွေရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ဆင်ကြီးတို့ကို ကျေးဇူးဆပ်ပါမယ်”

“ရပါတယ် မွန်ကာလီရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အခုလို အကူအညီ ပေးရတာကိုပဲ ဝမ်းသာနေကြတာပါ”

“ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ ဒီလောက် ကြီးမားတဲ့ ကျေးဇူး ရှိတဲ့ သူတွေကိုမှ ကျေးဇူးမဆပ်လိုက်ရရင် ကျုပ်တို့တစ်တွေကို ကျွန်းစောင့်နတ်ကြီးက ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် လက်ခံပါ”

ဟု ပြောဆိုကာ တစ်လောက ဒေါက်တာ မင်းထင် ကျော်တို့ သွားခဲ့သော တောင်ကုန်းရှိရာသို့ လက်ညှိုးထိုး ပြသည်။

“ဟိုတောင်ကုန်းရဲ့ အောက်မှာ အဲဒီရတနာတွေကို မြှုပ်ထားပါတယ်။ ဘယ်သူမှ ယူလို့မရအောင်လည်း စိမ့်ထား ပါတယ်။ သွားကြစို့”

ဟု ပြောကာ မွန်ကာလီနှင့် လူရိုင်း အကြီးအကဲ နှစ်ယောက်က ရှေ့မှသွားသောအခါ နောက်မှ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်၊ ကျွန်ုပ်၊ ဦးဘခိုင်တို့က လိုက်သွားကြလေ သည်။ တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ချိုအောက်မှ သံပြားကို ဖွင့်၍ အောက်သို့ ဆင်းကြလေသည်။

ထိုနေရာသည် သူတို့ တစ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့သော နေရာဖြစ်သည်။ လိုက်ခေါင်းလမ်းအတိုင်း သွားကြပြီး ဆုံးသော အခါ အခန်းကျယ် တစ်ခုထဲသို့ ရောက်ကြလေသည်။ ထိုအခန်းထဲမှာ မြွေများစွာ ရှိလေသည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့ဆုံးမှ သွားနေသော မွန်ကာလီက ခါးမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော အိတ်ကို ဖြုတ်ယူ၍ ထိုအိတ်ထဲမှ အဖြူရောင် အမှုန်များကိုယူ၍ မြွေများပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းလေသည်။

မြွေများသည် ဆေးမှုန့်အနံ့ ရသောအခါ ငြိမ်သက် နေရာမှ လှုပ်ရှားလာကြပြီးနောက် နီးစပ်ရာ တွင်းများထဲသို့ ဝင်ပြေးကြလေတော့သည်။ အတန်ကြာသောအခါ ကွက်လပ် ထဲမှာ မြွေတစ်ကောင်မှ မရှိတော့ပေ။

ထိုအခါမှ မွန်ကာလီက ကွက်လပ်အလယ်သို့ လျှောက် သွားကာ မြွေများကို ယက်ဖယ်ပြီး မြှုပ်ထားသော အိတ် တစ်လုံးကို ဖော်ယူလာသည်။ ထိုအိတ်ကို ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော် လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေက ကျုပ်တို့ ကျွန်းသူ ကျွန်းသားတွေရဲ့ ဘိုးဘွားပိုင် ပစ္စည်းတွေပါ။ ဒါတွေကို ယူသွားပါ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး...

“များလှချည်လား...”

“မများပါဘူး... ဒီလိုအိတ်မျိုးတွေ မြေအောက်မှာ အများကြီး ကျန်ပါသေးတယ်။ မိတ်ဆွေကြီးတို့ လိုချင်သေးရင် ထပ်ယူပေးပါ့မယ်”

“တော်ပါပြီ... တော်ပါပြီ... ဒီလောက်ပဲ ယူပါ့မယ်”

“အခုမယူချင်လို့ နောင်တစ်ချိန်မှာ အလို ရှိရင်လည်း အချိန်မရွေးလာပါ။ ကျုပ်တို့ ပေးပါ့မယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မိတ်ဆွေကြီးတို့ အားလုံးကို ကျုပ်တို့ ကျွန်းသူ ကျွန်းသားတွေရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေလို့ တစ်သက်လုံး မှတ်ယူ ထားပါ့မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ မြွေတွင်း ရှိရာမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေ သည်။

လောဘ ကြီးလှသော ဦးဘခိုင်ကတော့ သည်ကျွန်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လာဖို့များ စိတ်ကူး နေရောသလား မသိပေ။ ပတ္တမြားတွေ ကျန်သေးသည် ဆိုသောနေရာကို သံယောဇဉ် မကုန်စွာ လှည့်ကြည့်နေသေး၏။

ထိုနေ့ညနေပိုင်း အချိန်လောက်တွင် ထားဝယ် ရေတပ် စခန်းမှ ကမ်းရိုးတန်းစောင့် စစ်ရေယာဉ်တစ်စင်း ရောက်လာ ပြီး ရေလယ်မှာ ချာလည် လည်နေသော မျက်နှာဖြူသဘော် ကို ခွင့်ပြုမိန့် မပါဘဲ ရေပိုင်နက် ခိုးဝင်လာသော အမှုဖြင့် ဖမ်းဆီးကြလေသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ရေယာဉ်ပေါ်မှ တာဝန်ရှိသူများကို ခေါ်၍ ဂူထဲမှာ ထည့်ထားသည့် ဘိန်းများ

ထည့်ထားသော သေတ္တာများကိုပါ တစ်ခါတည်း အပ်လိုက်
လေတော့သည်။

လူခေါင်းကျွန်းပေါ်မှ ဇာတ်ရှုပ်ကတော့ ငြိမ်းသွားပေပြီ။

သို့စေကာမူ...

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်တို့ အတွက်ကတော့
အန္တရာယ်ကြီးလှသည့် ရန်ဆူး ရန်ငြောင့်တစ်ခုက ကျန်နေ
သေး၏။

အား (၁၅)

ခုစပြုက်သမားတို့၏ နိဂုံး

ပင်လယ်ပြင်ပေါ်မှာ ရာသီဥတုက သာယာလျက်
ရှိနေသည်။ သာမန် တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော မြောက်ပြန်လေမှ
လွဲ၍ ရာသီဥတု ကြမ်းတမ်းမှု မရှိသောကြောင့် ပင်လယ်
ငမန်းစက်လှေသည် လှိုင်းအိကလေးများသာရှိသော ရေမျက်နှာ
ပြင်ပေါ်၌ ပုံမှန်ခုတ်မောင်းလျက် ရှိနေလေသည်။ စက်လှေ
ပေါ်မှာတော့ ဦးဘခိုင်တစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်မှ လွဲ၍
လူစုံနီးပါး ပြန်ပါလာရုံမက ဧည့်သည်အနေနှင့် သရဖီပါ
ပါလာလေသည်။

ဦးဘခိုင်မှာ ကျွန်းသူကျွန်းသားများ ပေးလိုက်သော ပတ္တမြားကို ကတိစကားအတိုင်း တစ်ဝက်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ညီဖြစ်သူ သေဆုံး၍ ကျန်ရစ်သည်ကိုပင် မေ့လျော့ကာ ဝမ်းသာ ကျေနပ်နေဟန် ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်ပူပန်မှု မရှိသော အပြန်ခရီးမို့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရှိနေကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်တို့ ပင်လျှင် လေကောင်း လေသန့်ရှူရင်း သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှာ စကားပြောလျက် ရှိနေကြလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်ထင်ကျော်၊ ကျုပ်တို့ အခုတစ်ခေါက် လာတဲ့ ခရီးကတော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ဆိုသလို ကိစ္စအတော်များများကို အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြတော့ ကျေနပ်စရာပါပဲ။ ရတနာပစ္စည်းတွေ ရခဲ့တာထက် ကျုပ်လို စာရေးဆရာ တစ်ယောက်အနေနဲ့ကတော့ ဇာတ်လမ်းကောင်းကောင်းတစ်ပုဒ် ရလိုက်တာကတော့ ကျေနပ်စရာပဲ”

ကျွန်ုပ်က ဆေးတံကို တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာရင်း ကျေနပ်စွာ ပြောလိုက်သောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ခါတိုင်း ဇာတ်လမ်းတွေ ဆိုရင်တော့ ဒီနေရာမှာတင် အဆုံးသတ်လို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုဇာတ်လမ်းကတော့ နောက်ဆက်တွဲတွေ ကျန်နေသေးတော့ မပြီးသေးဘူး”

ကျွန်ုပ်က ဆေးတံ သောက်ရင်း သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ဆရာရဲ့၊ ဒီဇာတ်လမ်းရဲ့ အဓိက တရားခံဖြစ်တဲ့ ဝေလကို ဖမ်းမမိမချင်း ဇာတ်လမ်းက ပြီးတယ်လို့ မဆိုသာသေးတယ်”

“အင်း... ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူကြည့်ရတာ အကြံအစည်ကြီးပြီး တစ်ခုခုကို မဖြစ်မနေ လုပ်မယ့် လူမျိုး ဖြစ်ဟန်တူတော့ ကျုပ်တို့ဆီမှာ ပါလာတဲ့ ကုလားမလေးကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ရအောင် ပြန်ကြိုးစားလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဒီတော့လည်း ရင်ဆိုင်ကြုံရုံ ရှိတာပေါ့ ဆရာရယ်”

“အင်း... မောင်ရင့်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရတာ ကုလားမလေးကို မြင်မြင်ချင်းပဲ သံယောဇဉ် တွယ်သွားပုံရတယ်။ အင်း... ဒီလို တွယ်မယ်ဆိုရင်လည်း အပြစ်တော့ မဆိုသာပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကုလားမလေးက အတော့်ကို ချောတာကိုး”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၏ လေသံက အနည်းငယ် အားလျော့နေဟန် ရှိသည်။

“မောင်ထင်ကျော်ရယ်... မောင်ရင့်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ပေါင်းသင်းလာတာ အခုမှ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ယောက်အကြောင်းကို

တစ်ယောက် သိထားပြီးသားပါ။ လူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ညာလို့ ရချင်ရပေမယ့် အသည်းနှလုံးကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ညာလို့ မရဘူး။ အဲဒီလို ညာလို့မရတဲ့အတွက် အသည်း နှလုံးရဲ့ တံခါးပေါက်ဖြစ်တဲ့ မျက်လုံးမှာ အဖြေရှာကြည့်လို့ ရပါတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်နေရ သော ရေပြင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

“မောင်ရင့် စိတ်ထဲမှာ သူနဲ့ လူမျိုး ဘာသာချင်း မတူလို့၊ အဆင့်အတန်းချင်း မတူလို့ စိတ်ပျက်နေတာ မဟုတ်လား။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နားလည်မှုနှင့် တကယ် ချစ်ကြတယ်ဆိုရင် အဲဒါတွေက အဓိက မကျပါဘူး။”

“သူနဲ့တွေ့တဲ့အချိန် သိပ်မကြာသေးပေမယ့် ကျွန်တော် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုမှ တွေ့ကြတာ ဆိုတော့ ဘယ်လို ပြောရမလဲ ဆရာရယ်။ နောက်ပြီး ပြောလို့ရော သင့်ပါ့မလား။ ဒီလို ဖွင့်ပြောလိုက်မှ ကျွန်တော်တို့ကို အခွင့်အရေး ယူတယ်လို့ထင်ပြီး အထင်လွဲ သွားမှ စေတနာတွေက ဝေဒနာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါ့မယ်”

“တကယ်တမ်း ပြောရရင် မောင်ရင့်ဟာ ကြံရည် ဖန်ရည်နဲ့ အစွမ်းသတ္တိဘက်မှာ ပြောစရာမရှိပေမယ့် အဲဒီလို ကိစ္စမျိုးကျရင် လေ့လာမှု အတော် အားနည်းသေးတယ်။ ပိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ ဣန္ဒြေကြီးတယ်။ ဟန်ဆောင်

ကောင်းတယ် ဆိုပေမယ့် အချစ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သူတို့ရဲ့ အမူအရာကို ကြည့်ရုံနဲ့ သိသာနိုင်ပါတယ်။ သူတို့ မနှစ်သက်တဲ့လူကို ကြည့်တဲ့ အကြည့်၊ ဆက်ဆံပုံနဲ့ သူတို့ နှစ်သက်တဲ့ လူကို ကြည့်တဲ့ အကြည့်၊ ဆက်ဆံပုံချင်းက ကွာပါတယ်။ ကျုပ်က ဒီအရွယ်အထိ လူပျိုကြီး ဖြစ်နေပေ မယ့် ဒီလောက်တော့ လူကဲခတ်တာ မညံ့ပါဘူး။ အခြေအနေ ကောင်းတဲ့အခါ မောင်ရင့်ဘက်ကသာ စိတ်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်း ဖွင့်ပြောကြည့်လိုက်ပါ။ သူ့ဆီက အဖြေတစ်ခု ရပါလိမ့်မယ်”

ဟု တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ စီးနင်းလာသော ပင်လယ်ငမန်း စက်လှေ သည် လူခေါင်းကျွန်းမှ ထွက်လာပြီး တစ်ညအိပ်ခရီးမျှ ကြာ သည်အထိ တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက် မတွေ့ကြရဘဲ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းအချိန် ရောက်သောအခါ မိမိတို့ စက်လှေ နောက်ဘက် ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှာ သင်္ဘော ခေါင်းတိုင်မှ ထွက်သော မီးခိုးလုံးများကို အရင် လှမ်းမြင်ရသည်။

လှမ်းကြည့်နေရင်းမှပင် သင်္ဘောတစ်စင်း၏ ပုံရိပ်ကို ပီပြင်စွာ မြင်လာရသည်။ ထိုအခါ မောင်မြတ်သူက...

“ဆရာရေ... နောက်က လိုက်လာတဲ့ မီးသင်္ဘောက ဟိုကုလားရဲ့ မီးသင်္ဘော ဖြစ်ပုံရတယ်။ သူ့သင်္ဘောက စက်အားပိုကောင်းတော့ မကြာခင်မှာ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောကို မီလာနိုင်တယ်”

ဟု လာပြောလေသည်။

“တကယ်လို့ ဝေလရဲ့သဘော ဟုတ်လို့ မိလာတော့ လည်း သူသေ ကိုယ်သေ ဆော်ကြရုံ ရှိတာပေါ့ကွာ၊ တို့ရဲ့ လူတွေအားလုံးကို သေနတ်တွေသာ အဆင်သင့် ပြင်ခိုင်း ထားပေတော့”

မောင်မြတ်သူက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး သဘော ဝမ်းထဲသို့ ပြန်ဆင်းသွားသည်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းမှပင် နောက်ဘက်မှ လိုက်လာသော သဘော၏ပုံရိပ်က ပီပြင်လာသည်။

အမှန်ပင် မီးသဘောတစ်စင်း ဖြစ်၏။

“ဆရာ တက်မကိုင်တဲ့ သူကို သွားပြောပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ စက်လှေရဲ့ ဦးတည်ချက်ကို မြောက်စူးစူးကိုသာ ဦးတည်ထားရာကနေ အရှေ့စူးစူးဘက်ကို လမ်းကြောင်း ပြောင်းပြီး မောင်းပေးဖို့ ပြောပေးပါ။ အရှေ့ဘက် ထားဝယ် ကမ်းရိုးတန်းမှာ ကမ်းရိုးတန်းစောင့် သဘောတွေ ရှိတယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဆလင်ခန်း ရှိရာသို့ သွားကာ တက်မ ကိုင်သူကို အကျိုးအကြောင်း ပြောသဖြင့် တက်မ ကိုင်နေသူက သဘော၏ ဦးတည်ရာလမ်းကြောင်းကို မြောက်ဘက်မှ အရှေ့ဘက်သို့ ပြောင်းကာ မောင်းလေတော့ သည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်ကတော့ စက်လှေထဲမှ လူများကို သေနတ်များ အဆင်သင့် ကိုင်ထားစေကာ

အရေးအကြောင်းရှိပါက လက်မနှေးကြစေရန် လိုက်လံ မှာကြားပြီးနောက် သရဖီ ရှိသော အခန်းရှိရာသို့ လာလေ သည်။ သရဖီက သူ့ကို မြင်သောအခါ...

“အစ်ကို... နောက်က လိုက်လာတာ ဝေလရဲ့သဘော မဟုတ်လား”

ဟု စိုးရိမ်ပူပန်သော လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လို့ ထင်တယ် သရဖီ”

“ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲဟင်”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ သရဖီ၊ တကယ်လို့ ရန်သူ့သဘော့ဆိုရင်လည်း ကိုယ်တို့ သူသေ ကိုယ်သေ တိုက်ကြမှာပါ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သရဖီကို သူတို့လက်ထဲကို ပြန်ပါမသွားစေရဘူး”

“အစ်ကိုကို ကျွန်မ တစ်ခုတော့ ကြိုပြောထားပါရစေ”

“ဘာလဲဟင် ...”

“တကယ်လို့ ဒီဘက်က အရေးနိမ့်ခဲ့ရင် ကျွန်မကို အစ်ကို ကိုယ်တိုင် သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ပြီး ပင်လယ်ထဲကို ပစ်ချပေးပါနော်၊ ကျွန်မ အသက် ရှင်ရက်နဲ့တော့ ဒီလူ ယုတ်မာ လက်ထဲကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်လိုက်မသွားပါရစေနဲ့”

ဟု သနားစဖွယ် တောင်းပန် ပြောဆိုနေလေသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က သရဖီ၏ လက်ကလေး တစ်ဖက်ကို ကိုင်ကာ...

“ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သရဖီ၊ ကိုယ် မင်းကို အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်ပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောကာ သရဖီ၏ ဖြူဝင်းသော နဖူးလေးကို ငုံ့နမ်းလိုက်ပြီးနောက် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာ လေသည်။

သူတို့ မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်းပင် . . .

နောက်မှ လိုက်လာသော သင်္ဘောမှာ ဝေလ၏ ဖီးသင်္ဘောပင် ဖြစ်ပေသည်။

သင်္ဘောဦးပိုင်း၌ ခါးထောက်၍ ရပ်ကာ လိုက်လာသော ဝေလ ပုံရိပ်ကိုပင် မသဲမကွဲ လှမ်းမြင်နေရပြီ။

၎င်း၏ ဖီးသင်္ဘောက စက်အား အနည်းငယ် ပိုကောင်း သောကြောင့် တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးကပ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သေနတ် တစ်ကမ်းသို့ ရောက်လာသောအခါ မိမိတို့ဘက်မှ စတင်၍ ပစ်ခတ်လေတော့သည်။

ထိုအခါ တစ်ဖက်သင်္ဘောဆီမှလည်း သေနတ်များဖြင့် လှမ်းပစ်လေတော့သည်။

ကျည်ဆန်များက မိမိတို့ သင်္ဘောကိုယ်ထည်များကို လာရောက် ထိမှန်လေသည်။

ရန်သူသင်္ဘောက သံကိုယ်ထည်ဖြစ်ပြီး မိမိတို့သင်္ဘော က သစ်သားကိုယ်ထည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျည်ဆန် ထိလိုက်သည်နှင့် ဖောက်ဝင်လာသည်။

သို့ကြောင့် . . .

အကာအကွယ်များ ကောင်းစွာယူထားပြီးမှ ပြန်လည် ပစ်ခတ်ကြလေတော့သည်။

ရန်သူသင်္ဘောက ကျည်ဆန်ခံနိုင်သော သံကိုယ်ထည် ဖြစ်သောကြောင့် ရဲရဲတင်းတင်းပင် ကပ်လိုက်လာပြီး သေနတ် များဖြင့် ပစ်ခတ်လေရာ ကျည်ဆန်ပိုး ရွာသကဲ့သို့ ဖြစ်နေရာ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်တို့ တစ်တွေမှာ ခေါင်းမဖော်နိုင် အောင်ပင် ဝပ်နေကြရသည်။

ဝေလတို့ သင်္ဘောက သံကိုယ်ထည် ဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ စက်အားကောင်းသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် နောက်မှ ကပ်လိုက်လာကာ သင်္ဘောချင်းတိုက်၍ နစ်မြုပ် ပစ်ရန် ကြိုးစားလာလေသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က တစ်လုံးထိုး သေနတ်ကိုယူပြီး ပဲ့ပိုင်းသို့လာကာ နောက်တွင် ကပ်လာသော သင်္ဘော၏ ဆလင်ခန်း ရှိရာကို တည့်မတ်စွာ ချိန်၍ ပစ်ချ လိုက်သည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၏ ပစ်ချက်သည် ပစ်မှတ် ကို ထိမှန်သွားဟန် ရှိသည်။

နောက်မှ ကပ်လိုက်လာသောသင်္ဘောသည် ဟန်ချက် ပျက်သွားပြီး လည်ထွက် သွားလေတော့သည်။

မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေသော မောင်မြတ်သူက လက်မ ထောင်ပြလိုက်သည်။

သို့သော်လည်း ခဏကြာတော့ ထပ်လိုက်လာပြန်သည်။ မလှမ်းမကမ်း ရောက်လာတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဆလင်ခန်းကိုပင် ချိန်၍ ပစ်ပြန်သည်။

ရန်သူများက ဆလင်ခန်းရှေ့၌ တစ်စုံတစ်ခု ကာထားလိုက်သောကြောင့် ကျည်ဆန်က မထိရောက်တော့ပေ။ ဤသို့ဖြင့်...

နောက်မှ သဘောက မိမိတို့စက်လှေကို မီလာပြန်၍ ၎င်းတို့ သဘောဦးဖြင့် စက်လှေပဲ့ပိုင်းကို ထိုးခွဲ နှစ်မြှုပ်ရန် ကြိုးစားလေတော့သည်။

တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ဝင်ဆောင့်မိသောကြောင့် တဒန်းဒန်း မြည်သံများပင် ပေါ်ထွက်လာလေပြီ။

မိမိတို့ စက်လှေပေါ်မှ သေနတ်ဖြင့် ပစ်သော်လည်း အရာမထင်လှပေ။

လှိုင်းပုတ်သည့်ဒဏ်၊ နောက်မှ ဝင်တိုက်သည့် အရှိန်ဖြင့် ဝင်ဆောင့်နေလေရာ သစ်သားဖြင့် စပ်ထားသည့် စက်လှေပဲ့ပိုင်းမှာ အက်လာပြီး ရေများပင် စိမ့်ဝင်လာချေပြီ။

စက်အားချင်းမတူသောကြောင့် လွတ်အောင် မောင်းပြေးဖို့ကလည်း မဖြစ်သောကြောင့် အခက်ကြုံလျက် ရှိနေကြသည်။

နောက်ထပ် တစ်ချက် နှစ်ချက်လောက် ထပ်ဆောင့်လိုက်လျှင်ပင် စက်လှေပဲ့ပိုင်းဖင် ပွင့်ထွက်သွားကာ နှစ်မြှုပ်ရတော့မည့် အခြေအနေပင်။

ဝေလ၏ မီးသဘောက နောက်တစ်ကြိမ် ဝင်ဆောင့်ရန် စက်ရှိန်ကို မြှင့်လာသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကမ်းရိုးတန်းဘက်မှ သဘောတစ်စင်း ခုတ်မောင်းလာလေပြီ။

ကမ်းရိုးတန်းစောင့် စစ်သဘောပင် ဖြစ်၏။ ထိုသဘောကို မြင်သောအခါ ဝေလတို့ မီးသဘောသည် တစ်ဖက်သို့ ဦးလှည့်ကာ မောင်းပြေးလေတော့သည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်တို့မှာ ယခုမှပင် သက်ပြင်းချန်နိုင်ကြတော့သည်။ ရန်သူကျည်ဆန်များကြောင့် မသေဘဲ ရေနစ်၍ သေရတော့မည့်ဘေးမှ သီသီကလေး လွတ်မြောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ရန်သူကျည်ဆန်များကြောင့် မသေဘဲ ရေနစ်၍ သေရတော့မည့်ဘေးမှ သီသီကလေး လွတ်မြောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ကမ်းရိုးတန်းစောင့် စစ်သဘောမှာ မျက်နှာဖြူ ကုန်သည် သဘောကို လာရောက် ဖမ်းခေါ်သွားသော သဘောဖြစ်သည်။

ထိုသဘောမှ ရေယာဉ်မှူးက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိသောကြောင့် အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းပြီးနောက် ရန်ကုန်မြစ်ဝ ရောက်အောင် စောင့်ရှောက်ကာ လိုက်ပို့ပေးပြီးမှ ပြန်လှည့်သွားလေတော့သည်။

သူတို့ သဘော ဗိုလ်တထောင်ဆိပ်ကမ်း ဗောတံတားသို့ ဆိုက်ကပ်ပြီး မကြာမီ အင်စပက်တော် ဦးမင်းဟန်တို့အဖွဲ့ လင့်ရှိတာ ကားတစ်စီးဖြင့် ဆင်းလာလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဦးမင်းဟန်တို့ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ များစွာ အံ့ဩနေလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီကနေ့ ပြန်ရောက်မှာ ဦးမင်းဟန်တို့က ဘယ်လိုများ ကြိုသိနေတာလိမ့်”

“ခင်ဗျားတို့ကို လိုက်ပို့ပေးတဲ့ သင်္ဘောက ဖက်စ်နဲ့ အကြောင်းကြားထားလို့ ကြိုသိနေတာပါ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို တကူးတက ဆင်းကြိုနေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... နောက်ပြီး တရားခံ ဖမ်းဖို့လည်း ရှိနေလို့ပါ”

“ဘုရားက တရားခံလဲဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ စက်လှေပေါ်မှာတော့ ဘယ်သူမှ မပါပါဘူး”

“တခြားလူလည်း မဖမ်းပါဘူး၊ ဒီစက်လှေပေါ်က လူကိုပဲ ဖမ်းမှာပါပဲ၊ တရားခံက တခြားလူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီစက်လှေပိုင်ရှင် ဦးဘခိုင် တို့ပါပဲ”

အင်စပက်တော် ဦးမင်းဟန် စကား ကြားသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ များစွာ အံ့ဩသွားကြလေသည်။

“ဦးဘခိုင်တို့ကို ဘာအမှုနဲ့ ဖမ်းမှာလဲ”

“ဘိန်း အရောင်းအဝယ် လုပ်တဲ့အမှုနဲ့ ဖမ်းမှာပါ”

“ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့က သက်သေခံ အထောက်အထား ခိုင်လုံတော့မှ ဖမ်းတာပါ၊ ဒီလို သေချာ

အောင်လည်း ဆရာတို့နဲ့အတူ စုံထောက် တစ်ယောက်ကို တောင် ထည့်ပေးလိုက်တာပါ”

ဦးမင်းဟန်က ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ပြောလေသည်။

“ဘယ်သူလဲဗျ”

“ကျွန်တော်ပါပဲ”

ထိုစကားကို ဝင်ပြောသူမှာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူပါလာသော မောင်မြတ်သူပင် ဖြစ်သည်။

“ဟင်... မင်း... မင်းက...”

“ဟုတ်ပါတယ်... စီအိုင်ဒီက စုံထောက် ထက်မင်းကျော်စွာပါပဲ”

“ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို မောင်မြတ်သူ ကနေ စုံထောက် ထက်မင်းကျော်စွာ ဖြစ်ရတာလဲ၊ ရှင်းပြပါဦးကွာ”

ထိုအခါ မောင်မြတ်သူ အမည်ခံ စုံထောက် ထက်မင်းကျော်စွာက ဤသို့ ရှင်းပြလေသည်။

“ဦးဘခိုင်၊ ဦးဘခိုင် ညီအစ်ကိုဟာ ပင်လယ်တစ်ကြောမှာ ကုန်အရောင်းအဝယ် လုပ်ဟန်ဆောင်ပြီး ဘိန်းအရောင်းအဝယ်လုပ်နေတာကို ကျွန်တော်တို့က သတင်းရထားတာကြာပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်သေးတော့ ဒီအတိုင်းပဲ လွှတ်ပေးထားပြီးသူတို့အခြေအနေကို အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ”

“အဲဒီအချိန်မှာတင် သူတို့က ဆရာတို့နဲ့ ခရီးသွားဖို့ လာပြီး ဆက်သွယ်တာနဲ့ ကျွန်တော်က ဆရာတို့နဲ့ လိုက်ခွင့် ရအောင် ချဉ်းကပ်ခဲ့တာပါ”

“တတ်နိုင်ပါပေ မောင်မြတ်သူရယ်”

“ဆရာတို့နဲ့ လိုက်တော့မှ သူတို့ ဘာတွေလုပ်တယ်၊ ကြံစည်တယ် ဆိုတာကို အသေးစိတ် စုံစမ်းနိုင်မှာကိုး။ သူတို့က ရေစည်နဲ့ ဆီထည့်တဲ့ စည်တွေထဲမှာ ဘိန်းထုပ် တွေကို ထည့်ယူလာပြီး လူခေါင်းကျွန်း ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကျွန်းပေါ်ရောက်နေတုန်း စက်လှေကို မောင်းထွက်ပွားပြီး ဘိန်းထုပ်တွေကို အရောင်းအဝယ် သွားလုပ်ကြပါတယ်”

“ဘယ်နေရာမှာ သွားလုပ်တာလဲကွယ်”

“အဲဒီကျွန်းပေါ်မှာပဲ လုပ်တာပါပဲ”

“ကျွန်းပေါ်မှာ ဘယ်သူနဲ့ အရောင်းအဝယ် လုပ်ကြ တာလဲ”

“တခြားလူ မဟုတ်ပါဘူး။ နတ်ဆရာ အမည်ခံထားတဲ့ ဝေလ ပါပဲ။ ဝေလက နိုင်ငံခြား အဆက်အသွယ်တွေနဲ့ ဘိန်းအရောင်းအဝယ် အကြီးအကျယ် လုပ်နေတဲ့ သူပါ။ လူခေါင်းကျွန်း ရောက်တော့မှ သူတို့ရဲ့ အကြံအစည်တွေ၊ လုပ်ကိုင်တာတွေကို အားလုံး သိရတာပါ။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ မှတ်တမ်း ဓာတ်ပုံဖလင်တွေလည်း ပါလာပါတယ်”

“အတော် အကြကြီးတဲ့ လူတွေပဲ။ ဒါထက် ဦးဘခိုင် တို့က ဝေလနဲ့ စီးပွားဖက်တွေ ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ဘာကြောင့် ဝေလကို ပြန်ဖြိုဖို့ ကြံရတာလဲ”

“ဒါကတော့ ဝိသမ လောဘသားတွေရဲ့ ဉာဉ်လို့ပဲ ဆိုရမှာပဲ။ ဦးဘခိုင်တို့က ဝေလနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ရင်း ဝေလ ဖမ်းထားတဲ့ မဟာရာဂျာရဲ့ သမီးအကြောင်းကို တစ်စွန်းတစ်စ သိသွားကြတယ်။ ဒီမိန်းကလေးကို ကယ် နိုင်ရင် သူတို့တစ်သက် ချမ်းသာလောက်အောင် ရမယ် ဆိုတာကို ရိပ်မိတယ်။ သူတို့အားနဲ့လည်း မရနိုင်မှန်းသိတော့ ဆရာတို့နဲ့ လာပူးပေါင်းတာပါပဲ”

ဟု ရှင်းပြလေသည်။

“ကျုပ်ကတော့ဗျာ မောင်မြတ်သူကို လူတော် ကလေးတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်ပြီး တစ်သက်လုံး ခေါ်ထား ဖို့တောင် စိတ်ကူးမိတာ၊ အခုတော့...”

“ကျွန်တော့်ကို ခရီးတစ်လျှောက်လုံး စောင့်ရှောက် အကူအညီပေးခဲ့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာတို့နဲ့ လက်တွဲမိလို့ အနှစ်နှစ် အလလ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု အခုလို အောင်မြင်ခဲ့တာပါ။ နောက်လည်း ဆရာတို့ ဘယ်လို အခက်အခဲ အကူအညီပဲလိုလို ကျွန်တော့်ကို ပြောပါ။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးပါ့မယ်”

ဟု ရိုကျိုးစွာ ပြောလေသည်။

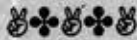
ထိုအခါ အင်စပက်တော် ဦးမင်းဟန်က...

“ခင်ဗျားတို့ကတော့ ဒီတစ်ပတ် ဟန်ကျတာပဲ၊ မဟာ ရာဂျာကြီးဆိုက ဆုတွေကလည်း အများကြီးရမှာပဲ၊ နောက်ပြီး ကျွန်းသားတွေကလည်း ပေးလိုက်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ချည်း မသုံးပါဘူး၊ အားလုံး ခွဲဝေပေးမှာပါ”

“ဒီစကား ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ဘိန်းအဖွဲ့တွေကို စွန့်စွန့်စားစား ဖမ်းပေးတဲ့အတွက် နာမည်ကောင်းလက်မှတ်နဲ့ ရာထူးတက်ဖို့တော့ သေချာပြီဗျို့”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောဆိုကာ ဦးဘခိုင်တို့ အဖွဲ့သားများကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ကာ ထွက်သွားကြလေတော့သည်။ ဒုစရိုက်သမားများအတွက် နိဂုံးက မလှပခဲ့ပါချေ။

အခန်း (၁၆)

ဒါဂျီလင်မှ ပွဲဦးထွက်အန္တရာယ်

ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် သရဖီကို ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ၎င်း၏ အိမ်မှာပင် ခေါ်ထားလေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ တာဝန်ရှိသူများက ကာလကတ္တားမှ တစ်ဆင့် ဒါဂျီလင်မြို့ရှိ မဟာရာဂျာကြီးဆီသို့ အကြောင်းကြားထားပြီးဖြစ်ရာ မကြာခင်မှာ ပြန်ပို့ပေးရမည့် အစီအစဉ်များကို သိရတော့မည် ဖြစ်၏။

သရဖီမှာ ယခုမှပင် လှောင်ချိုင့်မှ လွတ်မြောက်လာသည့် ငှက်တစ်ကောင်လို လွတ်လပ် ပျော်ရွှင်လျက် ရှိလာ

သောကြောင့် သူမ၏ အလှမှာလည်း ပေါ်လွင်လာတော့သည်။ အိမ်မှာ တစ်ပတ်ခန့် အတူနေရသော ရက်များတွင် သရဖီနှင့် ရင်းနှီးမှု ပိုရလာသည်နှင့်အမျှ သံယောဇဉ်လည်း ဖြစ်လာမိသည်။ သို့သော်...

လူမျိုး ဘာသာချင်း မတူသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အခြေအနေချင်း မတူညီသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ဖွင့်ပြောရမှာ အခက်တွေ့နေသည်။

အကယ်၍ ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီးမှ အဆင် မပြေလျှင် စေတနာဖြင့် အကူအညီပေးခဲ့သော ကိစ္စများ သံထဲရေသွန် သကဲ့သို့ အလဟဿဖြစ်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်နေမိသည်။ သရဖီကတော့ ခေတ်မီ ပွင့်လင်းမှုရှိသူပီပီ ပြောစရာရှိလျှင် သိုဝှက်မထားဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုတတ်သူ ဖြစ်ပေသည်။

“ကျွန်မ ဒါဂျီလင်မြို့ကိုပြန်ရင် အစ်ကို လိုက်ပို့မှာလား”

“မပို့တော့ဘူးလေဟာ... ဟိုက ကြီးမယ့်လူတွေ လာကြမှာ မဟုတ်လား”

“ကျွန်မကို ရှာပေးတဲ့ လူကို ရွှေတွေ ပေးမယ်လို့ ပါပါက ကြေညာထားတယ်ဆို၊ အဲဒါတွေကို လိုက်မယူတော့ဘူးလား ဟင်”

“ကိုယ်က သရဖီကို ကယ်ခဲ့တာ ရွှေတွေ မက်လို့ ကယ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ လူယုတ်မာလက်ထဲမှာ ဘဝပျက်မှာစိုးလို့ ကယ်ခဲ့တာပါ”

“အဲဒါကို ကျွန်မ သိပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ ဒီကျေးဇူးကိုလည်း ကျွန်မ တစ်သက်လုံး သတ်ရပြီး တန်ဖိုးထားနေမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ကို ဒါဂျီလင်ကိုတော့ လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အစ်ကိုကို ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပါပါနဲ့လည်း ပေးတွေ့ချင်တယ်၊ နောက်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ အနေနဲ့ ပြုစုချင်သေးတယ်”

“ရပါတယ် သရဖီရယ်၊ မင်းအနေနဲ့ ကိုယ့်ကို ဒီလို အသိအမှတ်ပြုတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“အစ်ကိုက ကျွန်မတို့ဆီ ဘာကြောင့် မလိုက်ချင်တာလဲ”
ထိုသို့ မေးသောအခါ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးတွဲစွာ ချလိုက်လေသည်။

“ကိုယ် မလိုက်ချင်ဘူးဆိုတာ ဒီက သွားတုန်းကတော့ သရဖီနဲ့ နှစ်ယောက် အတူတူသွားရပြီး ပြန်တော့ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ စိတ်မကောင်းစရာ ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ပါ”

ထိုစကား ကြားသောအခါ သရဖီ မျက်နှာလေးမှာ ကျေနပ်မှုများဖြင့် ပြုံးယောင် သမ်းသွားလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် အစ်ကို မပြန်ဘဲ ဟိုမှာပဲနေလေ၊ သရဖီက ပြုစုထားမှာပေါ့”

“ဒီလိုတော့ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒီမှာက လုပ်ရမယ့် တာဝန်တွေက ကျန်သေးတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် အစ်ကို တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရင် အစ်ကိုပြန်တဲ့ အခါကျ ကျွန်မက တစ်လှည့် ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“မင်း အဲသည်လို ပြန်လိုက်လာရင် ကိုယ်က နောက် တစ်ခေါက် ပြန်ပို့မပေးတော့ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အရဲစွန့်ကာ အကဲစမ်း သလို မေးလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုက ကျွန်မကို ပြန်မပို့ဘူးဆိုတော့ တစ်သက် လုံး ခေါ်ထားမှာ မို့လား”

“မင်းသာ ပျော်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်က တစ်သက်လုံးကို ခေါ်ထားချင်တာပါ”

သရဖီက ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော် မျက်နှာကို မော့ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒါဂျီလင်မှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရင်ရော ပျော်နိုင်မယ်လို့ အစ်ကို ထင်နေသလား”

“ဟင်...”

ထိုစကားကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်သွားလေသည်။ မိမိမျက်နှာကို မော့ကြည့်နေသည့် သရဖီ၏ မျက်ဝန်းအစုံမှာ အဖြေတစ်ခုကို ရှာတွေ့ခဲ့ချေပြီ။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က သရဖီ လက်ကလေး နှစ်ဖက်ကို *ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“သရဖီ ကိုယ် မင်းကို မခွဲချင်တော့ဘူး၊ မခွဲနိုင်တော့ ဘူး။ ကိုယ့်ရင်ခွင်မှာပဲ အမြဲထားချင်တယ်၊ ကိုယ် မင်းကို ချစ်နေမိပြီ”

ဟု တုန်ယင်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ သရဖီက သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာပြီး...

“ကျွန်မလည်း အစ်ကိုလိုပါပဲ၊ အစ်ကိုနဲ့ မခွဲချင်တော့ဘူး” ဟု တိုးတိုးလေး ဆိုလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီး အတူတူ နေကြရအောင်နော်”

သရဖီက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“အစ်ကို... ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တာ မဟုတ်လား” ဟု မေးလေသည်။

“ချစ်တာပေါ့၊ သရဖီကို ရဲတိုက်ကြီးထဲမှာ စတွေ့ ကတည်းက ချစ်နေမိတာ”

“ဒါကြောင့် ကျွန်မ နဖူးကို နမ်းတာလား”

“ဟုတ်တယ်... ဒါကြောင့် နမ်းခဲ့တာ”

“နှစ်ခါ ရှိပြီနော်”

သရဖီက ပင်လယ်ငမန်း စက်လှေပေါ်မှာ နောက် တစ်ကြိမ် နမ်းသည်ကို အမှတ်တရ ဆိုလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မတို့ လေ့ထုံးစံမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို သုံးခါပြည့်အောင် နမ်းခွင့် ပြီးရင် လက်ထပ်ယူရတာ ရှိတယ်”

“ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် ကျန်တဲ့ နောက်တစ်ကြိမ်အတွက် အခုပဲ နမ်းလိုက်တော့မယ်”

ဟု ပြောကာ သရဖီ ကိုယ်လေးကို ဖက်ကာ နောက်တစ်ကြိမ် နမ်းလိုက်လေသည်။

အချစ်အတွက် ပွင့်လင်းမှုသည် ချစ်သူတို့အတွက် ပျော်ရွှင်စေသော အရာတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

ယခုလည်း ဘဝအတွက် ပွင့်လင်းမှုဖြင့် မျှော်လင့်ချက် ရှိနိုင်ပြီဖြစ်သော သူတို့နှစ်ဦးမှာ လေလောဆယ် ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ရသည့် အန္တရာယ်များကို ခေတ္တ မေ့လျော့ကာ ပျော်ရွှင်နေကြလေပြီ။

“အစ်ကို... ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တာလား”

“ချစ်တာပေါ့ သရဖီရယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒါဂျီလင်ကို လိုက်ခဲ့ရမယ်နော်”

“ဟိုရောက်ကာမှ မင်းရဲ့ ပါပါကြီးက သဘောမတူလို့ ခွဲပစ်လိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒီအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ပါပါက တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ဆင်းရဲအောင်

မလုပ်ပါဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအတွက်လည်း လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်လည်း ပေးထားပါတယ်၊ အစ်ကို လိုက်လာပြီးလို့ ပါပါကြီးကို ခွင့်တောင်းပြီးရင် ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ကြမယ်လေ၊ ပြီးရင် အစ်ကို ဟိုမှာ ပျော်ရင်လည်းနေ၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီပြန်လာရင်လည်း ကျွန်မ ပြန်လိုက်ခဲ့မှာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ... ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ် ဒါဂျီလင်ကို လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ထိုသို့ တိုင်ပင်ထားပြီး နောက်တစ်ပတ်ခန့် ကြာသော အခါ ဒါဂျီလင်မှ လာရောက် ကြိုဆိုသူများ ရောက်လာကြသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က အဖော်ခေါ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်ပါ ဒါဂျီလင်သို့ လိုက်ခဲ့ရပြန်လေသည်။

ခရီးစဉ် အနေနဲ့ကတော့ ရန်ကုန်မြို့မှ ကာလကတ္တားမြို့သို့ လေယာဉ်ပျံဖြစ်သောကြောင့် လေယာဉ်ကွင်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။

မင်္ဂလာခုံ လေယာဉ်ကွင်း ရောက်ပြီး လေယာဉ်ပျံပေါ် တက်ခါနီးတော့မှ ပြဿနာတစ်ခုက ပေါ်လာတော့သည်။ သူတို့ကို လာကြိုသော ကုလား နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်၏ကိုယ်၌ ကပ်ချည်ထားသော ချိန်ကိုက်မုံးကဲ့သို့ အရာတစ်ခုကို အကောက်ခွန် အရာရှိများက ရှာဖွေတွေ့ရှိကြသဖြင့် ထိုနှစ်ယောက်ကို လေဆိပ်လုံခြုံရေး အရာရှိများက ဖမ်းဆီးထားလိုက်ကြသည်။

သို့ကြောင့် . . .

ကျွန်ုပ်၊ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်နှင့် သရဖီတို့သာ
လေယာဉ်ပျံပေါ် တက်ခွင့်ရကြလေသည်။

လေဆိပ် တံခါးပေါက်မှ ထွက်ခါနီးတွင် လူတစ်ယောက်
က ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်ကို စာတစ်စောင် လာပေးသွား
သဖြင့် လေယာဉ်ပျံပေါ် ရောက်တော့မှ ဖောက်ဖတ်ကြည့်
လေသည်။

မင်းထင်ကျော် . . .

မင်းနဲ့ငါ ဒါဂျီလင်မှာ ပြန်ဆိုကြမယ် . . .

အဲဒီကျမှ မကျေပွဲ ထပ်ခွဲကြသေးတာပေါ့

ဝေလ

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က စာကိုဖတ်ပြီး ပခုံးတွန့်ပြ
လိုက်လေသည်။

သရဖီကတော့ ထိုစာကို တွေ့လိုက်တော့ များစွာ
စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှု ဖြစ်သွားလေသည်။

“သူ လိုက်လာပြန်ပြီ၊ ဘာတွေ ထပ်ပြီး ဒုက္ခပေးဦးမယ်
မသိဘူး”

“ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သရဖီရယ်၊ အမှန်တရား
က ကိုယ်တို့ဘက်မှာ ရှိပါတယ်”

ရွှေသမင်စာပေ

ဟု နှစ်သိမ့် အားပေးလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကာလကတ္တားသို့ ရောက်သောအခါ
လူဦးရေ ရှုပ်ထွေးလှသောနေရာတွင် ကြာကြာဆက်မနေ
ချင်တော့ဘဲ ဒါဂျီလင်သို့ မီးရထားဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေ
သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်စလုံး ဒုတိယတန်းမှ စီးနင်း
လိုက်ပါလာရာ တစ်ညအိပ်ခရီးမျှ ကြာလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုဘက်သို့ ယခုတစ်ကြိမ်သာ ရောက်ဖူး
သောကြောင့် အန္တရာယ်များကိုပင် မေ့လျော့နေကာ တွေ့မြင်
သမျှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သဘောအကျကြီး ကျနေလေတော့
သည်။

ဒါဂျီလင်မြို့မှာ ဟိမဝန္တာတောင်ရိုးပေါ်၌ရှိသော တောင်
စခန်းမြို့ တစ်မြို့ ဖြစ်ပေသည်။

တစ်နည်း ဆိုရသော် . . .

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှ ပြင်ဦးလွင်လို၊ တောင်ကြီးမြို့
လို အနေအထားဖြစ်သည်။

ကာလကတ္တားနှင့် ဒါဂျီလင်မှာ ၃၆၉ မိုင်သာ ဝေးပြီး
လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တောင်စွယ်တောင်တန်းများ၊ စိမ်းလန်း
သော သစ်တောအုပ်များ၊ လယ်ကွင်းများ၊ လက်ဖက်စိုက်ခင်း၊
သစ်သီးစိုက်ခင်း၊ ပန်းခင်း၊ ဥယျာဉ်များစွာတို့ကို အစဉ်မပြတ်
တွေ့မြင်နေရသည်။

ရွှေသမင်စာပေ

သရဖီက သူမ၏ နေရပ်သို့ ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်သော ကြောင့် တွေ့သမျှ မြင်သမျှ အရာအားလုံးကို ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်အား တတွတ်တွတ်ဖြင့် ပြောပြနေလေသည်။

“ပါပီပိုင်တဲ့ ရွှေတွင်းတွေက ဟိုမှာ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ တောင်ကြောရဲ့ ဟိုဘက်မှာ ရှိတယ်။ အဲဒီဘက်ရောက်တော့ ရှုခင်းတွေက သိပ်သာယာတာပဲ။ အစ်ကို မပြင်ခင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် တစ်ခေါက် သွားကြည့်ကြမယ်လေ”

“သွားကြတာပေါ့”

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်မှာ ချစ်သူနှင့် ယခုကဲ့သို့ ခရီးထွက်လာရသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ရွှင်မှု မရပေ။

သရဖီ ဖခင်ဆီသို့ ရောက်သွားလျှင် ၎င်းတို့ အချစ် ရေးမှာ မည်သို့မည်ပုံ ပြောင်းလဲသွားမည်ကို ကြိုတင် မသိရ သည်က တစ်ကြောင်း။

တစ်ဖက်ကလည်း ဝေလ၏ ရန်က အပြီးမသတ်သေး သောကြောင့် ရင်ထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်နေလေ၏။

ဒါဂျီလင်သို့ ရောက်သောအခါ သရဖီတို့အိမ်မှ လာ ရောက် ကြိုဆိုသော ကားဖြင့် လိုက်သွားကြလေသည်။

သရဖီတို့နေသော ခြံဝင်းကြီးမှာ ဧက အတော်ကျယ်ပြီး တောင်ကုန်း တစ်ခုပေါ်မှာ ဆောက်ထားသော တိုက်ကြီးမှာ လည်း နန်းတော်ကြီးတမျှ ခမ်းနား ထည်ဝါလှပေသည်။

ဆင်ဝင်အောက်သို့ ကားရပ်သောအခါ မဟာရာဂျာကြီး ကိုယ်တိုင် ထွက်လာပြီး သမီးဖြစ်သူအား ပွေ့ဖက် နှုတ်ဆက် လေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာပေါ်မှာ ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်မှု ကြောင့် မျက်ရည်များ စီးကျနေလေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ဘေးမှ ကြည့်နေ ကြသော ကျွန်ုပ်တို့ပင် ဝမ်းသာကြည်နူးမှု ဖြစ်ရလေသည်။

ထို့နောက်...

သရဖီက ၎င်း၏ ဖခင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်အား မိတ်ဆက်ပေးရာ မဟာရာဂျာကြီးက ကျေးဇူးတင်စကား အထပ်ထပ်ပြောပြီး ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လေသည်။

ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား အိမ်အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင် သွားကာ အကောင်းဆုံး အစားအစာများဖြင့် ကျွေးမွေး ဧည့်ခံလေသည်။

မဟာရာဂျာကြီးမှာ အိန္ဒိယလူမျိုး ဗြဟ္မဏဇာတ်ဝင် ဖြစ်သောကြောင့် ဟိန္ဒူလူမျိုးများ စားသောက်လေ့ရှိသည့် သက်သတ်လွတ် ဟင်းများ၊ ထောပတ်၊ မလိုင်တို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အချိုမုန့်များ၊ နွားနို့များ၊ သစ်သီးများဖြင့် ကျွေးမွေး ဧည့်ခံလေသည်။

မဟာရာဂျာကြီးမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာသူပီပီ အိမ်တွင်းမှာပင် အစေခံ အများအပြား ထားရှိလေသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော် ကတော့ ရန်သူ နယ်မြေ ထဲသို့ ရောက်နေသည့်အလား တွေ့သမျှလူများကို စိတ်မချ သော မျက်လုံးဖြင့် မသိမသာ အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေသည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါ ဧည့်သည်များ တစ်ညလုံး မီးရထား စီးလာရသဖြင့် ခရီးပန်းလာသည်ဟု ဆိုကာ အနားယူရန် အပေါ်ထပ်အခန်းများသို့ လိုက်ပို့ပေးလေသည်။

ထိုအခန်းများကိုတော့ အစေခံများက ရှင်းလင်း သုတ်သင်ပေးထားကြသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် ၎င်းအတွက် ပေးထား သော အခန်းသို့ သွားသောအခါ အခန်းဝသို့ ရောက်လျှင် အခန်းထဲမှ ဆာလီခြုံထားသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။

သူ့လက်ထဲမှာလည်း ကြက်မွှေး တံမြက်စည်း တစ် ချောင်း ကိုင်ထားသည်။

ထိုမိန်းကလေးက ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်ကို မြင်တော့ ဦးခေါင်းညွတ်၍ အရိုအသေပေးကာ ခတ်သုတ် သုတ် ထွက်သွားလေသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်မှာ စုံထောက် တစ်ယောက် မဟုတ်စေကာမူ မကြာခဏ အသက်ဘေး အန္တရာယ်များနှင့် ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့နေရသူမို့ စုံထောက် တစ်ယောက်ကဲ့သို့ အစစ အရာရာ သတိရှိသူ ဖြစ်သည်။

အခန်းထဲ ရောက်သည်နှင့် ထူးခြားသော အနံ့အသက် ရှိမရှိကို သုတိပြုသည်။

စိတ်ချရတော့မှ အခန်းထဲရှိ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်း များ၊ အခန်း အနေအထားကို အကဲခတ် ကြည့်သည်။

အခန်းအလယ်တွင် ကြေးခုတင် တစ်လုံးရှိပြီး မွေ့ရာ၊ ခေါင်းအုံး၊ စောင် အစရှိသည်တို့ကို စနစ်တကျ ပြင်ပေးထား သည်။

အခြား အဝတ်ထည့်ရန်၊ အသုံးအဆောင် ထည့်ရန် ဗီရို စာရေးရန် စားပွဲ၊ ကုလားထိုင် စသော ပစ္စည်းများမှာ လည်း ထူးခြားမှု မရှိပေ။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ခုတင်အောက်၊ ဗီရို အစရှိသည်တို့ကိုပါ မကျန် စိတ်ကျေနပ်အောင် စစ်ဆေးပြီး တော့မှ အဝတ်အစားလဲပြီး ခုတင်ပေါ် လဲချရန် ပြင်လိုက် တော့မှ ခြေရင်းမှာ ပုံထားသည့် စောင်ခေါက်ကို သတိပြုမိ လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်

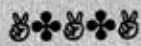
စောင်ခေါက်ကို ဖယ်ကြည့်လိုက်သောအခါ အောက်မှ ပင့်ကူနက် တစ်ကောင် ခုန်ထွက်လာသည်။

လူကို ကိုက်မိလျှင် မြွေဆိပ်ထက်ပင် အဆိပ်ပြင်းလှ သည့် ပင့်ကူနက် ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ထိုပင့်ကူနက် အကိုက်ခံရလျှင် ဆေးမပီ နိုင်ပေ။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ထိုပင့်ကူနက်ကို ရိုက် သတ်လိုက်ပြီး ဘူးတစ်ဘူးထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်လေတော့ သည်။

ဒါဂျီလင်မှ ပွဲဦးထွက် နှုတ်ဆက်လိုက်သည့် အန္တရာယ် က ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

အခန်း (၁၇)

ဝေလနှင့် ရောက်ဆုံး မိန့်ခေါ်ပွဲ

ဒါဂျီလင်သို့ ရောက်ပြီး တစ်ပတ်ခန့် ကြာသည်အထိ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ အေးအေးဆေးဆေး လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေသည့်အချိန် ဟူ၍ မရှိသလောက်ပင်။

သူသည် တိုက်ပွဲဝင်တော့မည့် သူတစ်ဦးလို အစစ အရာရာ ပြင်ဆင်လျက် ရှိနေသည်။

သူ ရင်ဆိုင်ရမည့် ရန်သူမှာ သာမန် ရန်သူမျိုး မဟုတ်သဖြင့် ထိုမျှ ကြိုတင် ပြင်ဆင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝေလသည် အကြံအစည် ကြီးသလောက် ယုတ်မာ ပက်စက်လွန်းသူ ဖြစ်သည်။

အငြိုးအတေး ကြီးသလို လက်စား ချေရာမှာလည်း အကွက်စေ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်လေဆိပ်၌ လာကြိုသူ နှစ်ဦးထံမှ ဗုံးမိသည် ဆိုသော အချက်နှင့် မိမိ တည်းခို နေထိုင်မည့် အခန်းထဲသို့ အဆိပ်ပြင်းသော ဖင့်ကူနက် တစ်ကောင် ရောက်နေခြင်းမှာ သာမန် တိုက်ဆိုင်မှုမျိုးတော့ မဟုတ်ပေ။

ဝေလ၏ အန္တရာယ် ကွန်ရက် အဘယ်မျှလောက် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖြန့်ကြက်ထားနိုင်သည်ကို ပြသလိုက် ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သို့ကြောင့်

သူဘက်မှ ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှုများ မလုပ်၍ မဖြစ်ပေ။ ဝေလလို ရန်သူတစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်ရာတွင် သာမန် လောက်နှင့်တော့ ရနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ထိုရန်သူကိုလည်း မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်ဦးမည်ဟု စိတ်ထဲမှ သိနေမိသည်။

အကယ်၍ ရင်ဆိုင် တွေ့ပြီးကာမှ မိမိဘက်မှ အရေးနှိမ့် သွားလျှင် တစ်ယောက်တည်း ဆိုပါက မထောင်းတာလှပေ။ မိမိနှင့် ဆက်နွယ်နေသူများ ဒုက္ခတွေ့နိုင်မည်ကို မြင်သော ကြောင့် ထိုမျှ ပြင်ဆင်နေခြင်း ဖြစ်၏။

သူသည် အချိန်ရသည်နှင့် မနီးမဝေးရှိ တောင်ကုန်း တစ်ခုပေါ်သို့ သွားကာ ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ခိုင်မှု၊ သွက်လက်

ဖျတ်လတ်မှုများကို နေ့စဉ် လေ့ကျင့်သလို စိတ်စွမ်းအား ကောင်းဖို့ရန်လည်း အဓိက ထားကာ လေ့ကျင့်လေသည်။

သူသည် အထူးသဖြင့် အိန္ဒိယ သူတော်စင်များ အလေးထားသော ကျင့်စဉ်တစ်ခု ဖြစ်သည့် 'ရိရှိ' ဟုခေါ်သော ထွက်လေ ဝင်လေကို အဓိက ထားသော စိတ်စွမ်းအား တည်ဆောက်ပုံကို သဘောကျသောကြောင့် ထိုကျင့်စဉ် ကိုပင် လေ့ကျင့်လေသည်။

ရိရှိ ကျင့်စဉ်သည် စိတ်စွမ်းအား ကောင်းမွန်လာစေ သလို ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ခိုင်မှုကိုလည်း များစွာ အထောက်အကူ ဖြစ်စေသည်။

ထွက်သက် ဝင်သွက်ကို ချွေတာခြင်းသည် ရိရှိ၏ အဓိကကျသော အချက်ဖြစ်သည်။

ထွက်လေ ဝင်လေကို ချွေတာခြင်းသည် အလုံးစုံသော ချွေတာရေးများထက် အဆင့်အမြင့်ဆုံး ချွေတာရေးဖြစ်သလို ထိုသို့ ချွေတာနိုင်လေလေ စိတ်စွမ်းအား တိုးတက်လာ လေလေ ဖြစ်သည်။

ရိရှိ၏ စနစ်အတိုင်း တစ်မိနစ်လျှင် ၁၆ ကြိမ်မှ ၁၇ ကြိမ်အထိ ထွက်လေ ဝင်လေ ပြုလုပ်ပြီး တစ်နာရီလျှင် အကြိမ် တစ်ထောင်ထက် မပိုရန် ထိန်းချုပ်ထားလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ လေ့ကျင့်နိုင်ပါက ကျန်းမာ သန်စွမ်းပြီး အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်အထိ နေနိုင်ပါသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်သည် နံနက် စောစော ထ၊ကာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့တက်ပြီး နင်းတောထဲမှာ ထိုင်၍ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ရိရှိကျင့်စဉ်ကို အားထုတ်နေစဉ် မိမိရှိရာသို့ တိုးညှင်းစွာ လျှောက်လာသော ခြေသံကို သတိပြုမိလိုက် သဖြင့် မှိတ်ထားသော မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက် သည်။ နင်းတောထဲမှာ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာသော သဏ္ဍာန် တစ်ခုကို မသဲမကွဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

လျှောက်လာသည့် ဟန်ပန်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ရန်မူမည့် ရန်သူ မဟုတ်မှန်းတော့ စိတ်ထဲမှ အလိုလို သိလိုက်သည်။

မလှမ်းမကမ်း ရောက်လာတော့ နင်းတောထဲမှ လျှောက် လာသူမှာ အိန္ဒိယ ယောဂီတစ်ဦး ဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရသော ကြောင့် ထိုင်နေရာမှ ထ၊ရပ်လိုက်သည်။

ယောဂီကြီးမှာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက်ရှိသော မုတ်ဆိတ် မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများ ရှိပြီး ခါးတွင် နံငယ်ပိုင်းတစ်ခုသာ ပတ်ထားပြီး အပေါ်ပိုင်းမှာ ဘာမှ ဝတ်မထားပေ။

ဆံပင်၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် သူ့တစ်ကိုယ် လုံးမှာ နှင်းစက်တို့က ရွဲရွဲစိုလျက် ရှိသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က အိန္ဒိယ ယောဂီများ၏ အကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိထားသူမို့ အနီးသို့ ရောက်လာ သောအခါ ဦးညွတ်၍ အရှိအသေ ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်က လာခဲ့တာလဲ ယောဂီကြီး”
“ကျွန်ုပ် ဟိမဝန္တာက လာခဲ့တာပါ”

ဟိမဝန္တာမှာ ဒါဂျီလင်မြို့မှ မိုင်ပေါင်း အတော်ဝေးကွာ သော နေရာမှာ ရှိလေသည်။

“အဝေးကြီးက လာခဲ့တာပဲ၊ ဘာအလို ရှိပါသလဲ”

“ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ ဘာမှ အလိုမရှိပါ။ သင့်ကို ပေးစရာ ရှိ၍ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ် အံ့ဩသလို ဖြစ်သွားမိသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာပေးချင်လို့ပါလဲ”

“သင်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ့် ဝေလ၊ဟာ ကျွန်ုပ်ထံမှ တပည့်ခံခဲ့ဖူးသော တပည့်ဟောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကို ဆေးပညာနဲ့ စိတ်စွမ်းအား ကျင့်စဉ်အချို့ကို သင်ကြားပေး လိုက်တယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က လူသားတွေကို အကျိုးပြုဖို့အတွက် ဖြစ်ပါတယ်”

ထိုစကား ကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က များစွာ စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“ယခုတော့ သူက ကျွန်ုပ် သင်ကြားပေးလိုက်သော ပညာများကို အသုံးပြုပြီး အကျိုးရှိမယ့် အလုပ်တွေ မလုပ်ဘဲ အကျိုးမဲ့တဲ့ အလုပ်တွေကိုချည်း လုပ်နေတဲ့ လမ်းမှား

ရောက်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်နေချေပြီ။ ကျွန်ုပ် အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးခဲ့သော်လည်း မရတော့ပြီ။ သူ့ထိုက်နဲ့ သူ့ကံ ရှိစေတော့”

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေသည်။

“သူနဲ့ ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ သာမန်စွမ်းအားနဲ့ ရင်ဆိုင်လို့ ဘယ်လိုမှ မရနိုင်ဘူး။ သူ့ထက် တစ်ဆင့်မြင့်တဲ့ စွမ်းအားနဲ့ သုံးမှ သင် နိုင်၊ နိုင်မယ်”

“ဒီတော့... ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ယောဂီကြီး”

“သင့်ကို ကျွန်ုပ် စွမ်းအားတစ်ခု ထည့်ပေးခဲ့မယ်။ ခံယူပေတော့”

ဟု ပြောဆိုကာ တင်ပျဉ်ခွေ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ လက်ဝါး နှစ်ဖက်ကို ထိထားပြီးနောက် ယောဂီကြီးက နဒီ စွမ်းအားများကို ထည့်ပေးလေတော့သည်။

အိန္ဒိယ ယောဂီကြီး ထည့်ပေးသော နဒီစွမ်းအား ဆိုသည်မှာ စိတ်စွမ်းအား အသုံးပြုသူများအတွက် များစွာ အစွမ်းထက်လှသည့် စွမ်းအား ဖြစ်သည်။

လူ၏ ခန္ဓာကိုယ် အဆောက်အအုံ အတွင်း၌ အဓိက နဒီများ သို့မဟုတ် ညှို့ဓာတ် ဟုခေါ်သည့် စွမ်းအားသုံးခု ရှိသည်။ မိရုဒန္တ ဟုခေါ်သော ကျောရိုး၏အပြင် ဝဲဘက်၌ ဒေါနဒီဟုခေါ်သည့် သာယာအေးမြသော လဓာတ်၊ ကျောရိုး၏

ယာဘက်၌ မင်္ဂလဒီဟုခေါ်သည့် ပူပြင်းလှသည့် နေဓာတ် ရှိသည်။

၎င်းအပူအအေးကို ဖြစ်စေတတ်သော နေဓာတ်၊ လဓာတ် ဟုခေါ်သည့် ဒေါနဒီနှင့် မင်္ဂလဒီကြားတွင် ဝါယု (ဝါယောဓာတ်) ဟု ခေါ်သည့် သုသမ္မဏနဒီ လေဓာတ်က ခြားထားလေသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်မှာ ကိုယ်ထဲသို့ လျှပ်စီး ဓာတ်များ စိမ့်ဝင်နေသလို ပူလာလိုက်၊ အေးသွားလိုက် ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် နားထဲမှာ လေတိုးသံကဲ့သို့ တိုးညှင်းသော အသံများကိုလည်း သဲ့သဲ့ကလေး ကြားနေရသည်။

“ဆန့်ကျင်ဘက်ရဲ့ သဘောက အင်အားသာတဲ့ အရာက နိုင်တာပဲ။ အပူအအေးဆိုတာ ရှိပေမယ့် ရေများရင် ရေက နိုင်ပြီး မီးများရင် မီးက နိုင်တာပဲ။

မီးလာတာကို မီးနဲ့ ဆီးခံရင် မီးတောင် ပေါက်ကွဲ သလို ဖြစ်မယ်။ ရေလာတာကို ရေနဲ့ခံရင် မုန်တိုင်းကျသလို ဖြစ်မယ်။

ဒီတော့ မီးလာရင် ရေနဲ့ခံ၊ ရေလာရင် မီးနဲ့တွေ့။ အပူကို အအေးနဲ့ခံ၊ အအေးကို အပူနဲ့တွေ့ပေး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အင်အားသာရင် ရန်သူကို နိုင်ပြီ။

အပူအအေးဆိုတဲ့ ဓာတ်ကို တွန်းအားပေးတဲ့ အဓိက အရာက သုသမ္မဏ ဆိုတဲ့ လေဓာတ်ပဲ။

ဒီတော့ ရန်သူက ဒေါနဒီ ဆိုတဲ့ အအေးစွမ်းအားကို အသုံးပြုလာရင် သုသမ္မဏ လေဓာတ်ကို မင်္ဂလနဒီဆိုတဲ့ အပူဓာတ်ရှိတဲ့ နေရာကိုပို့ပြီး တိုက်ရင် နိုင်တယ်။

ရန်သူက မင်္ဂလနဒီဆိုတဲ့ အပူစွမ်းအားကို အသုံးပြုပြီး တိုက်ခိုက်လာရင် သုသမ္မဏ ဆိုတဲ့လေဓာတ်ကို ဒေါနဒီ ဆိုတဲ့ အအေးဓာတ်နဲ့ ပေါင်းပြီးတိုက်ရင် နိုင်တယ်။

စွမ်းအားတွေရဲ့ အဓိက အချက်က အပူနဲ့ အအေးရဲ့ စွမ်းအားကို သုံးတာဖြစ်ပေမယ့် သုသမ္မဏ ဆိုတဲ့ လေရဲ့ စွမ်းအားကို ပူးပေါင်း သုံးရတယ် ဆိုတာကိုတော့ လူတိုင်း မသိကြဘူး။

သုသမ္မဏရဲ့ စွမ်းအားအကြောင်းကို ဝေလ မသိဘူး။ ဒီတော့ ငါ့မြေး သူနဲ့ တိုက်ခိုက်တဲ့အခါ ဒေါနဒီနဲ့ မင်္ဂလနဒီ ကြားမှာရှိတဲ့ သုသမ္မဏဆိုတဲ့ လေရဲ့စွမ်းအားကို အသုံးပြုပြီး တိုက်ရင် မင်း သူ့ကိုနိုင်ပြီ လူကလေး။”

ဟု ပြောကာ စွမ်းအားပေးခြင်းကို ရပ်လိုက်လေသည်။ ထိုသို့ ပြီးသောအခါ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က...

“အခုလို အကူအညီ လာပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ယောဂီ ဆရာသခင်”

ဟု ပြောဆိုကာ ရိုသေစွာ ကန်တော့လိုက်သည်။ ထိုအခါ ယောဂီကြီးက...

“မင်း အိမ်ကို အမြန်ပြန်ပေတော့၊ အိမ်မှာ ရန်သူရဲ့ လက်ဦးမှုကို ခံလိုက်ရပြီ”

ဟု ပြောဆိုကာ နင်းတောထဲသို့ တရွေ့ရွေ့ ထွက်သွား လေတော့သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်လည်း အိမ်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ သရဖီက ငိုယိုပြီး ဆီးပြောလေသည်။

“အစ်ကို... ပါပါ ဘာဖြစ်သွားသလဲ မသိဘူး။ ကြည့် ပေါးပါဦး အစ်ကိုရယ်”

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က အခန်းထဲဝင်ပြီး အခြေ အနေ ကြည့်တော့ မဟာရာဂျာကြီးက ခုတင်ပေါ်မှာ စန့်စန့် ကြီး လဲကာ သတိမေ့နေလေပြီ။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”
“မနက်က အိပ်ရာက ထလာပြီးတော့ အိမ်စေ တစ်ယောက် လာဖို့တဲ့ မနက်စာကို စားလိုက်တာနဲ့ အဲသည်လို သတိမေ့သွားတာပါပဲ။ ကယ်ပေးပါဦး... အစ်ကိုရယ်”

ထိုအိမ်ဖော်သည် မိမိအား ပင့်ကူနက်ဖြင့် သေအောင် ကြံစည်သော အိမ်ဖော်မှလွဲ၍ အခြား မဖြစ်နိုင်ပေ။ ယခု လိုက်ရှာလျှင်လည်း တွေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်စေ တစ်ယောက်က ရိုသေစွာဖြင့် စာတစ်စောင် လာပေးလေသည်။

“ဘယ်သူပေးတဲ့ စာလဲ”

“စောစောက ခြံဝမှာ အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ မျက်နှာကို အဝတ်ဖုံးထားတဲ့ ဂူတစ်ယောက် လာပေးသွားတာပါ သခင်”
ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က စာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

မင်းထင်ကျော် . . .

မဟာရာဂျာကြီး အခုမိထားတဲ့ အဆိပ်က သုံးရက် အထိ ခံပါတယ်၊ သုံးရက် ကျော်ရင်တော့ ဘယ်လိုကုလို့မှ မရနိုင်ဘူး။

ငါ့ဆီမှာ အဆိပ်ဖြေဆေး ရှိတယ်၊

မင်းကိုယ်တိုင် လာယူမှ ရမယ်၊

ဟိမဝန္တာတောင်ခြေကို မင်းတစ်ယောက်တည်း လာခဲ့ပါ။

ဝေလ

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က စာကိုဖတ်ပြီး သရဖီကို ပေးလိုက်သည်။

သရဖီက စာကိုဖတ်ပြီးတော့ စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်နှာ လေးဖြင့် . . .

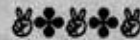

“အစ်ကို တစ်ယောက်တည်းသွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား . . . ၊ ကျွန်မပါ ဟိုက်ခဲ့မယ်”

ဟု ငိုသံပါဖြင့် ပြောလေသည်။

“မင်း” လိုက်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ကိုယ်ပဲ သွားပါ့မယ်၊ ကိုယ့်ကို မြန်းတစ်ကောင်နဲ့ လမ်းပြတစ်ယောက်သာ ထည့်ပေး လိုက်ပါ”

ဟု ဆိုပြီး ပြင်ဆင်စရာ ရှိတာကို ပြင်ဆင်ပြီးနောက် မြင်းပေါ်တက်ကာ ဟိမဝန္တာ တောင်ခြေဘက်သို့ ဒုန်းစိုင်း ထွက်ခဲ့လေသည်။

အခန်း (၁၈)

သုသမ္မတနဒီ ဟျူပုဂ္ဂိုလ်ချက် . . .

ဟိမဝန္တာတောင်ခြေသို့ သူ ရောက်သွားတော့ ဝေလက တောစပ်မှ ထွက်လာပြီး လာရောက် ကြိုနေသည်။

“ငါက အဲသည်လို သတ္တိကောင်းတဲ့ ပြိုင်ဖက်မျိုးမှ သဘောကျတာ၊ အသက်ချင်း လောင်းကြေး ထပ်ကြတဲ့ ပွဲမျိုးမှာ အရည်အချင်းမရှိတဲ့ ပြိုင်ဖက်မျိုးနဲ့တော့ မပြိုင်ချင်ပါဘူး”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ဝေလ...၊ အဆိပ်ဖြေဆေးက ဘယ်မှာလဲ”

“သိပ်လည်း စိတ်မလောပါနဲ့ကွာ၊ အဆိပ်ဖြေဆေးက ဟောဒီ ငါ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားပါတယ်၊ မင်း ငါ့ကို အနိုင် တိုက်လို့ အတ်နိုင်ရင် ဒီအဆိပ်ဖြေဆေးကို ဖြုတ်ယူသွားရုံ ပါပဲ၊ အဲ . . . တကယ်လို့ ဒီပွဲမှာ မင်းရှုံးရင်တော့ ငါက ဒီဆေးကိုပြုပြီး သရဖီကို အကျပ်ကိုင်ရမှာပဲ၊ ငါ့ကို လက်ထပ် မလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့အဖေရဲ့အသက်ကို အသေခံမလား၊ ကြိုက်ရာ ရွေးပေါ့”

“မင်းဟာ တကယ့်ကို ကောက်ကျစ်တဲ့ လူယုတ်မာပဲ၊ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို ဒီလိုအကျပ်ကိုင်ပြီး ယူဖို့ ကြိုးစားတာ မင်း မရှက်ဘူးလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရဖို့သာ အဓိကပါ၊ ကျန်တာတွေက အရေးမကြီးလှပါဘူး”

“ကဲ... ကြာတယ်၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ဘယ်လိုတိုက်မှာလဲ”

“စီစဉ်ထားပါတယ်၊ သွားကြတာပေါ့”

ဟု ပြောကာ ဝေလက ရှေ့မှသွားသဖြင့် ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က နောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။

တောတွင်းတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဘေးပတ် လည်၍ နွယ်ပင်များ ပတ်ပတ်လည် ဝန်းရံလျက် ရှိသော စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ကွက်လပ်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ထိုနေရာ ရောက်တော့ . . .

“မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ဒီကွက်လပ်ထဲ ရောက်တာနဲ့ ဒီနွယ်ပင် တွေကို ရေခဲ လောင်းလိုက်တာနဲ့ သူတို့ အသက်ဝင်လာကြ လိမ့်မယ်၊ နွယ်လက်တံတွေက တွေ့သမျှ ဆွဲပတ်ယူကြတော့ အနားကပ်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့၊ ဒီလက်တံတွေက ပတ်မိရင် ဘယ်လိုမှ ခွာလို့မရဘူး၊ တစ်ပင်ခွာ နှစ်ပင်က လာပတ်မှာပဲ၊ ဒီစက်ဝိုင်းထဲက ထွက်ဖို့ တစ်နည်းပဲရှိတယ်၊ မင်းဖြစ်ဖြစ် ငါဖြစ်ဖြစ် သေလို့ အလောင်းကို ပစ်ချလိုက်ရင် သူတို့ ဝိုင်း ပတ်နေတဲ့ အချိန်လေးမှာပဲ ထွက်လို့ရမယ် မကောင်းဘူးလား”

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ စည်းဝိုင်းထဲသို့ ခုန်ဝင်သွားသည်။

ဝေလက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး သူပါ ခုန်ဝင် လာပြီး နွယ်ပင်များကို သွေးရောင်ကဲ့သို့ နီနေသော အရည် များဖြင့် လိုက်လံ ဖျန်းပက်ပေးလိုက်သောအခါ စောစောက ငြိမ်သက်နေသည့် နွယ်ပင်များမှာ တလူးလူး တလွန်လွန် ဖြစ်လာသည်။

လေထဲမှာ နွယ်လက်တံများက တယမ်းယမ်းဖြင့် လှုပ်ရှားလာကြလေသည်။

ခဏချင်းမှာပင် စည်းဝိုင်းပတ်လည်မှာ နွယ်လက်တံ များဖြင့် ပြည့်သွားလေတော့သည်။

ဝေလက သူ့လက်ထဲမှ ဝါးကျည်တောက်ကို နွယ်ပင် များကြားသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ရာ ရစ်ပတ်၍ ဆွဲယူသွားကြသည်။

ခဏကြာတော့ ဝါးကျည်တောက် ကွဲအက်သံများကို ကြားရလေသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က စည်းဝိုင်းထဲ ရောက် သောအခါ အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်လိုက်သလို ဝေလ ကလည်း သူ၏အပေါ်အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်ကာ စတင် တိုက်ခိုက်ရန် အားယူလိုက်သည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က မျက်စိကို မှိတ်လိုက်ကာ စိတ်အာရုံကို စုစည်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေသော ဝေလ၏ ကိုယ်မှ မီးတောက်မီးလျှံများ ထွက်နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။

မင်္ဂလဒီ ဟုခေါ်သော အပူလှိုင်း။

“လူကလေး၊ ဝဲဘက်မှာရှိတဲ့ ဒေါ်နီဘက်ကို သုသမ္မဏ နဒီကို ပို့လိုက်”

ထိုအသံက နားဝမှာ တိုးညှင်းစွာ ကြားနေရသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ခန္ဓာကိုယ်၏ ဝဲဘက်၌ ရှိသော အအေးစွမ်းအားကို လေဓာတ်နှင့် ပူးပေါင်း အားထည့် လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဝေလက မီးတောင်တစ်လုံး ပေါက်ကွဲ လာသကဲ့သို့ ပြင်းထန်သော တိုက်ကွက်များဖြင့် စတင် တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

မင်္ဂလဒီ အပူလှိုင်း တိုက်ကွက်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ဆရာသခင်၏ မှာကြားချက်အတိုင်း အပူလာရင် အအေးနဲ့ တွေ့ရသည် ဆိုသည့် သဘောအရ ရင်တိုင် တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ လွတ်ရှောင်ကလေး ရှောင်တိမ်းကာ အအေးဓာတ် စွမ်းအား ဖြင့် ပြန်လည် တုံ့ပြန်လေရာ ဝေလမှာ မီးကို ရေဖြင့် ဖျန်းလိုက်သကဲ့သို့ပဲ တုံ့ခနဲ တုံ့ခနဲဖြစ်ကာ နောက်သို့ လန်ထွက် သွားသည်။

“ဪ မင်းကလည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ အပူ အအေးရဲ့ စွမအားတွေ အကြောင်းကို အတော်သိတာပဲ၊ ဒီတော့လည်း နောက်တစ်မျိုးပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောကာ ဒေါ်နဒီ ခေါ် အအေးလှိုင်းအားကိုယူ၍ တိုက်ခိုက်ပြန်လေရာ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ပြင်းထန် သော မင်္ဂလဒီ အပူလှိုင်းကို အသုံးပြု၍ တရကြမ်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

ဝေလရော ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်ပါ မင်္ဂလဒီ၊ ဒေါ်နဒီဟုခေါ်သော အပူလှိုင်းစွမ်းအား၊ အအေးဓာတ်စွမ်းအား တို့ကို အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်ကြခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်ဘက်မှ သာနေသော အချက်မှာ ဆရာသခင် သင်ပြပေးခဲ့သော သုသမ္မဏနဒီ ဟုခေါ်သော လေဓာတ်၏ စွမ်းအားကို အသုံးပြုနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထို့ပြင်...

ဆရာသခင် ထည့်ပေးလိုက်သည့် စွမ်းအားများက လည်း တန်ဖိုး ရှိလှပေသည်။

ဝေလမှာ တိုက်ခိုက်ရင်းနှင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် အသုံးပြုနေသည့် သုသမ္မဏနဒီ စွမ်းအားကို သတိပြုမိသော အခါ များစွာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

ထိုစွမ်းအားအကြောင်းကို သူ ကောင်းစွာသိသည်။ ထိုစွမ်းအားကို သူ့ကို ပညာသင်ပေးခဲ့သော ယောဂီကြီး ဆီမှာ တွေ့ခဲ့ရသော်လည်း သူ မရခဲ့ပေ။

ယောဂီကြီးက သူ့ကို ဒေါ်နဒီနှင့် မင်္ဂလဒီအကြောင်း ကိုသာ သင်ပေးခဲ့ပြီး သုသမ္မဏနဒီ အကြောင်းကိုတော့ သင်မပေးခဲ့ပေ။ ယခု ထိုစွမ်းအားများကို ဒေါက်တာ မင်းထင် ကျော် ထံမှာ တွေ့နေရပြန်လေပြီ။

“မင်း... မင်း... ဒီပညာတွေကို ဘယ်ကရတာလဲ”

“ဘာလဲ... အခုမှ ကြောက်နေပြီလား၊ မင်း စိန်ခေါ် တာကို မကြောက်မရွံ့ လာတဲ့သူဟာ မင်းထက် အဆင့် မနိမ့်ဘူးဆိုကာ မင်းအနေနဲ့ သိဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီကနေ့ တော့ ကောင်းမြတ်တဲ့ ပညာရပ်တွေကို မကောင်းတဲ့ဘက်မှာ အသုံးချတဲ့ မင်းအတွက်တော့ နောက်ဆုံးနေ့ပဲလို့ မှတ်လိုက် ပေတော့”

ဟု ပြောဆိုကာ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ယောဂီ ဆရာသခင် ပေးခဲ့သော စွမ်းအားများကို အသုံးပြုကာ

တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လေရာ ဝေလမှာ အသည်းအသန် ခုခံကာကွယ်နေရလေသည်။

သူသည် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် တိုက်ခိုက်သော ဒေါ်နဒီ လှိုင်းနှင့် မင်္ဂလာဒိလှိုင်းတို့ကို ခုခံကာကွယ်နိုင်သော်လည်း သုသမ္မဏနဒီ ဟုခေါ်သည့် လေဓာတ်စွမ်းအားကို တော့ မခုခံနိုင်တော့ပေ။

နောက်ဆုံးတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဝေလကိုယ်တွင်းမှာရှိသော မိရုဒန္တ ဟုခေါ်သည့် ကျောရိုးနေရာကို ဖိညှပ်၍ တိုက်လေရာ ကျောရိုးဆစ်များ တစ်ဆစ်စီ တစ်ပိုင်းစီ ဖြစ်သွားကာ ပုံကျသွားလေတော့သည်။

ကျောရိုး မရှိတော့သော လူတစ်ယောက် အတွက် ဘယ်လိုမှ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပေ။

ဝေလ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ ပွက်ခနဲ ပွက်ခနဲ အန်ထွက်လာပြီး . . .

“မင်းနိုင်တယ် မင်းထင်ကျော်”

ဟု ပြောကာ ဇက်ကျိုးကျသွားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ခေတ္တမျှ အသက်ဝအောင် ရှူသွင်းလိုက်ပြီးနောက် ဝေလ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသည့် အိတ်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် . . .

ဝေလ ကိုယ်ကြီးကို ပွေ၍ နွယ်ရှင်တောထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ရာ နွယ်ရှင်များက ဝိုင်းဝန်းပတ်နေစဉ် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

သူ အပြင်ရောက်တော့ တောစပ်မှာ ရပ်နေသည့် ယောဂီကြီးကို နေ့ရသဖြင့် လက်အုပ်ချီ၍ အရိုအသေပေးလိုက်လေသည်။

“ကံကြမ္မာဆိုတာ တခြားသူ ဖန်တီးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ဖန်တီးကြတာပါ။ မကောင်းတဲ့စိတ် ရှိသူဟာ တစ်နေ့ကျရင် မကောင်းတဲ့စိတ်ရဲ့ ဒဏ်ခတ်မှုကို ခံရမှာပဲ။ သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာပဲပေါ့။ ငါ့မြေးလည်း လိုရာခရီးကို သွားပေးဦးတော့”

ဟု ပြောဆိုကာ တောထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း ဒါဂျီလင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း (၁၉)

အချစ်ကျွန်းစံ သရဖီ

ထိုနေ့က မဟာရာဇာကြီး အိမ်မှာ ပျော်ရွှင်ဖွယ် အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေတော့သည်။

မဟာရာဇာကြီး ကျန်းမာရေး ပြန်လည် ကောင်းမွန် လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်အိမ်လုံး ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင် နေကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အနေနှင့်လည်း ဆောင်ရွက်ရန် ဝတ္တရား များ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် နေရပ်သို့ ပြန်ကြရန် ပြင်ဆင်ကြရလေသည်။

ကျွန်ုပ်က ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော် အခန်းသို့ သွားသောအခါ သူလည်း ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းနေသည် ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်က ဆေးတံထဲသို့ ဆေးတစ်အိုးဖြည့်ကာ မီးညှိ ဖွာလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်ထင်ကျော်၊ ကျုပ်ရေးတဲ့ ဝတ္ထုက ဒီနေရာမှာပဲ” အဆုံးသတ်လိုက်ရတော့မှာလား”

“ဘာများလဲ ဆရာရဲ့”

“ဪ... ဝတ္ထုရဲ့ သဘောကတော့ မောင်ရင် ဝေလရဲ့ရန်ကို ရှင်းလင်း သုတ်သင်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ပြီးမယ်ဆို ပြီးလို့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝတ္ထုရဲ့ အဆုံးသတ်ပိုင်းမှာ တစ်ခုခု လိုနေသေးသလိုပဲ၊ မပြည့်စုံသေးဘူး ထင်တယ်”

“ဘာကျန်သေးလို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မြန်မာ ပြည် ပြန်သွားရင် ပြီးရော မဟုတ်လား”

“ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ၊ မောင်ရင်နဲ့ သရဖီတို့ရဲ့ လပ်ဆင်း ကိစ္စလေး ထပ်ဖြည့်လိုက်မှ ပိုလှသွားမှာပေါ့၊ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

“ဟိုမှာတုန်းကတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောပြီး ပါပြီ။ သူက လက်ခံပါတယ်၊ ဒီရောက်တော့ ကိစ္စတွေ ရှုပ်နေတာနဲ့ အခြေအနေ မသိရသေးဘူး”

“သူ့အဖေကြီးက သဘော တူပါ့မလား”

“အဲဒါလည်း မသိရသေးဘူး”

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့က မကြာခင် ပြန်ကြတော့မှာမို့ သူနဲ့တွေ့ပြီး သဲသဲကွဲကွဲ သိရအောင် ထပ်မေးသင့်တယ်”

ဟု ပြောဆို နေကြစဉ် အခန်းတံခါး ခေါက်သံကြားရ သဖြင့် သွားဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါ သရဖီကို တွေ့ရသည်။ သူမက အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“ဟင်... အစ်ကိုက ပစ္စည်းတွေတောင် သိမ်းနေ ပါလား”

ခေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးပြ လိုက်သည်။

“အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပါပါက စကားပြောချင် လို့ အောက်ထပ်ကို ကြွခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်မှာ အောက်ထပ် သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

ညဉ့်ခန်းထဲမှာ မဟာရာဂျာကြီးက စောင့်နေသည်။

မဟာရာဂျာကြီးမှာ အသက် ငါးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိပြီး အဝတ်အစားများကို သေသပ် ကျနစွာ ဝတ်ဆင်ထားလေ သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက် ဝင်လာတာမြင်တော့ ရင်းနှီး ခင်မင်စွာ ပြုံးကာ နှုတ်ဆက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့က သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာပင် ဝင်ထိုင်ကြ သည်။ အခန်းထဲမှာတော့ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်နှင့် မဟာ ရာဂျာကြီး။ သရဖီတို့ သားအဖသာ ရှိကြလေသည်။

“တကယ်တမ်း ပြောရရင် သင်တို့ရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ သားအဖရဲ့ အပေါ်မှာ ပြန်ဆပ်လို့ မကုန် နိုင်အောင် ရှိနေပါတယ်။ ဒီကျေးဇူးတွေကိုလည်း ကျွန်ုပ် အသက်ထက်ဆုံး သတိရနေမှာပါ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့သမီးကို ရှာပေး နိုင်တဲ့သူကို သူ့ရဲ့ ကိုယ်အလေးချိန်နဲ့ ညီမျှတဲ့ ရွှေတွေ ပေးမယ်လို့ ကြေညာထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကတော့ ဘယ်အရာနဲ့မှ တန်ဖိုး မဖြတ်ချင်ပါဘူး”

ဟု ဆိုလေသည်။

“ဒီလောက်ဆိုရင် မဟာရာဂျာကြီးရဲ့ ရင်ထဲက ကျေးဇူး တရားကို ကျွန်တော်တို့ နားလည်ပါတယ်”

ခေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်သာ ဒါဂျီလင်မှာ တစ်သက်လုံး နေနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ခွဲဝေပေးပြီး ရွှေပေါ်မြတင် ထားပေးနိုင်ပါတယ်။ တစ်ခု ခက်နေတာက ကျွန်ုပ်တို့သားအဖမှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာဆိုတာ ဆယ်သက်စားလို့ မကုန်နိုင်အောင် ကြွယ်ဝ ချမ်းသာကြ

ပေမယ့် သင့်လို အားကိုးရမယ့် လူတစ်ယောက်မှ မရှိတာ ပါပဲ”

မဟာရာဂျာကြီးက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို ကြည့်၍ ပြောနေရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မျက်နှာ မထား တတ်ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားလေသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော် အမူအရာကို ကြည့်ပြီး မဟာရာဂျာကြီး နံဘေးမှာ ထိုင်နေသည့် သရဖီက သဘော ကျစွာ ပြုံးနေလေသည်။

“ကဲ... ကျွန်ုပ်တို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြရအောင်၊ သင် အလိုရှိတာကို ကျွန်ုပ်ကို ပြောပါ”

ထိုစကား ကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် မှာ အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

သရဖီများ ဘာတွေ ကြိုပြောထားသလဲဟု လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ သရဖီက အပြုံးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သင့်ရင်ထဲက ဆန္ဒကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခွင့် ပြုပါတယ်”

ဟု ထပ်မံ ခွင့်ပေးတော့မှ အရဲစွန့်ကာ...

“ကျွန်တော့်ကို အခွင့်အရေး ယူတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ အခြားဘာမှ အလိုမရှိပါဘူး။ သရဖီ ကိုသာ လက်ထပ်ခွင့် ပြုစေချင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

နံဘေးနားမှာ ထိုင်နေသော ကျွန်ုပ်ပင်လျှင် အဆင်မှ ပြေပါ့မလားဟု စိုးရိမ်သောက ဖြစ်နေမိသည်။

အတန်ကြာတော့မှ မဟာရာဂျာကြီးက...

“ဒီကိစ္စကို သမီးက ကျွန်ုပ်ကို ကြိုတင် ပြောထား ပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်၊ သင့်ရဲ့ သဘောထားကို သိရအောင်လို့ အခုလို မေးရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊

တကယ်တမ်း ပြောရရင် သင့်လို စွမ်းရည်သတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံပြီးတော့ အားကိုးထိုက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုဝင် သားတစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး”

ထိုစကားကြားတော့မှ သက်ပြင်း ချနိုင်လေတော့သည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်ကို ကတိတစ်ခုတော့ ပေးပါ”

“ဘယ်လို ကတိမျိုးပါလဲ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့က အဖေ တစ်ခု၊ သမီးတစ်ခု ရှိတာဆိုတော့ ကျွန်ုပ် သမီးလေးနဲ့ ကြာကြာခွဲပြီး မနေနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ သင်တို့ကို လက်ထပ် ပေးပြီးတဲ့အခါမှာ မြန်မာပြည်မှာတစ်လှည့်၊ ဒါဂျီလင်မှာ တစ်လှည့် နေပျံမယ်ဆိုတဲ့ ကတိပါပဲ”

“ဒီကတိကို ပေးပါမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် သင်တို့နှစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေးပါမယ်၊ ကဲ... အခုတော့ ကျွန်ုပ် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရွှေတွင်းတွေဘက်ကို သွားမှာဆိုတော့ သင်တို့ပါ လိုက်ခဲ့ ကြပါ။ အဲဒီဘက်က ရှုခင်းတွေက သိပ်ပြီးသာယာလို့ ပြချင် လို့ပါ”

ဟု စကားပိုင်း သိမ်းကာ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ သည်။

ဆင်ဝင် အောက်မှာတော့ အဆင်သင့် ထိုးထားသော ကားနှစ်စီးကို တွေ့ရသဖြင့် မဟာရာဇာကြီးက ရှေ့မှာရှိသော ကားနက်ပေါ်သို့ တက်လေရာ ကျွန်ုပ်ကပါ သူ့ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ခဲ့ရလေသည်။

နောက်ကားပေါ်မှာတော့ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်နှင့် သရဖီ။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကားမောင်းပြီး သရဖီက နံဘေးမှ ထိုင်လိုက်လာသည်။

ဒါဂျီလင်မှ ထွက်သည်နှင့် တောင်ရိုး တောင်တန်းများ ပေါ်မှာ မောင်းကြရလေသည်။

လမ်းဘေး ဝဲယာတစ်လျှောက်မှာ မြူရိုးဝေ့ဆိုင်းလျက် ရှိသော တောင်တန်းကြီးများ။

စိမ်းလန်းသော သစ်တောများ။

ဥယျာဉ်ခြံများ၊ တောင်ယာ စိုက်ခင်းများ၊ လက်ဖက်ခင်း များ၊ သစ်သီးခြံများဖြင့် လှပလေသည်။

တောင်တန်းများပေါ်မှ မောင်းရသောကြောင့် ရှုခင်းများ အား အပေါ်စီးမှ လှမ်းမြင်ရလေသည်။

ရှေ့မှ မောင်းသွားသောကားက အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွားပြီး ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်တို့ကားက နောက်မှ ကျန်ခဲ့လေသည်။

“သရဖီအဖေကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဖွင့်ပြော ထားတာလဲဟင်”

“ဒီကို ပြန်ရောကစကတည်းက ပါပါကို အကြောင်းစုံ ဖွင့်ပြောထားလိုက်တာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“တကယ်လို့ သဘောမတူရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ၊ ကိုယ်တို့ကို တစ်မျိုးထင်သွားရင် မခက်ပေဘူးလား”

“မထင်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မ ပြောပြထားလို့ ပါပါက အစ်ကိုရဲ့အရည်အချင်းကို သဘောကျနေတာပါ။ ကျွန်မတို့သားအဖက အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခု ဆိုတော့ ဘယ်ကိစ္စမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေး တိုင်ပင်နေကျပါ”

“ကိုယ့်တော့... ရင်ထဲက အလုံးကြီး ကျသွားပြီ၊ အခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်”

“စောစောက အစ်ကိုက ပစ္စည်းတွေ သိမ်းနေတာ ဆိုတော့ ကျွန်မကို ထားခဲ့ပြီး တစ်ယောက်တည်း ပြန်ဖို့ စိတ်ကူးနေတာလား၊ ပြောပါဦး”

“မဟုတ်ပါဘူး... အခြေအနေမကောင်းရင် ချက်ချင်း ပြန်ပြေးရအောင်လို့ ပြင်နေတာပါ”

“အခုတော့ရော...”

“အခုတော့ မလိုတော့ဘူးလေ၊ တစ်ကျွန်းစံ သရဖီ ဘဝနဲ့ စတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ချစ်သူကို ကိုယ့်ရဲ့ အချစ်ကျွန်းမှာ အချစ်ကျွန်းစံ သရဖီ ဒါမှမဟုတ် ကေရီဘဝနဲ့ တစ်သက်လုံး ထားဖို့ စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်ရဦးမှာဆိုတော့ နေရဦးမှာပေါ့”
ထိုစကားကြောင့် သရဖီက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက် လေသည်။

“အစ်ကိုက အတိုက်အခိုက် စွန့်စားခန်းတွေမှာသာ တော်တာ မဟုတ်ဘူး၊ စကားလုံး အနုအလှတွေနဲ့ တစ်ဖက် သား သဘောကျအောင်လည်း ပြောတတ်တယ်နော်၊ ဆရာကြီး ကားကို ပြန်ပြန်မောင်းလေ၊ ရှေ့ကသွားတဲ့ ပါပါတို့ကားနဲ့ အတော်ဝေးသွားပြီ”

“ဒီကားနှစ်စီးက အမျိုးအစားချင်း မတူဘူးထင်တယ်”

“အတူတူပါပဲ အစ်ကိုရဲ့”

“ဒါပေမယ့်... စက်ချင်းက သိပ်မတူဘူး ထင်တယ်၊ ဒီကားရဲ့ စက်က မောင်းနေရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်း နှေးသွား သလိုပဲ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ရှေ့ကသွားတဲ့ကားကို မိဖို့ မလွယ် တော့ဘူး”

“အစ်ကိုနော်”

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ စက်သေတော့မယ်၊ ဟိုတောအုပ်နားမှာ ခဏရပ်လိုက်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

“အင်းကို ဉာဏ်မများနဲ့နော်”

သရဖီက အပြုံးဖြင့် ပြောလိုက်သည်တွင် ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ရိပ်အောက် တစ်နေရာ၌ ကားကို ဝင်ရပ်လိုက်လေတော့သည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော် တစ်ယောက် ကောင်းနေ သည့် ကားကိုပင် ရမယ်ရှာ၍ ပြင်လေမလား။

ဒါမှမဟုတ်...

ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရတော့မည့် ချစ်သူကို ချစ်စကားတွေ မနားတမ်း ပြောလေမည်လား... မသိနိုင်တော့ပေ။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ် ရေးသားသော “တစ်ကျွန်းစံ သရဖီ” အမည်ရှိ ဂန္ထီရဆန်းကြယ် ဝတ္ထုကြီးမှာလည်း ဤ နေရာတွင် နဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်ပြီ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

အနီယော ဟောတု သုခီအတ္တာနံ ပရိဟရတု။

စာပြီးချိန် T ၂၀၀၆-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ (၈)ရက်၊
အင်္ဂါနေ့၊ နံနက် (၁၀:၃၅) နာရီ